

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο πενταμελές τμήμα)

της 5ης Οκτωβρίου 2020*

«Ανταγωνισμός – Συμπράξεις – Διοικητική διαδικασία – Απόφαση με την οποία διατάσσεται η διενέργεια ελέγχου – Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 20 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 – Δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής – Ισότητα των όπλων – Υποχρέωση αιτιολογήσεως – Δικαίωμα του απαραβίαστου της κατοικίας – Αρκούντως σοβαρές ενδείξεις – Αναλογικότητα»

Στην υπόθεση T-249/17,

Casino, Guichard-Perrachon, με έδρα τη Saint-Étienne (Γαλλία),

Achats Marchandises Casino SAS (AMC), πρώην EMC Distribution, με έδρα τη Vitry-sur-Seine (Γαλλία),

εκπροσωπούμενες από τους D. Théophile, I. Simic, O. de Juvigny, T. Reymond, A. Sunderland και G. Aubron, δικηγόρους,

προσφεύγουσες,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους B. Mongin, A. Dawes και I. Rogalski, επικουρούμενους από την F. Ninane, δικηγόρο,

καθής,

υποστηριζόμενης από το:

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τις S. Boelaert και S. Petrova και τον O. Segnana,

παρεμβαίνον,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως C(2017) 1054 final της Επιτροπής, της 9ης Φεβρουαρίου 2017, με την οποία διατάχθηκε η υποβολή της Casino, Guichard-Perrachon καθώς και όλων των άμεσα ή έμμεσα ελεγχόμενων από αυτήν εταιριών σε έλεγχο βάσει του άρθρου 20, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου (υπόθεση AT.40466 – Tute 1),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Gervasoni (εισηγητή), πρόεδρο, L. Madise, R. Da Silva Passos, K. Kowalik-Bańczyk και C. Mac Eochaidh, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γραμματέας: M. Marescaux, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 29ης Ιανουαρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

I. Νομικό πλαίσιο

- 1 Το άρθρο 20 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1), επιγράφεται «Εξουσίες ελέγχου της Επιτροπής» και ορίζει τα εξής:

«1. Προς εκπλήρωση των καθηκόντων που της ανατίθενται βάσει του παρόντος κανονισμού, η Επιτροπή δύναται να διενεργεί κάθε αναγκαίο έλεγχο σε επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων.

2. Οι υπάλληλοι και τα λοιπά συνοδεύοντα άτομα που έχουν εξουσιοδοτηθεί από την Επιτροπή για τη διενέργεια ελέγχου έχουν την εξουσία:

- α) να εισέρχονται σε κάθε χώρο, γήπεδο και μεταφορικό μέσο των επιχειρήσεων και ενώσεων επιχειρήσεων·
- β) να ελέγχουν τα βιβλία καθώς και κάθε άλλο έγγραφο επαγγελματικής δραστηριότητας, ανεξαρτήτως της μορφής αποθήκευσής του·
- γ) να λαμβάνουν ή να αποκτούν υπό οποιαδήποτε μορφή αντίγραφο ή απόσπασμα των εν λόγω βιβλίων και εγγράφων·
- δ) να σφραγίζουν οποιονδήποτε επαγγελματικό χώρο και βιβλία ή έγγραφα κατά την περίοδο και στο βαθμό που απαιτούνται για τον έλεγχο·
- ε) να ζητούν από κάθε αντιπρόσωπο ή μέλος του προσωπικού της επιχείρησης ή ένωσης επιχειρήσεων επεξηγήσεις περί των γεγονότων ή εγγράφων που σχετίζονται με το αντικείμενο και το σκοπό του ελέγχου και να καταγράφουν τις απαντήσεις.

3. Οι υπάλληλοι και τα λοιπά συνοδεύοντα άτομα που έχουν εξουσιοδοτηθεί από την Επιτροπή για τη διενέργεια ελέγχου ασκούν τις εξουσίες τους αφού προηγουμένως επιδείξουν γραπτή εντολή, στην οποία προσδιορίζονται το αντικείμενο και ο σκοπός του ελέγχου, καθώς και οι κυρώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 23 σε περίπτωση ελλιπούς επίδειξης των ζητούμενων βιβλίων ή λοιπών επαγγελματικών εγγράφων ή σε περίπτωση που αποδειχθούν ανακριβείς ή παραπλανητικές οι απαντήσεις σε ερωτήσεις που έχουν υποβληθεί κατ' εφαρμογή της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου. Η Επιτροπή ενημερώνει την αρχή ανταγωνισμού του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου πρόκειται να διενεργηθεί ο έλεγχος σε εύθετο χρόνο πριν από τη διενέργεια αυτού.

4. Οι επιχειρήσεις και οι ενώσεις επιχειρήσεων οφείλουν να υποβάλλονται στους ελέγχους που η Επιτροπή έχει διατάξει με απόφασή της. Στην απόφαση προσδιορίζονται το αντικείμενο και ο σκοπός του ελέγχου, καθορίζεται η ημερομηνία έναρξής του και μνημονεύονται οι κυρώσεις που προβλέπονται από τα άρθρα 23 και 24, καθώς και το δικαίωμα να ζητηθεί η εξέταση της αποφάσεως από το Δικαστήριο. Η Επιτροπή εκδίδει τις σχετικές αποφάσεις κατόπιν διαβούλευσης με την αρχή ανταγωνισμού του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου πρόκειται να διενεργηθεί ο έλεγχος.

5. Οι υπάλληλοι καθώς και οι εντεταλμένοι ή οι διορισθέντες από τη αρχή ανταγωνισμού του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου πρόκειται να διενεργηθεί έλεγχος οφείλουν, κατ' αίτηση της εν λόγω αρχής ή της Επιτροπής, να παρέχουν την ενεργό συνδρομή τους στους υπαλλήλους και στα λοιπά συνοδευόμενα άτομα που έχουν εξουσιοδοτηθεί από την Επιτροπή. Για το σκοπό αυτό απολαύουν των εξουσιών που καθορίζονται στην παράγραφο 2.

6. Σε περίπτωση που οι υπάλληλοι και τα λοιπά συνοδευόμενα άτομα που έχουν εξουσιοδοτηθεί από την Επιτροπή διαπιστώσουν ότι μια επιχείρηση εναντιώνεται στη διενέργεια ελέγχου που έχει διαταχθεί δυνάμει του παρόντος άρθρου, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος τους παρέχει κάθε αναγκαία συνδρομή, ζητώντας εφόσον κρίνεται σκόπιμο, τη συνδρομή της αστυνομίας ή ισότιμης αρχής επιβολής του νόμου, προκειμένου να καταστούν ικανοί να ασκήσουν τα ελεγκτικά τους καθήκοντα.

7. Εάν για τη συνδρομή που προβλέπεται στην παράγραφο 6 απαιτείται άδεια δικαστικής αρχής σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, ζητείται ή άδεια αυτή. Η εν λόγω άδεια μπορεί επίσης να ζητηθεί ως προληπτικό μέτρο.

8. Όταν ζητείται η άδεια που αναφέρεται στην παράγραφο 7, η εθνική δικαστική αρχή ελέγχει τη γνησιότητα της αποφάσεως της Επιτροπής, καθώς και ότι τα σχεδιαζόμενα μέτρα καταναγκασμού δεν είναι αυθαίρετα ούτε υπέρμετρα αυστηρά σε σχέση με το αντικείμενο του ελέγχου. Κατά τον έλεγχο της αναλογικότητας των μέτρων καταναγκασμού, η εθνική δικαστική αρχή μπορεί να ζητήσει από την Επιτροπή, απ' ευθείας ή μέσω της αρχής ανταγωνισμού του κράτους μέλους, λεπτομερείς εξηγήσεις, ιδίως για τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή έχει υπόνοιες ότι υπάρχει παράβαση των άρθρων [101] και [102 ΣΛΕΕ], καθώς και για τη σοβαρότητα της εικαζόμενης παραβάσεως και τη φύση της εμπλοκής της συγκεκριμένης επιχείρησης. Ωστόσο, η εθνική δικαστική αρχή δεν νομιμοποιείται ούτε να αμφισβητήσει την αναγκαιότητα του ελέγχου ούτε να ζητήσει να της προσκομισθούν οι πληροφορίες οι οποίες περιέχονται στον φάκελο της Επιτροπής. Η αρμοδιότητα για τον έλεγχο της νομιμότητας της αποφάσεως της Επιτροπής ανήκει αποκλειστικά στο Δικαστήριο.»

II. Ιστορικό της διαφοράς

- 2 Η Casino, Guichard-Perrachon, πρώτη προσφεύγουσα (στο εξής: Casino), είναι η μητρική εταιρία του ομίλου Casino, που δραστηριοποιείται μεταξύ άλλων στη Γαλλία, κυρίως στον τομέα της διανομής τροφίμων και άλλων ειδών. Η θυγατρική της, Achats Marchandises Casino SAS (AMC), πρώην EMC Distribution, δεύτερη προσφεύγουσα, είναι κεντρικό πρακτορείο προμηθειών το οποίο διαπραγματεύεται τους όρους αγοράς από τους προμηθευτές για τα καταστήματα του ομίλου Casino στη Γαλλία.
- 3 Έχοντας λάβει πληροφορίες σχετικά με ανταλλαγές πληροφοριών μεταξύ της πρώτης προσφεύγουσας και άλλων επιχειρήσεων ή ενώσεων επιχειρήσεων, όπως της Intermarché, εταιρίας που δραστηριοποιείται επίσης στον τομέα της διανομής τροφίμων και άλλων ειδών, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εξέδωσε στις 9 Φεβρουαρίου 2017 την απόφαση C(2017) 1054 final, με την οποία διατάχθηκε η υποβολή της Casino, Guichard-Perrachon καθώς και όλων των άμεσα ή έμμεσα ελεγχόμενων από αυτήν εταιριών σε έλεγχο βάσει του άρθρου 20, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού 1/2003 (υπόθεση AT.40466 – Tute 1) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).
- 4 Το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως έχει ως εξής:

«Άρθρο 1

Η Casino [...], καθώς και όλες οι άμεσα ή έμμεσα ελεγχόμενες από αυτήν εταιρίες, υποχρεούνται να υποβληθούν σε έλεγχο σχετικά με την ενδεχόμενη συμμετοχή τους σε εναρμονισμένες πρακτικές οι οποίες συνιστούν παράβαση του άρθρου 101 [ΣΛΕΕ] στις αγορές εφοδιασμού αγαθών ευρείας

κατανάλωσης, στην αγορά πώλησης υπηρεσιών στους κατασκευαστές προϊόντων αναγνωρισμένου σήματος και στις αγορές πώλησης στους καταναλωτές αγαθών ευρείας κατανάλωσης. Αυτές οι εναρμονισμένες πρακτικές συνίστανται στα εξής:

- α) ανταλλαγές πληροφοριών, από το 2015, μεταξύ επιχειρήσεων ή/και ενώσεων επιχειρήσεων, μεταξύ άλλων της ICDC [...], ή/και των μελών της, μεταξύ άλλων της Casino και της AgeCore ή/και των μελών της, μεταξύ άλλων της Intermarché, σχετικά με τις εκπτώσεις που αυτές έλαβαν στις αγορές εφοδιασμού αγαθών ευρείας κατανάλωσης στους τομείς των τροφίμων, των ειδών ατομικής υγιεινής και των προϊόντων καθαρισμού και επί των τιμών στην αγορά πώλησης υπηρεσιών στους κατασκευαστές προϊόντων αναγνωρισμένου σήματος στους τομείς των τροφίμων, των ειδών ατομικής υγιεινής και των προϊόντων καθαρισμού σε πλείονα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μεταξύ άλλων στη Γαλλία, και
- β) ανταλλαγές πληροφοριών, τουλάχιστον από το 2016, μεταξύ της Casino και της Intermarché σχετικά με τις μελλοντικές εμπορικές στρατηγικές τους, μεταξύ άλλων όσον αφορά το μείγμα προϊόντων, την ανάπτυξη καταστημάτων, το ηλεκτρονικό εμπόριο και την πολιτική εμπορικής προώθησης στις αγορές εφοδιασμού αγαθών ευρείας κατανάλωσης και στις αγορές πώλησης στους καταναλωτές αγαθών ευρείας κατανάλωσης, στη Γαλλία.

Ο έλεγχος αυτός μπορεί να διενεργηθεί σε οποιονδήποτε χώρο της επιχείρησης [...]

Η Casino παρέχει στους υπαλλήλους της Επιτροπής και στα πρόσωπα που αυτή έχει εξουσιοδοτήσει για να διενεργήσουν τον έλεγχο, καθώς και στους υπαλλήλους και στα πρόσωπα που έχουν εξουσιοδοτηθεί από την αρμόδια για τον ανταγωνισμό αρχή του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους να τους επικουρήσουν προς τούτο, πρόσβαση σε όλους τους χώρους και όλα τα μέσα μεταφοράς κατά τις συνήθεις ώρες εργασίας. Θέτει στη διάθεση των ελεγκτών τα βιβλία καθώς και οποιοδήποτε επαγγελματικό έγγραφο οποιασδήποτε μορφής, εφόσον οι υπάλληλοι και τα λοιπά εξουσιοδοτημένα πρόσωπα το ζητήσουν, και τους παρέχει τη δυνατότητα να τα εξετάσουν επιτόπου ή να λάβουν υπό οποιαδήποτε μορφή αντίγραφο ή απόσπασμα των εν λόγω βιβλίων και εγγράφων. Επιτρέπει τη σφράγιση οποιουδήποτε επαγγελματικού χώρου, βιβλίου και εγγράφου καθ' όλη τη διάρκεια του ελέγχου και για όσο διάστημα απαιτείται προς τούτο. Παρέχει αμέσως επιτόπου προφορικές διευκρινίσεις σχετικά με το αντικείμενο και τον σκοπό του ελέγχου, εφόσον υποβληθεί τέτοιο αίτημα από τους υπαλλήλους ή τα εξουσιοδοτημένα πρόσωπα, και επιτρέπει σε κάθε εκπρόσωπό της ή μέλος του προσωπικού της να παρέχει τέτοιες διευκρινίσεις. Επιτρέπει την καταγραφή των διευκρινίσεων αυτών σε οποιοδήποτε μέσο.

Άρθρο 2

Ο έλεγχος μπορεί να ξεκινήσει στις 20 Φεβρουαρίου 2017 ή λίγο αργότερα.

Άρθρο 3

Η Casino και όλες οι άμεσα ή έμμεσα ελεγχόμενες από αυτήν εταιρίες είναι αποδέκτες της παρούσας αποφάσεως.

Η απόφαση αυτή κοινοποιείται, ακριβώς πριν από τη διενέργεια του ελέγχου, στην επιχείρηση η οποία είναι ο αποδέκτης της, δυνάμει του άρθρου 297, παράγραφος 2, [ΣΛΕΕ].»

- 5 Κατόπιν ενημέρωσης εκ μέρους της Επιτροπής για τον έλεγχο αυτό, η γαλλική Αρχή Ανταγωνισμού υπέβαλε στους *juges des libertés et de la détention* (δικαστές αρμόδιους για θέματα ατομικών ελευθεριών και προσωρινής κράτησης, στο εξής: *juges des libertés*) του *tribunal de grande instance de Créteil* (πολυμελούς πρωτοδικείου Créteil, Γαλλία) και του *tribunal de grande instance de Paris* (πολυμελούς πρωτοδικείου Παρισιού, Γαλλία) αίτηση χορήγησης άδειας για τη διενέργεια πράξεων έρευνας και κατάσχεσης στους χώρους των προσφευγουσών. Με διατάξεις της 17ης Φεβρουαρίου

2017, οι *juges des libertés* χορήγησαν άδεια για τις έρευνες και τις κατασχέσεις που ζητήθηκαν ως προληπτικό μέτρο. Δεδομένου ότι για κανένα από τα μέτρα που ελήφθησαν κατά τον έλεγχο δεν ήταν απαραίτητη η χρήση εξουσιών «επιβολής του νόμου», κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφοι 6 έως 8, του κανονισμού 1/2003, οι διατάξεις αυτές δεν κοινοποιήθηκαν στις προσφεύγουσες.

- 6 Ο έλεγχος ξεκίνησε στις 20 Φεβρουαρίου 2017, ημερομηνία κατά την οποία οι ελεγκτές της Επιτροπής, συνοδευόμενοι από εκπροσώπους της γαλλικής Αρχής Ανταγωνισμού, μετέβησαν στην έδρα του ομίλου Casino στο Παρίσι καθώς και στους χώρους της δεύτερης προσφεύγουσας και κοινοποίησαν την προσβαλλόμενη απόφαση στις προσφεύγουσες.
- 7 Στο πλαίσιο του ελέγχου, η Επιτροπή, μεταξύ άλλων, ερεύνησε τα γραφεία, συνέλεξε εξοπλισμό, ειδικότερα πληροφορικής (φορητούς υπολογιστές, κινητά τηλέφωνα, ταμπλέτες, περιφερειακά αποθήκευσης), πραγματοποίησε ακροάσεις με πλείονα πρόσωπα και έλαβε αντίγραφα του περιεχομένου του συλλεχθέντος εξοπλισμού.
- 8 Οι προσφεύγουσες απέστειλαν στην Επιτροπή χωριστές επιστολές με ημερομηνία 24 Φεβρουαρίου 2017, στις οποίες διατύπωναν επιφυλάξεις σχετικά με την προσβαλλόμενη απόφαση και τον έλεγχο που διενεργήθηκε βάσει αυτής.

III. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 9 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Απριλίου 2017, οι προσφεύγουσες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή.
- 10 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Ιουλίου 2017, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ζήτησε να παρέμβει στην παρούσα διαδικασία υπέρ της Επιτροπής. Με απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 2017, ο πρόεδρος του ένατου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε την παρέμβαση. Το Συμβούλιο κατέθεσε το υπόμνημά του και οι κύριοι διάδικοι κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επ' αυτού εντός των προθεσμιών που τάχθηκαν.
- 11 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:
 - να λάβει μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας με το οποίο θα διατάσσει την Επιτροπή να προσκομίσει όλα τα έγγραφα και λοιπά στοιχεία και πληροφορίες βάσει των οποίων έκρινε, κατά την ημερομηνία της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι διαθέτει αρκούντως σοβαρές ενδείξεις που να δικαιολογούν τη διενέργεια ελέγχου στους χώρους τους·
 - να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή και το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 12 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
 - να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.
- 13 Κατόπιν προτάσεως του ένατου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 28 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον του ένατου πενταμελούς τμήματος.

- 14 Κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (ένατο πενταμελές τμήμα) κάλεσε, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας του άρθρου 89 του Κανονισμού Διαδικασίας, την Επιτροπή να προσκομίσει, σε μη εμπιστευτική εκδοχή, όσες ενδείξεις διέθετε, κατά την ημερομηνία έκδοσης της προσβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με τις εικαζόμενες παραβάσεις και ζήτησε από τις προσφεύγουσες να λάβουν θέση επί των ενδείξεων που θα προσκομίζονταν. Η Επιτροπή και οι προσφεύγουσες συμμορφώθηκαν προς τα αιτήματα αυτά εντός των προθεσμιών που τάχθηκαν.
- 15 Απαντώντας στις παρατηρήσεις των προσφευγουσών, η Επιτροπή ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να λάβει μέτρο διεξαγωγής αποδείξεων, κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 91 του Κανονισμού Διαδικασίας, διατάσσοντάς την να προσκομίσει την εμπιστευτική εκδοχή των ενδείξεων που προαναφέρθηκαν, με την επιφύλαξη ότι πρόσβαση σε αυτήν θα έχουν μόνον οι εκπρόσωποι των προσφευγουσών, υπό περιορισμένους όρους και κατόπιν υπογραφής δήλωσης εμπιστευτικότητας η οποία θα προβλέπει ότι δεν θα μπορούν να αποκαλύψουν το περιεχόμενο της εμπιστευτικής εκδοχής των ενδείξεων στους πελάτες τους.
- 16 Οι εκπρόσωποι των προσφευγουσών αντιτάχθηκαν στους όρους τους οποίους πρότεινε η Επιτροπή για την παροχή πρόσβασης στις ενδείξεις, εκτιμώντας ότι αυτή η δήλωση εμπιστευτικότητας θα τους εμπόδιζε να διασφαλίσουν πλήρως την άμυνα των πελατών τους. Ζήτησαν από το Γενικό Δικαστήριο να διατάξει, στο πλαίσιο του επίμαχου μέτρου διεξαγωγής αποδείξεων, είτε να επιτραπεί η πρόσβαση ενός τουλάχιστον υπαλλήλου κάθε προσφεύγουσας στα σχετικά έγγραφα είτε να προσκομιστεί μη εμπιστευτική εκδοχή όπου θα παραλείπονταν μόνον τα στοιχεία των οποίων η αποκάλυψη θα καθιστούσε δυνατό τον προσδιορισμό των επιχειρήσεων με τις οποίες συνομίλησε η Επιτροπή, καθώς και τα στοιχεία των οποίων τον εμπιστευτικό χαρακτήρα η Επιτροπή θα δικαιολογούσε σαφώς παρέχοντας αρκούντως σαφή σύνοψη. Οι εκπρόσωποι των προσφευγουσών ζήτησαν επίσης από το Γενικό Δικαστήριο, ως μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, να καλέσει την Επιτροπή να προσκομίσει τα στοιχεία βάσει των οποίων θα μπορούσε να εξακριβωθεί η ημερομηνία της δημιουργίας και της ενδεχόμενης τροποποίησης ορισμένων ενδείξεων που γνωστοποιήθηκαν. Τέλος, οι εκπρόσωποι των προσφευγουσών ζήτησαν από το Γενικό Δικαστήριο να οργανώσει άτυπη συνάντηση πριν από τη ζητηθείσα διεξαγωγή αποδείξεων, προκειμένου να καθοριστεί η έκταση και το περιεχόμενό της.
- 17 Με νέα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο, σε συνέχεια αιτιάσεων που διατύπωσαν οι προσφεύγουσες κατά των προσκομισθεισών ενδείξεων, έθεσε ορισμένες ερωτήσεις στην Επιτροπή και ζήτησε από τις προσφεύγουσες να λάβουν θέση επί ορισμένων απαντήσεων της Επιτροπής. Η Επιτροπή και οι προσφεύγουσες συμμορφώθηκαν προς τα αιτήματα αυτά εντός των προθεσμιών που τάχθηκαν.
- 18 Κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (ένατο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.
- 19 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Δεκεμβρίου 2019, η Επιτροπή υπέβαλε «συμπληρωματική απάντηση» σε μία από τις προηγούμενες απαντήσεις της στις ερωτήσεις που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο. Το Γενικό Δικαστήριο προσέθεσε το έγγραφο αυτό στη δικογραφία, υπό την επιφύλαξη της εκτιμήσεως του παραδεκτού του, και ζήτησε από τις προσφεύγουσες να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί του εγγράφου αυτού, πράγμα που αυτές έπραξαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας, αμφισβητώντας μεταξύ άλλων το παραδεκτό της συμπληρωματικής απάντησης της Επιτροπής.
- 20 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 29ης Ιανουαρίου 2020.

IV. Σκεπτικό

- 21 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν, κατ' ουσίαν, τρεις λόγους ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής τους. Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αφορά ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003, ο δεύτερος παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως και ο τρίτος προσβολή του δικαιώματος του απαραβίαστου της κατοικίας.

A. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003

- 22 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003, υποστηρίζοντας ότι αντιβαίνει στα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) καθώς και στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ). Προς στήριξη της ένστασης αυτής, οι προσφεύγουσες διατυπώνουν δύο αιτιάσεις: η πρώτη αφορά προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής και η δεύτερη παραβίαση της αρχής της ισότητας των όπλων και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

1. Επί του παραδεκτού της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας

- 23 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προέβαλαν οι προσφεύγουσες είναι απαράδεκτη για τρεις λόγους.
- 24 Πρώτον, η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο, διατείνεται ότι ο συγκεκριμένος λόγος ακυρώσεως δεν είναι αρκούντως σαφής, δεδομένου ότι, αφενός, οι προσφεύγουσες δεν προσδιόρισαν σαφώς ποια διάταξη του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003 πάσχει, κατά την άποψή τους, έλλειψη νομιμότητας και, αφετέρου, δεν εξέθεσαν επακριβώς τις αιτιάσεις τους κατά του άρθρου αυτού, το οποίο καθορίζει το νομικό καθεστώς που διέπει τις αποφάσεις περί διενέργειας ελέγχου και όχι αυτό που διέπει την ίδια τη διενέργεια των ελέγχων.
- 25 Δεύτερον, η Επιτροπή, υποστηριζόμενη και πάλι από το Συμβούλιο, ισχυρίζεται ότι δεν υπάρχει συνάφεια μεταξύ της προσβαλλομένης αποφάσεως και της επίμαχης πράξεως γενικής ισχύος. Συγκεκριμένα, οι προσφεύγουσες δεν τεκμηρίωσαν για ποιον λόγο το γεγονός ότι το άρθρο 20 του κανονισμού 1/2003, εν όλω ή εν μέρει, δεν προβλέπει την ύπαρξη ένδικου βοηθήματος κατά της διενέργειας ελέγχου συνεπάγεται τον παράνομο χαρακτήρα της αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου, η οποία συνιστά πράξη διακριτή από εκείνες που εκδίδονται κατά τη διενέργεια του ελέγχου. Στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, η Επιτροπή προσθέτει, απηχώντας την άποψη του Συμβουλίου, ότι το επιχείρημα το οποίο διατυπώνουν οι προσφεύγουσες στο υπόμνημα απαντήσεως, δηλαδή ότι η ένσταση περί ελλείψεως νομιμότητας αφορά το άρθρο 20 του κανονισμού 1/2003 στο σύνολό του, επιβεβαιώνει στην πραγματικότητα το απαράδεκτο της ένστασης αυτής, δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση βασίζεται μόνο στις παραγράφους 1 και 4 του άρθρου 20. Η Επιτροπή υπογραμμίζει επίσης ότι καμία πράξη παραγωγού δικαίου δεν προβλέπει συγκεκριμένα ένδικα βοηθήματα, αφού αυτά προβλέπονται αποκλειστικά και μόνο στη Συνθήκη.
- 26 Τρίτον, κατά την Επιτροπή, οι προσφεύγουσες, υπό το πρόσχημα της αμφισβήτησης, εν όλω ή εν μέρει, του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003, επικρίνουν στην πραγματικότητα την πάγια νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου σχετικά με τα προβλεπόμενα στη Συνθήκη ένδικα βοηθήματα, νομολογία κατά την οποία, πέραν μερικών περιορισμένων εξαιρέσεων, δεν είναι δυνατή η αμφισβήτηση της διενέργειας ελέγχου.

- 27 Όσον αφορά τον πρώτο από τους λόγους απαραδέκτου που προβάλλονται, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο έχει εφαρμογή στη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του ίδιου Οργανισμού, καθώς και με το άρθρο 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς, τους λόγους και τα προβαλλόμενα επιχειρήματα, καθώς και συνοπτική έκθεση των λόγων αυτών. Κατά πάγια νομολογία, η οποία ισχύει και ως προς τους λόγους ακυρώσεως που αφορούν ένσταση ελλείψεως νομιμότητας (πρβλ. απόφαση της 14ης Ιουλίου 2016, Alesa κατά Επιτροπής, T-99/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:413, σκέψεις 87 έως 91 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), τα στοιχεία αυτά πρέπει να εκτίθενται κατά τρόπο αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να μπορεί ο μεν καθού να προετοιμάσει την άμυνά του, το δε Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της προσφυγής, ενδεχομένως χωρίς να χρειάζεται άλλα στοιχεία. Προς διαφύλαξη της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, είναι απαραίτητο, για να είναι παραδεκτή η προσφυγή, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων αυτή στηρίζεται να προκύπτουν τουλάχιστον συνοπτικά, αλλά κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό, από το ίδιο το δικόγραφο (βλ. απόφαση της 25ης Ιανουαρίου 2018, BSCA κατά Επιτροπής, T-818/14, EU:T:2018:33, σκέψεις 94 και 95 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 28 Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες εξήγησαν σαφώς και επακριβώς σε τι συνίστανται οι δύο αιτιάσεις που διατύπωσαν κατά της αμφισβητούμενης διάταξης του κανονισμού 1/2003, εκθέτοντας τη νομική, νομοθετική και νομολογική βάση των αιτιάσεών τους, καθώς και τα τεκμηριωμένα επιχειρήματα τα οποία προβάλλουν προς στήριξή τους, με τέτοιον τρόπο ώστε να μη χρειάζεται να ζητηθούν περαιτέρω πληροφορίες. Επισημαίνεται εξάλλου ότι η Επιτροπή, λαμβανομένης υπόψη της επιχειρηματολογίας που ανέπτυξε στο υπόμνημα αντικρούσεως και στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, ήταν προδήλως σε θέση να κατανοήσει τις αμφισβητήσεις τις οποίες διατύπωσαν οι προσφεύγουσες.
- 29 Επιπλέον, το συμπέρασμα ότι τηρήθηκαν εν προκειμένω οι απαιτήσεις περί ακρίβειας και σαφήνειας της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας δεν τίθεται εν αμφιβόλω από το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η διάταξη της οποίας τον παράνομο χαρακτήρα προβάλλουν οι προσφεύγουσες (για τον καθορισμό του νομικού καθεστώτος που διέπει τις αποφάσεις περί διενέργειας ελέγχου) δεν καθορίζει τους κανόνες κατά των οποίων βάλλει η ένσταση (σχετικά με τη διενέργεια των ελέγχων) (βλ., συναφώς, σκέψεις 35 έως 43 κατωτέρω).
- 30 Επισημαίνεται, εξάλλου, ότι οι προσφεύγουσες διευκρίνισαν σαφώς στα υπομνήματά τους ότι προβάλλουν κυρίως έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003 στο σύνολό του και δεν είναι δυνατόν να τους προσαφθεί ότι δεν προσδιόρισαν τη σχετική ή τις σχετικές παραγράφους του εν λόγω άρθρου. Συγκεκριμένα, στο μέτρο που από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 277 ΣΛΕΕ προκύπτει ότι η νομιμότητα κάθε «πράξης γενικής ισχύος» μπορεί να αμφισβητηθεί μέσω ένστασης ελλείψεως νομιμότητας (βλ., για ένσταση που προβλήθηκε κατά δύο κανονισμών, απόφαση της 13ης Ιουλίου 1966, Ιταλία κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, 32/65, EU:C:1966:42, και για ένσταση που προβλήθηκε κατά άρθρου του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, απόφαση της 30ής Απριλίου 2009, Aayhan κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, F-65/07, EU:F:2009:43), δεν είναι δυνατόν να απαιτείται από τους προβάλλοντες την ένσταση να διευκρινίσουν την παράγραφο του άρθρου της γενικής πράξεως κατά της οποίας βάλλουν βάσει των τυπικών απαιτήσεων προβολής της ένστασής τους, καίτοι η διευκρίνιση αυτή μπορεί να απαιτείται στο πλαίσιο άλλων προϋποθέσεων του παραδεκτού ένστασης ελλείψεως νομιμότητας (βλ. σκέψεις 33 και 34 κατωτέρω).
- 31 Επομένως, ο πρώτος λόγος απαραδέκτου ο οποίος προβλήθηκε κατά της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας (βλ. σκέψη 24 ανωτέρω) πρέπει να απορριφθεί.

- 32 Όσον αφορά τους δύο άλλους λόγους απαραδέκτου οι οποίοι προβλήθηκαν κατά της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας (βλ. σκέψεις 25 και 26 ανωτέρω), επισημαίνεται, προκαταρκτικώς, ότι βάλλουν αποκλειστικά και μόνον κατά της πρώτης αιτίας που διατυπώθηκε προς στήριξη της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας, η οποία αφορά την προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής.
- 33 Όσον αφορά την πρώτη αιτία η οποία προβάλλεται προς στήριξη της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας η οποία προβάλλεται παρεμπιπτόντως δυνάμει του άρθρου 277 ΣΛΕΕ, επ' αφορμή προσβολής στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας της νομιμότητας μιας άλλης πράξεως, είναι παραδεκτή μόνον εφόσον υπάρχει συνάφεια μεταξύ της πράξεως αυτής και του κανόνα του οποίου αμφισβητείται η νομιμότητα. Καθόσον το άρθρο 277 ΣΛΕΕ δεν αποσκοπεί στο να παράσχει στον διάδικο τη δυνατότητα αμφισβήτησης της εφαρμογής πράξεως γενικού χαρακτήρα προς στήριξη προσφυγής, η έκταση της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας πρέπει να περιορίζεται σε ό,τι είναι αναγκαίο για την επίλυση της διαφοράς. Συνεπώς, η γενική πράξη της οποίας προβάλλεται η έλλειψη νομιμότητας πρέπει να είναι άμεσα ή έμμεσα εφαρμοστέα στην υπόθεση που αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής (βλ. απόφαση της 12ης Ιουνίου 2015, Health Food Manufacturers' Association κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-296/12, EU:T:2015:375, σκέψη 170 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Εξ αυτού συνάγεται επίσης ότι πρέπει να υφίσταται άμεσος νομικός δεσμός μεταξύ της προσβαλλομένης ατομικής αποφάσεως και της εν λόγω γενικής πράξεως. Η ύπαρξη του δεσμού αυτού μπορεί, πάντως, να συνάγεται από τη διαπίστωση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται κατ' ουσίαν σε διάταξη της πράξεως της οποίας αμφισβητείται η νομιμότητα, μολονότι η δεύτερη δεν αποτελούσε τυπικώς τη νομική βάση της αποφάσεως (βλ. απόφαση της 20ής Νοεμβρίου 2007, Ianniello κατά Επιτροπής, T-308/04, EU:T:2007:347, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 34 Ως εκ τούτου, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προβλήθηκε εν προκειμένω είναι παραδεκτή μόνον όσον αφορά τις διατάξεις του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003 στις οποίες βασίστηκε ρητώς η προσβαλλόμενη απόφαση, ήτοι την παράγραφο 4 του άρθρου αυτού (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψεις 57 και 58), καθώς και την παράγραφο 1, που προβλέπει τη γενική εξουσία της Επιτροπής να διενεργεί ελέγχους (στο εξής: σχετικές διατάξεις του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003). Συγκεκριμένα, ο υπό κρίση έλεγχος διατάχθηκε με απόφαση ληφθείσα βάσει των διατάξεων αυτών και, επομένως, δεν πρόκειται για έλεγχο που διενεργήθηκε με απλή εντολή χωρίς προηγούμενη απόφαση (διεπόμενος από το άρθρο 20, παράγραφος 3) ούτε για έλεγχο που διενεργήθηκε παρά την εναντίωση της ενδιαφερόμενης επιχείρησης (διεπόμενος από το άρθρο 20, παράγραφοι 6 έως 8).
- 35 Επομένως, εν προκειμένω, εάν οι σχετικές διατάξεις του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003 κριθούν παράνομες, η προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία εκδόθηκε βάσει των διατάξεων αυτών, θα απολέσει τη νομική βάση της και θα πρέπει να ακυρωθεί, ανεξαρτήτως του ποιος λόγος ελλείψεως νομιμότητας των εν λόγω διατάξεων θα γίνει δεκτός.
- 36 Ως εκ τούτου, δεν είναι δυνατόν να συναχθεί από την επιχειρηματολογία που προβλήθηκε προς στήριξη τόσο του δεύτερου όσο και του τρίτου λόγου απαραδέκτου ότι η πρώτη αιτία η οποία διατυπώθηκε προς στήριξη της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας είναι अपαράδεκτη.
- 37 Ειδικότερα, με την επιχειρηματολογία αυτή, η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Συμβούλιο, επικρίνει κατ' ουσίαν την έλλειψη δεσμού μεταξύ του προβαλλόμενου λόγου ελλείψεως νομιμότητας, ήτοι της ελλείψεως αποτελεσματικού δικαστικού ελέγχου της διενέργειας των ελέγχων, και της προσβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία διατάχθηκε η διενέργεια ελέγχου, υποστηρίζοντας, αφενός, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν βασίζεται στους κανόνες που διέπουν τον δικαστικό έλεγχο της διενέργειας των ελέγχων (δεύτερος λόγος απαραδέκτου) και, αφετέρου, ότι οι κανόνες αυτοί απορρέουν από τη νομολογιακή ερμηνεία του άρθρου 263 ΣΛΕΕ και δεν θα πρέπει να περιλαμβάνονται στο άρθρο 20 του κανονισμού 1/2003 στο οποίο βασίζεται η προσβαλλόμενη απόφαση (τρίτος λόγος απαραδέκτου).

- 38 Εν πάση περιπτώσει, έστω και αν υποτεθεί ότι το παραδεκτό ένστασης ελλείψεως νομιμότητας εξαρτάται από την απόδειξη δεσμού μεταξύ του προβαλλόμενου λόγου ελλείψεως νομιμότητας και της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι δεν υφίσταται εν προκειμένω τέτοιος δεσμός.
- 39 Όπως ορθώς υπογραμμίζουν οι προσφεύγουσες, η προβαλλόμενη έλλειψη νομιμότητας δεν αφορά καθεαυτές τις πράξεις οι οποίες έπονται της διεπόμενης από το άρθρο 20 του κανονισμού 1/2003 αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου και αφορούν την εκτέλεση της αποφάσεως αυτής και τη διενέργεια του ελέγχου. Η αιτίαση αφορά την έλλειψη μέσω έννομης προστασίας που να καθιστούν δυνατό τον έλεγχο των πράξεων αυτών και να υφίστανται ήδη από την έκδοση της αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου, έλλειψη η οποία οφείλεται, κατά τις προσφεύγουσες, στις σχετικές διατάξεις του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003.
- 40 Όπως είχε κρίνει το Γενικό Δικαστήριο με την απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, *Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής* (T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψεις 50 και 108), σχετικά με την προβαλλόμενη αναγκαιότητα εξασφάλισης δικαστικής εντολής πριν από την έκδοση αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου, οι προσφεύγουσες ζητούν, εν προκειμένω, από το Γενικό Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι η νομιμότητα τέτοιας αποφάσεως θα πρέπει να εξαρτάται από μια νέα τυπική προϋπόθεση, δηλαδή από τη διασφάλιση της ύπαρξης, ήδη κατά τον χρόνο έκδοσής της, συγκεκριμένων ενδίκων βοηθημάτων που θα καθιστούν δυνατό τον δικαστικό έλεγχο όσων μέτρων λαμβάνονται κατ' εφαρμογήν της, όπερ σημαίνει ότι η τυπική αυτή απαίτηση θα πρέπει να προβλέπεται στις σχετικές διατάξεις του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003.
- 41 Στο στάδιο αυτό, δεν εγείρεται το διαφορετικό ζήτημα του προσδιορισμού των μέσω έννομης προστασίας που καθιστούν δυνατό τον αποτελεσματικό δικαστικό έλεγχο της διενέργειας των ελέγχων και της τυποποίησής τους στο άρθρο 20 του κανονισμού 1/2003, ζήτημα το οποίο άπτεται της εξέτασης του βασίμου της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας. Τούτο διότι δεν είναι απαραίτητο, για την εξέταση του παραδεκτού της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας, να κριθεί με ποιους τρόπους και με ποιο είδος διατάξεων θα πρέπει να προβλέπεται και να ρυθμίζεται ο δικαστικός έλεγχος της διενέργειας των ελέγχων. Το ζήτημα αυτό θα πρέπει να επιλυθεί στο πλαίσιο του ελέγχου της συμβατότητας του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003 με το δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής και, επομένως, της εξέτασης του βασίμου της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας. Είναι δε αξιοσημείωτο ότι η Επιτροπή, προς στήριξη του τρίτου λόγου απαραδέκτου τον οποίο προβάλλει, παραπέμπει στην επιχειρηματολογία της σχετικά με το βάσιμο της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας, καθώς και στην απόφαση της 28ης Απριλίου 2010, *Amann & Söhne και Cousin Filterie κατά Επιτροπής* (T-446/05, EU:T:2010:165, σκέψεις 123 έως 152), με την οποία είχε απορριφθεί ως αβάσιμη η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που είχε προβληθεί στην υπόθεση εκείνη.
- 42 Εξάλλου, εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι δεν ασκεί επιρροή ούτε το επιχείρημα της Επιτροπής, το οποίο είναι άλλωστε εν μέρει ανακριβές, ότι καμία πράξη του παράγωγου δικαίου δεν προβλέπει συγκεκριμένο ένδικο βοήθημα. Ενδεικτικώς, ο ίδιος ο κανονισμός 1/2003 προβλέπει στο άρθρο 31 ότι το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει πλήρη δικαιοδοσία για τον έλεγχο των αποφάσεων με τις οποίες η Επιτροπή επιβάλλει πρόστιμο ή χρηματική ποινή, καθώς και ότι μπορεί να καταργεί, να μειώνει ή να επαυξάνει τα πρόστιμα ή τις χρηματικές ποινές. Ομοίως, ο κανονισμός (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ 1), όπως και άλλες πράξεις με τις οποίες έχουν ιδρυθεί όργανα ή οργανισμοί της Ένωσης, προβλέπει τις προσφυγές οι οποίες είναι δυνατόν να ασκηθούν ενώπιον του δικαστή της Ένωσης κατά των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών που συστήνονται εντός του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO). Ασφαλώς, αυτά τα μέσα έννομης προστασίας αποτελούν προέκταση εκείνων που θεσπίζονται στη Συνθήκη και, υπ' αυτή την έννοια, δεν είναι αυτοτελή ένδικα βοηθήματα, μη προβλεπόμενα από τη Συνθήκη, όπως άλλωστε δεν θα μπορούσαν να είναι. Εντούτοις, εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες δεν ζητούν τη δημιουργία τέτοιων αυτοτελών ενδίκων βοηθημάτων. Ειδικότερα, πρέπει να θεωρηθεί ότι οι προσφεύγουσες επικρίνουν το γεγονός ότι το άρθρο 20 του κανονισμού 1/2003 δεν περιλαμβάνει διατάξεις οι οποίες

να προσδίδουν στα μέτρα που σχετίζονται με τη διενέργεια ελέγχου τον χαρακτήρα πράξεων δεκτικών προσφυγής δυνάμει της Συνθήκης, όπως προβλέπεται, παραδείγματος χάριν, στο άρθρο 90α του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τις πράξεις έρευνας της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF), και να επιβάλλουν να μνημονεύεται στην απόφαση περί διενέργειας ελέγχου η δυνατότητα ασκήσεως τέτοιας προσφυγής, όπως πρέπει να μνημονεύεται, βάσει του άρθρου 20, παράγραφος 4, του κανονισμού 1/2003, το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του δικαστή της Ένωσης κατά της ίδιας της αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου.

- 43 Ως εκ τούτου, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας είναι παραδεκτή όσον αφορά την πρώτη αιτίαση που διατυπώνεται προς στήριξή της. Το ίδιο ισχύει και για τη δεύτερη αιτίαση η οποία προβάλλεται προς στήριξη της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας και αφορά παραβίαση της αρχής της ισότητας των όπλων και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, δεδομένου άλλωστε ότι το παραδεκτό της δεν αμφισβητείται (βλ. σκέψη 32 ανωτέρω). Συγκεκριμένα, όπως και στην περίπτωση των ελλείψεων που προσήφθησαν στις σχετικές διατάξεις του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003 αναφορικά με την αποτελεσματική ένδικη προστασία στο πλαίσιο της πρώτης αιτίασης, οι προσφεύγουσες επικρίνουν, με τη δεύτερη αιτίαση, το γεγονός ότι οι διατάξεις αυτές δεν προβλέπουν ανακοίνωση των ενδείξεων που δικαιολόγησαν τη διενέργεια ελέγχου στην υποβαλλόμενη σε έλεγχο επιχείρηση, η οποία θα μπορούσε, κατά τις προσφεύγουσες, να διασφαλίζει την τήρηση της αρχής της ισότητας των όπλων και τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας της εν λόγω επιχείρησης.
- 44 Από το σύνολο των προεκτεθέντων συνάγεται ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας την οποία προέβαλαν οι προσφεύγουσες πρέπει να κριθεί παραδεκτή όσον αφορά τις δύο αιτιάσεις που διατυπώθηκαν προς στήριξή της, πλην όμως μόνον όσον αφορά τις σχετικές διατάξεις του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003.

2. Επί του βασίμου της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας

α) Επί της πρώτης αιτίασης, η οποία αφορά προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής

- 45 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι το άρθρο 20 του κανονισμού 1/2003 προσβάλλει το δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής. Επικαλούμενες τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (στο εξής: ΕΔΔΑ) και των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης, οι προσφεύγουσες επισημαίνουν ότι, στο μέτρο που ο δικαστικός έλεγχος της διενέργειας των ελέγχων μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως κατά της τελικής αποφάσεως την οποία εκδίδει η Επιτροπή κατ' εφαρμογήν του άρθρου 101 ΣΛΕΕ για την επιβολή κυρώσεων, η δυνατότητα αμφισβήτησης της διενέργειας του ελέγχου δεν είναι βέβαιη και δεν παρέχεται εντός εύλογου χρόνου. Εξ αυτού οι προσφεύγουσες συνάγουν ότι το σύστημα των διαθέσιμων προσφυγών κατά των όρων διενέργειας των ελέγχων που διατάσσονται βάσει του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003 δεν παρέχει «προσήκουσα επανόρθωση» στις επιχειρήσεις που υποβάλλονται σε αυτούς. Συγκεκριμένα, κατά την άποψή τους, οι επιχειρήσεις αυτές δεν μπορούν να απολαύουν εγκαίρως της προστασίας αμερόληπτου και ανεξάρτητου δικαστή και αναγκάζονται, επομένως, να αποδεχθούν το σύνολο των αιτημάτων των ελεγκτών.
- 46 Υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 47 του Χάρτη επιγράφεται «Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής και αμερόληπτου δικαστηρίου» και έχει ως εξής:

«Κάθε πρόσωπο του οποίου παραβιάστηκαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης, έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, τηρουμένων των προϋποθέσεων που προβλέπονται στο παρόν άρθρο.

Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να δικασθεί η υπόθεσή του δίκαια, δημόσια και εντός εύλογης προθεσμίας, από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο, που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως [...]».

- 47 Εξάλλου, από τις επεξηγήσεις σχετικά με τον Χάρτη (ΕΕ 2007, C 303, σ. 17), τις οποίες, κατά το άρθρο 52, παράγραφος 7, του Χάρτη, τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης πρέπει να λαμβάνουν δεόντως υπόψη (βλ. απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, ΕΥ:C:2013:105, σκέψη 20 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), προκύπτει ότι το άρθρο 47 του Χάρτη αντιστοιχεί στο άρθρο 6, παράγραφος 1, και στο άρθρο 13 της ΕΣΔΑ.
- 48 Όπως ορθώς υπογραμμίζει το Συμβούλιο, αυτή η αντιστοιχία μεταξύ των διατάξεων του Χάρτη και εκείνων της ΕΣΔΑ δεν συνεπάγεται ότι ο έλεγχος νομιμότητας που πρέπει να πραγματοποιηθεί εν προκειμένω θα πρέπει να βασιστεί στις διατάξεις της ΕΣΔΑ. Συγκεκριμένα, από τη νομολογία, και ειδικότερα από την απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 2017, Κ. (C-18/16, ΕΥ:C:2017:680, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), στην οποία παρέπεμψε το Συμβούλιο, προκύπτει ότι, μολονότι, όπως επιβεβαιώνεται από το άρθρο 6, παράγραφος 3, ΣΕΕ, τα αναγνωρισμένα από την ΕΣΔΑ θεμελιώδη δικαιώματα αποτελούν τμήμα του δικαίου της Ένωσης ως γενικές αρχές και μολονότι το άρθρο 52, παράγραφος 3, του Χάρτη ορίζει ότι σε όσα δικαιώματα περιέχονται στον Χάρτη και αντιστοιχούν σε δικαιώματα τα οποία διασφαλίζονται από την ΕΣΔΑ αναγνωρίζεται η ίδια έννοια και η ίδια εμβέλεια με εκείνες που τους αποδίδει η ΕΣΔΑ, η Σύμβαση αυτή δεν συνιστά, εφόσον η Ένωση δεν έχει προσχωρήσει σε αυτή, νομική πράξη τυπικώς ενταγμένη στην έννομη τάξη της Ένωσης και, επομένως, ο έλεγχος νομιμότητας πρέπει να διενεργείται μόνο λαμβανομένων υπόψη των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στον Χάρτη.
- 49 Πάντως, τόσο από το άρθρο 52 του Χάρτη όσο και από τις επεξηγήσεις σχετικά με το άρθρο αυτό καθίσταται σαφές ότι οι διατάξεις της ΕΣΔΑ και η νομολογία του ΕΔΔΑ σχετικά με τις διατάξεις αυτές πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή των διατάξεων του Χάρτη σε συγκεκριμένη υπόθεση (πρβλ. αποφάσεις της 22ας Δεκεμβρίου 2010, DEB, C-279/09, ΕΥ:C:2010:811, σκέψεις 35 και 37 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 26ης Φεβρουαρίου 2013, Melloni, C-399/11, ΕΥ:C:2013:107, σκέψη 50). Ειδικότερα, το άρθρο 52, παράγραφος 3, του Χάρτη προβλέπει ότι, στο βαθμό που ο Χάρτης περιλαμβάνει δικαιώματα που αντιστοιχούν σε δικαιώματα τα οποία διασφαλίζονται στην ΕΣΔΑ, η έννοια και η εμβέλειά τους είναι ίδιες με εκείνες που τους αποδίδει η ΕΣΔΑ, στις δε επεξηγήσεις σχετικά με το άρθρο αυτό διευκρινίζεται ότι η έννοια και η εμβέλεια των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στην ΕΣΔΑ καθορίζονται όχι μόνον από το κείμενο των πράξεων αυτών, αλλά και από τη νομολογία του ΕΔΔΑ.
- 50 Από τη δε νομολογία του ΕΔΔΑ σχετικά με την τήρηση της ΕΣΔΑ και δη των άρθρων της 6 και 13 σε σχέση με τις επιτόπιες έρευνες, και πιο συγκεκριμένα, από τις αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 21ης Φεβρουαρίου 2008, Ravon και λοιποί κατά Γαλλίας (CE:ECHR:2008:0221JUD001849703, στο εξής: απόφαση Ravon), της 21ης Δεκεμβρίου 2010, Société Canal Plus και λοιποί κατά Γαλλίας (CE:ECHR:2010:1221JUD002940808, στο εξής: απόφαση Canal Plus), της 21ης Δεκεμβρίου 2010, Compagnie des gaz de pétrole Primagaz κατά Γαλλίας (CE:ECHR:2010:1221JUD002961308, στο εξής: απόφαση Primagaz), και της 2ας Οκτωβρίου 2014, Delta Pekárny a.s. κατά Τσεχικής Δημοκρατίας (CE:ECHR:2014:1002JUD000009711, στο εξής: απόφαση Delta Pekárny), τις οποίες επικαλέστηκαν και ανέλυσαν οι μετέχοντες στη διαδικασία, συνάγονται οι ακόλουθες αρχές:
- πρέπει να υφίσταται αποτελεσματικός δικαστικός έλεγχος του νομοτύπου της αποφάσεως ή των σχετικών μέτρων, από πλευράς τόσο πραγματικών όσο και νομικών ζητημάτων (αποφάσεις Ravon, § 28, και Delta Pekárny, § 87) (στο εξής: προϋπόθεση της πραγματικής ύπαρξης ελέγχου)

- σε περίπτωση διαπίστωσης πλημμέλειας, τα διαθέσιμα ένδικα βοηθήματα πρέπει να καθιστούν δυνατή είτε την πρόληψη της διενέργειας της πράξεως ελέγχου είτε, σε περίπτωση που η παράτυπη πράξη έχει ήδη λάβει χώρα, την εξασφάλιση προσήκουσας επανόρθωσης για τον ενδιαφερόμενο (αποφάσεις *Ravon*, § 28, και *Delta Pekárny*, § 87) (στο εξής: προϋπόθεση της αποτελεσματικότητας).
 - η δυνατότητα πρόσβασης στα ένδικα αυτά βοηθήματα πρέπει να είναι βέβαιη (αποφάσεις *Canal Plus*, § 40, και *Primagaz*, § 28) (στο εξής: προϋπόθεση της βεβαιότητας).
 - ο δικαστικός έλεγχος πρέπει να πραγματοποιείται εντός εύλογου χρονικού διαστήματος (αποφάσεις *Canal Plus*, § 40, και *Primagaz*, § 28) (στο εξής: προϋπόθεση του εύλογου χρονικού διαστήματος).
- 51 Από την ίδια νομολογία προκύπτει επίσης ότι η διενέργεια πράξεως ελέγχου πρέπει να υπόκειται σε τέτοιο αποτελεσματικό δικαστικό έλεγχο και ότι ο έλεγχος πρέπει να είναι αποτελεσματικός υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης (απόφαση *Delta Pekárny*, § 87), όπερ προϋποθέτει συνεκτίμηση του συνόλου των διαθέσιμων μέσων έννομης προστασίας και, επομένως, σφαιρική ανάλυση αυτών των μέσων έννομης προστασίας (πρβλ. αποφάσεις *Ravon*, § 29 έως 34, *Canal Plus*, § 40 έως 44, και *Delta Pekárny*, § 89 έως 93). Επομένως, η εξέταση του βασίμου της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας δεν πρέπει να περιοριστεί στην ανάλυση των ελλείψεων του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003, τις οποίες επικρίνουν οι προσφεύγουσες, αλλά πρέπει να στηριχθεί στη συνεκτίμηση του συνόλου των μέσων ένδικης προστασίας που διαθέτει υποβαλλόμενη σε έλεγχο επιχείρηση.
- 52 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι, εν αντιθέσει προς τα όσα υποστηρίζουν η Επιτροπή και το Συμβούλιο, η νομολογία του ΕΣΔΑ η οποία υπενθυμίστηκε με τις σκέψεις 50 και 51 ανωτέρω δεν μπορεί να θεωρηθεί αλυσιτελής εν προκειμένω.
- 53 Ασφαλώς, η Επιτροπή δεν έκανε εν προκειμένω χρήση «αστυνομικών» οργάνων ή εξουσίας «επιβολής του νόμου» των εθνικών αρχών, βάσει του άρθρου 20, παράγραφοι 6 έως 8, του κανονισμού 1/2003. Τούτο επιβεβαιώνεται, μεταξύ άλλων, από το γεγονός ότι οι διατάξεις των Γάλλων δικαστών με τις οποίες χορηγήθηκε άδεια για την πραγματοποίηση αυτών των ερευνών και κατασχέσεων, τις οποίες η Επιτροπή ζήτησε ως προληπτικό μέτρο, δεν κοινοποιήθηκαν στις προσφεύγουσες (βλ. σκέψεις 5 και 34 ανωτέρω). Εντούτοις, όπως ορθώς υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, αυτές αναγκάστηκαν να συμμορφωθούν προς την απόφαση περί διενέργειας ελέγχου, η οποία είναι υποχρεωτική για τους αποδέκτες της, μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την επιβολή προστίμου σε περίπτωση μη συμμόρφωσης (άρθρο 23, παράγραφος 1, στοιχεία γ' έως ε', του κανονισμού 1/2003) και συνεπάγεται, μεταξύ άλλων, την παροχή πρόσβασης σε όλους τους χώρους καθώς και τον έλεγχο και τη λήψη αντιγράφων από τα επαγγελματικά έγγραφα (άρθρο 20, παράγραφος 2, στοιχεία α' έως δ', του κανονισμού 1/2003), τούτο δε αρκεί για τη διαπίστωση εισβολής στα γραφεία των υποβληθεισών σε έλεγχο επιχειρήσεων η οποία δικαιολογεί τη διαφύλαξη των δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται από τη μνημονευόμενη στις σκέψεις 50 και 51 νομολογία του ΕΔΔΑ, για την προστασία των επιχειρήσεων στις οποίες πραγματοποιούνται επιτόπιες έρευνες (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, *Deutsche Bahn* κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψη 65, και απόφαση του ΕΔΔΑ της 14ης Μαρτίου 2013, *Bernh Larsen Holding AS* και λοιποί κατά Νορβηγίας, CE:ECHR:2013:0314JUD002411708, § 106). Επομένως, δεν ασκεί καθοριστική επιρροή το γεγονός ότι ο έλεγχος διενεργήθηκε εν προκειμένω χωρίς την προηγούμενη παρέμβαση δικαστή που να χορηγήσει άδεια παρέμβασης των αστυνομικών οργάνων, μπορεί δε θα θεωρηθεί ότι αυτή η έλλειψη προηγούμενης δικαστικής παρέμβασης δικαιολογεί *a fortiori* την αναγκαία τήρηση των εγγυήσεων που προβλέπονται στη νομολογία του ΕΔΔΑ, κατά το στάδιο του εκ των υστέρων δικαστικού ελέγχου της αποφάσεως με την οποία διατάσσεται η διενέργεια του ελέγχου (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, *Deutsche Bahn* κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψη 66 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία του ΕΔΔΑ). Επιπλέον, υπογραμμίζεται ότι, σε όσες περιπτώσεις κλήθηκε να αποφανθεί επί του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων

- επιχειρήσεων που υποβλήθηκαν σε έλεγχο, ο δικαστής της Ένωσης στηρίχθηκε πάντοτε στη νομολογία του ΕΔΔΑ (αποφάσεις της 18ης Ιουνίου 2015, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-583/13 P, EU:C:2015:404, σκέψεις 41 έως 48, της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψεις 109 έως 114, και της 10ης Απριλίου 2018, Alcogroup και Alcodis κατά Επιτροπής, T-274/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:179, σκέψη 91).
- 54 Επομένως, το ζήτημα αν το σύστημα των μέσων έννομης προστασίας το οποίο παρέχει τη δυνατότητα αμφισβήτησης της διενέργειας ελέγχου στον τομέα του ανταγωνισμού εξασφαλίζει τον σεβασμό του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα της προαναφερθείσας νομολογίας του ΕΔΔΑ.
- 55 Όπως προκύπτει από τη νομολογία του ΕΔΔΑ και όπως προεκτέθηκε στη σκέψη 51 ανωτέρω, η εξέταση αυτή πρέπει να στηρίζεται σε σφαιρική ανάλυση των μέσων έννομης προστασίας βάσει των οποίων μπορεί να ελεγχθούν τα μέτρα τα οποία έχουν ληφθεί στο πλαίσιο διενέργειας ελέγχου σε επιχείρηση. Επομένως, το γεγονός ότι, μεμονωμένα, καθένα από αυτά τα μέσα έννομης προστασίας δεν πληροί τις τέσσερις προϋποθέσεις που απαιτούνται για να γίνει δεκτό ότι εξασφαλίζεται το δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής, είναι άνευ σημασίας.
- 56 Οι διάδικοι μνημόνευσαν έξι μέσα έννομης προστασίας. Πρόκειται για τα εξής:
- προσφυγή κατά της αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου·
 - προσφυγή κατά κάθε πράξεως που πληροί τις νομολογιακές προϋποθέσεις για να χαρακτηριστεί πράξη δεκτικής προσφυγής και που εκδίδεται από την Επιτροπή κατόπιν της αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου και εν συνεχεία στο πλαίσιο της διενέργειας των πράξεων ελέγχου, όπως απόφαση με την οποία απορρίπτεται αίτηση προστασίας εγγράφων λόγω του απορρήτου της επικοινωνίας μεταξύ δικηγόρων και πελατών (βλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2007, Akzo Nobel Chemicals και Akcros Chemicals κατά Επιτροπής, T-125/03 και T-253/03, EU:T:2007:287, σκέψεις 46, 48 και 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία)·
 - προσφυγή κατά της τελικής αποφάσεως με την οποία περατώνεται η διαδικασία που κινήθηκε δυνάμει του άρθρου 101 ΣΛΕΕ·
 - αίτηση ασφαλιστικών μέτρων·
 - αγωγή αποζημίωσης λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης·
 - αιτήσεις προς τον σύμβουλο ακροάσεων.
- 57 Επισημαίνεται ότι, εξαιρουμένων των αιτήσεων προς τον σύμβουλο ακροάσεων, ο οποίος δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «δικαστήριο» κατά την έννοια της ΕΣΔΑ, μεταξύ άλλων επειδή δύναται μόνο να διατυπώνει συστάσεις [άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο α', της αποφάσεως 2011/695/ΕΕ του Προέδρου της Επιτροπής, της 13ης Οκτωβρίου 2011, σχετικά με τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων σε ορισμένες διαδικασίες ανταγωνισμού (ΕΕ 2011, L 275, σ. 29)], όπως υπογραμμίζουν οι προσφεύγουσες, όλα τα ως άνω μέσα έννομης προστασίας παρέχουν τη δυνατότητα να αμφισβητηθεί πράξη ελέγχου ενώπιον δικαστή.
- 58 Συγκεκριμένα, πρώτον, από τη νομολογία προκύπτει, και δεν αμφισβητείται εξάλλου από τις προσφεύγουσες, ότι οι συνθήκες διεξαγωγής του ελέγχου είναι δυνατόν να επικριθούν στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως κατά της τελικής αποφάσεως με την οποία περατώνεται η διαδικασία που κινήθηκε δυνάμει του άρθρου 101 ΣΛΕΕ (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2012, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής, T-135/09, EU:T:2012:596, σκέψη 132· βλ., επίσης, απόφαση της 10ης Απριλίου 2018, Alcogroup και Alcodis κατά Επιτροπής, T-274/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:179, σκέψη 91 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Με εξαίρεση το απαράδεκτο των

λόγων που έπρεπε τυχόν να είχαν προβληθεί κατά της αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου (πρβλ. απόφαση της 20ής Απριλίου 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-305/94 έως T-307/94, T-313/94 έως T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 και T-335/94, EU:T:1999:80, σκέψεις 408 έως 415), αυτός ο έλεγχος νομιμότητας των τελικών αποφάσεων δεν υπόκειται σε οποιονδήποτε άλλον περιορισμό ως προς τους λόγους που μπορούν να προβληθούν και, επομένως, ως προς το αντικείμενο του ελέγχου της Επιτροπής. Πιο συγκεκριμένα, μέσω αυτού μπορεί να διερευνηθεί αν η Επιτροπή τήρησε όλα τα όρια που της επιβάλλονται κατά τη διεξαγωγή του ελέγχου της (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψεις 79 έως 82), οπότε έχει κριθεί ότι διασφαλίζεται έτσι η ύπαρξη αποτελεσματικού δικαστικού ελέγχου επί των μέτρων ελέγχου, όπως απαιτεί το ΕΔΔΑ (απόφαση της 10ης Απριλίου 2018, Alcogroup και Alcodis κατά Επιτροπής, T-274/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:179, σκέψη 91).

- 59 Δεύτερον, από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι, όπως επιβεβαιώνει και η υπό κρίση προσφυγή, μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου (απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψεις 97 και 111). Ο έλεγχος αυτός προβλέπεται, εξάλλου, από το ίδιο το άρθρο 20 του κανονισμού 1/2003 (παράγραφοι 4 και 8), το οποίο επιβάλλει τη μνεία του στην απόφαση περί διενέργειας ελέγχου. Ειδικότερα, αφενός, ο έλεγχος της νομιμότητας της αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου, ο οποίος αφορά μεταξύ άλλων την κατοχή εκ μέρους της Επιτροπής αρκούντως σοβαρών ενδείξεων που να έχουν δημιουργήσει υπόνοιες περί παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού, μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα, σε περίπτωση διαπίστωσης ελλείψεως νομιμότητας, να κριθεί ότι το σύνολο των μέτρων που ελήφθησαν κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως ενέχουν έλλειψη νομιμότητας, μεταξύ άλλων διότι δεν είναι αναγκαία (πρβλ. απόφαση της 20ής Ιουνίου 2018, České dráhy κατά Επιτροπής, T-621/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:367, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Αφετέρου, όταν απόφαση περί διενέργειας ελέγχου εκδίδεται κατόπιν άλλων ελέγχων και έχει βασιστεί σε πληροφορίες που ελήφθησαν στο πλαίσιο των προηγούμενων αυτών ελέγχων, ο έλεγχος της νομιμότητας της εν λόγω αποφάσεως μπορεί να αφορά, μεταξύ άλλων, το ζήτημα αν τα μέτρα τα οποία ελήφθησαν κατ' εφαρμογήν των προηγούμενων αποφάσεων περί διενέργειας ελέγχου συνάδουν με το πεδίο του ελέγχου όπως καθοριζόταν στις αποφάσεις αυτές (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψεις 138 έως 160), και να έχει ως αποτέλεσμα την ακύρωσή της σε περίπτωση που διαπιστωθεί ότι δεν συνάδουν (απόφαση της 18ης Ιουνίου 2015, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-583/13 P, EU:C:2015:404, σκέψεις 56 έως 67 και 71· πρβλ., επίσης, απόφαση της 10ης Απριλίου 2018, Alcogroup και Alcodis κατά Επιτροπής, T-274/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:179, σκέψη 63).
- 60 Τρίτον, μολονότι οι μετέχοντες στη διαδικασία δεν ανέφεραν κάτι σχετικά, επισημαίνεται επίσης ότι, όπως κάθε απόφαση που επιβάλλει κύρωση δυνάμει του κανονισμού 1/2003, απόφαση της Επιτροπής με την οποία επιβάλλεται κύρωση για την παρακώλυση της διενέργειας του ελέγχου βάσει του άρθρου 23, παράγραφος 1, στοιχεία γ' έως ε', του κανονισμού 1/2003 μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως. Στην περίπτωση αυτή, προς στήριξη της προσφυγής, είναι δυνατή, μεταξύ άλλων, η επίκληση του παράνομου χαρακτήρα της κύρωσης με το επιχείρημα ότι το μέτρο το οποίο ελήφθη κατά τη διάρκεια του ελέγχου και προς το οποίο η ενδιαφερόμενη επιχείρηση αρνήθηκε να συμμορφωθεί, όπως αίτηση προσκόμισης εμπιστευτικού εγγράφου ή αίτηση παροχής διευκρινίσεων υποβληθείσα σε μέλος του προσωπικού της, είναι το ίδιο παράνομο (πρβλ. απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2012, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής, T-135/09, EU:T:2012:596, σκέψη 126).
- 61 Τέταρτον, από την απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2007, Akzo Nobel Chemicals και Akros Chemicals κατά Επιτροπής (T-125/03 και T-253/03, EU:T:2007:287, σκέψεις 46, 48 και 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), προκύπτει σαφώς ότι απόφαση με την οποία απορρίπτεται ρητώς ή σιωπηρώς υποβληθείσα κατά τη διάρκεια ελέγχου αίτηση προστασίας εγγράφων λόγω του απορρήτου της επικοινωνίας μεταξύ δικηγόρων και πελατών συνιστά πράξη δυνάμενη να προσβληθεί. Αυτό το μέσο έννομης προστασίας αναγνωρίστηκε ακριβώς επειδή ο δικαστής της Ένωσης έκρινε ότι η

δυνατότητα την οποία διέθετε η επιχείρηση να ασκήσει προσφυγή κατά ενδεχόμενης αποφάσεως περί διαπίστωσης παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού δεν αρκούσε για να προστατεύσει προσηκόντως τα δικαιώματά της, δεδομένου ότι, αφενός, η διοικητική διαδικασία μπορούσε να μην καταλήξει στην έκδοση τέτοιας αποφάσεως και, αφετέρου, η προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής δεν παρέχει οπωσδήποτε στην επιχείρηση το μέσο για να προλάβει τα μη αντιστρέψιμα αποτελέσματα που θα συνεπαγόταν η αντικανονική γνωστοποίηση εγγράφων προστατευόμενων με το απόρρητο (βλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2007, Akzo Nobel Chemicals και Akcros Chemicals κατά Επιτροπής, T-125/03 και T-253/03, EU:T:2007:287, σκέψη 47 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 62 Ομοίως, εν αντιθέσει προς τα όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες και παρότι ο δικαστής της Ένωσης δεν έχει, έως σήμερα, κρίνει παραδεκτή τέτοια προσφυγή, μπορεί να θεωρηθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι είναι δυνατόν η υποβληθείσα σε έλεγχο επιχείρηση να ασκήσει προσφυγή υπό τις ίδιες συνθήκες κατά αποφάσεως με την οποία απορρίπτεται το αίτημα προστασίας της ιδιωτικής ζωής των μελών του προσωπικού της. Συγκεκριμένα, αφού υπενθύμισε την απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2007, Akzo Nobel Chemicals και Akcros Chemicals κατά Επιτροπής (T-125/03 και T-253/03, EU:T:2007:287), και τη νομολογία που μνημονεύεται σε αυτήν, το Γενικό Δικαστήριο αναφέρθηκε μεν στο ενδεχόμενο έκδοσης «αποφάσεως με την οποία [η Επιτροπή] στερεί [...] το ευεργέτημα της προστασίας [βάσει της ιδιωτικής ζωής]», πλην όμως διαπίστωσε ότι τέτοια απόφαση δεν είχε εκδοθεί στην προκειμένη περίπτωση. Στηρίχθηκε δε στο γεγονός ότι οι προσφεύγουσες ούτε είχαν υποστηρίξει, κατά την έκδοση της αποφάσεως περί λήψης αντιγράφου των δεδομένων, ότι τα έγγραφα που τους ανήκαν προστατεύονταν όπως προστατεύεται το απόρρητο της επικοινωνίας μεταξύ δικηγόρων και πελατών ούτε είχαν προσδιορίσει τα συγκεκριμένα έγγραφα ή τμήματα των επίμαχων εγγράφων (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2012, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής, T-135/09, EU:T:2012:596, σκέψεις 129 και 130). Επιπλέον, σημειώνεται ότι οι προσφεύγουσες δεν θέτουν υπό αμφισβήτηση την ύπαρξη αυτή καθεαυτήν του επίμαχου μέτρου έννομης προστασίας, αλλά μάλλον τον περιοριστικό και δεσμευτικό χαρακτήρα του για τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, υπό την έννοια ότι αυτές πρέπει να αντιδράσουν αμέσως, ενόσω διεξάγεται ο έλεγχος, και προτού η Επιτροπή λάβει οποιοδήποτε αντίγραφο (βλ. σκέψη 72 κατωτέρω).
- 63 Πράγματι, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ούτε οι διατάξεις των Συνθηκών ούτε το γράμμα του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003 αποκλείουν τη δυνατότητα επιχείρησης να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά τέτοιων πράξεων που διενεργούνται στο πλαίσιο της διεξαγωγής ελέγχου, εφόσον πληρούνται οι απαιτήσεις οι οποίες απορρέουν από το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.
- 64 Πέμπτον, καίτοι, βάσει του άρθρου 278 ΣΛΕΕ, καμία από τις προαναφερθείσες προσφυγές δεν έχει, καταρχήν, ανασταλτικό αποτέλεσμα, είναι δυνατή, δυνάμει της ίδιας διάταξης, η εξασφάλιση της αναστολής της εκτελέσεως των πράξεων που αμφισβητούνται στο πλαίσιο των προσφυγών αυτών. Ειδικότερα, μια τέτοια αίτηση μπορεί να οδηγήσει στην αναστολή των πράξεων ελέγχου, με τη διευκρίνιση όμως ότι, στο μέτρο που η απόφαση περί διενέργειας ελέγχου κοινοποιείται και γνωστοποιείται, καταρχήν, στην υποβαλλόμενη σε έλεγχο επιχείρηση την ημέρα έναρξης του ελέγχου, μόνον η εφαρμογή της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 157, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας παρέχει τη δυνατότητα επίτευξης του αποτελέσματος αυτού, εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις προσωρινής αναστολής (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψη 98). Συγκεκριμένα, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου δύναται, βάσει της διάταξης αυτής, να κάνει δεκτή την αίτηση αναστολής εκτελέσεως προτού ακούσει την Επιτροπή και, επομένως, να διατάξει την αναστολή μόλις μερικές ημέρες μετά την κατάθεση της αιτήσεως και πριν από το πέρας του ελέγχου.
- 65 Επιπλέον, είναι επίσης δυνατή η κατάθεση αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων παράλληλα με την προσφυγή που βάλλει κατά αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε αίτηση προστασίας δυνάμει του απορρήτου της επικοινωνίας μεταξύ δικηγόρων και πελατών. Αυτό επιβεβαιώνεται στις διατάξεις της 27ης Σεπτεμβρίου 2004, Επιτροπή κατά Akzo και Akcros [C-7/04 P(R), EU:C:2004:566], και της 30ής Οκτωβρίου 2003, Akzo Nobel Chemicals και Akcros Chemicals κατά Επιτροπής (T-125/03 R και

T-253/03 R, EU:T:2003:287). Πράγματι, από τις προαναφερθείσες διατάξεις συνάγεται ότι ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου, μολοντί αναίρεσε τη διάταξη του Προέδρου του Γενικού Δικαστηρίου με την οποία είχε διαταχθεί η ζητηθείσα αναστολή, δεν απέκλεισε το ενδεχόμενο, ελλείψει δεσμεύσεως της Επιτροπής να μην παράσχει σε τρίτους δυνατότητα πρόσβασης στα επίμαχα έγγραφα, να μπορούν να διαταχθούν, αφενός, η αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση προστασίας του απορρήτου των επικοινωνιών μεταξύ των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων και των δικηγόρων τους, και, αφετέρου, η φύλαξη των σχετικών εμπιστευτικών δεδομένων στη Γραμματεία του δικαστηρίου μέχρις ότου αυτό αποφανθεί επί της προσφυγής της κύριας δίκης [πρβλ. διάταξη της 27ης Σεπτεμβρίου 2004, Επιτροπή κατά Akzo και Akros, C-7/04 P(R), EU:C:2004:566, σκέψη 42 και σημεία 1 και 2 του διατακτικού· πρβλ., επίσης, διάταξη της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Alcogroup και Alcodis κατά Επιτροπής, C-386/15 P(R), EU:C:2015:623, σκέψη 24]. Εν αντιθέσει προς τα όσα διατείνονται οι προσφεύγουσες, δεν μπορεί, επομένως, να γίνει δεκτό ότι η διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δεν παρέχει καμία δυνατή επανόρθωση κατά των ενδεχόμενων παρατυπιών της Επιτροπής κατά τη διενέργεια ελέγχου ανεξαρτήτως της αποφάσεως με την οποία διατάχθηκε η διενέργεια του ελέγχου αυτού.

- 66 Έκτον, ακόμη και χωρίς την έκδοση πράξεως δεκτικής προσφυγής κατά τη διάρκεια του ελέγχου, η ενδιαφερόμενη επιχείρηση, εάν εκτιμά ότι η Επιτροπή διέπραξε παρανομίες κατά τον έλεγχο και ότι οι παρανομίες αυτές της προκάλεσαν ζημία ικανή να στοιχειοθετήσει την ευθύνη της Ένωσης, μπορεί να ασκήσει κατά της Επιτροπής αγωγή αποζημιώσεως λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης. Η δυνατότητα αυτή υφίσταται και πριν από την έκδοση αποφάσεως με την οποία περατώνεται η διαδικασία διαπίστωσης παραβάσεως και ακόμη και στην περίπτωση που ο έλεγχος δεν καταλήξει σε τελική απόφαση υποκείμενη σε προσφυγή ακυρώσεως. Τούτο διότι αυτή η αγωγή αποζημιώσεως λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης δεν εντάσσεται στο σύστημα ελέγχου της νομιμότητας των πράξεων της Ένωσης που έχουν υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του ενδιαφερομένου, αλλά μπορεί να ασκηθεί εφόσον ο τελευταίος έχει υποστεί ζημία λόγω παράνομης συμπεριφοράς θεσμικού οργάνου, ακόμη και αν η συμπεριφορά αυτή δεν μετουσιώθηκε σε πράξη δυνάμενη να προσβληθεί (πρβλ. αποφάσεις της 14ης Νοεμβρίου 2012, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής, T-135/09, EU:T:2012:596, σκέψη 133, της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψη 99, και της 10ης Απριλίου 2018, Alcogroup και Alcodis κατά Επιτροπής, T-274/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:179, σκέψη 92).
- 67 Επιπλέον, μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι το σύστημα ελέγχου της διενέργειας των πράξεων ελέγχου της Επιτροπής, το οποίο συνίσταται στο σύνολο των προαναφερθέντων μέσων έννομης προστασίας, πληροί τις τέσσερις προϋποθέσεις που υπενθυμίστηκαν με τη σκέψη 50 ανωτέρω.
- 68 Όσον αφορά, πρώτον, την προϋπόθεση της πραγματικής ύπαρξης, επισημαίνεται, πράγμα που δεν αμφισβητείται εξάλλου από τις προσφεύγουσες, ότι τα προαναφερθέντα μέσα έννομης προστασίας συνεπάγονται διεξοδικό έλεγχο τόσο των νομικών όσο και των πραγματικών ζητημάτων (βλ., ειδικότερα ως προς τις αποφάσεις περί διενέργειας ελέγχου, απόφαση της 18ης Ιουνίου 2015, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-583/13 P, EU:C:2015:404, σκέψεις 33 και 34, και γενικότερα ως προς τις αποφάσεις της Επιτροπής σχετικά με τις διαδικασίες εφαρμογής των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ, απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Χαλκόρ κατά Επιτροπής, C-386/10 P, EU:C:2011:815, σκέψη 62).
- 69 Επιπλέον, υπογραμμίζεται ότι, καίτοι το καθένα από αυτά τα μέσα έννομης προστασίας δεν παρέχει, μεμονωμένα, τη δυνατότητα ελέγχου του βασίμου του συνόλου των μέτρων που ελήφθησαν κατά τη διάρκεια του ελέγχου, η συνδυασμένη άσκησή τους, η οποία δεν θέτει ζητήματα παραδεκτού, καθιστά δυνατό τον έλεγχο αυτό, όπως προκύπτει από την απαρίθμηση, στις σκέψεις 57 έως 66 ανωτέρω, των διάφορων μέτρων που έχουν ληφθεί κατά τη διενέργεια των ελέγχων και των διάφορων δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων τα οποία μπορούν να ελεγχθούν κατά την εξέταση των διάφορων σχετικών προσφυγών. Ειδικότερα, δεν είναι βάσιμος ο ισχυρισμός που προβάλλουν οι προσφεύγουσες, ότι κανένα μέσο έννομης προστασίας δεν καλύπτει την περίπτωση κατά την οποία οι ελεγκτές λαμβάνουν αντίγραφο εγγράφων που δεν εμπίπτουν στο πεδίο του ελέγχου. Τούτο διότι, ακόμη και

- στην περίπτωση την οποία επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες, όπου ο επίμαχος έλεγχος δεν καταλήγει σε απόφαση με την οποία διαπιστώνεται παράβαση και επιβάλλεται κύρωση, αλλά στην κίνηση νέας έρευνας και στην έκδοση νέας αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου, οι επιχειρήσεις που υποβλήθηκαν σε έλεγχο θα μπορούσαν να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως κατά της νέας αποφάσεως αμφισβητώντας τη νομιμότητα των ενδείξεων επί των οποίων αυτή στηρίχθηκε και προβάλλοντας ως επιχείρημα ότι αυτές αποκτήθηκαν παράτυπα κατά τη διάρκεια του προηγούμενου ελέγχου (βλ. σκέψη 59 ανωτέρω).
- 70 Ως εκ τούτου, είναι αλυσιτελείς οι ισχυρισμοί που προβάλλουν οι προσφεύγουσες, βασιζόμενες σε αποφάσεις του ΕΔΔΑ με τις οποίες διαπιστώθηκε προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής επειδή δεν υπήρχε διαθέσιμο ένα εκ των προαναφερθέντων μέσων έννομης προστασίας. Ειδικότερα, δεν ισχύουν κατ' αναλογία εν προκειμένω οι διαπιστώσεις του ΕΔΔΑ στην απόφασή του *Delta Pekárny* (§ 82 έως 94), δεδομένου ότι με την τότε επίδικη τσεχική νομοθεσία δεν είχε θεσπιστεί ειδικό ένδικο βοήθημα προς αμφισβήτηση των αποφάσεων περί διενέργειας ελέγχου. Συγκεκριμένα, η μόνη δυνατότητα την οποία διέθεταν οι υποβληθείσες σε έλεγχο επιχειρήσεις για να αμφισβητήσουν τη νομιμότητα του ελέγχου ήταν η άσκηση ένδικου βοηθήματος κατά των εκτιμήσεων της Αρχής Ανταγωνισμού ως προς τα πραγματικά περιστατικά και, στο πλαίσιο αυτό, δεν μπορούσαν να εξεταστούν ζητήματα όπως η αναγκαιότητα, η διάρκεια, η έκταση και η αναλογικότητα του ελέγχου (πρβλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα N. Wahl στην υπόθεση *Deutsche Bahn* κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-583/13 P, EU:C:2015:92, σημείο 37), ενώ θα μπορούσαν να εξεταστούν στο πλαίσιο προσφυγής κατά της αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου.
- 71 Ομοίως, εν αντιθέσει προς τα πραγματικά περιστατικά σε σχέση με τα οποία εκδόθηκε η απόφαση του ΕΔΔΑ της 2ας Απριλίου 2015, *Vinci Construction και GTM Génie Civil et Services* κατά Γαλλίας (CE:ECHR:2015:0402JUD006362910), από τη νομολογία του δικαστή της Ένωσης καθίσταται σαφές ότι είναι δυνατόν να ζητηθεί αποτελεσματικός έλεγχος της τήρησης του απορρήτου της επικοινωνίας μεταξύ δικηγόρων και πελατών κατά τις πράξεις ελέγχου (βλ. σκέψη 61 ανωτέρω). Στο πλαίσιο αυτό ελέγχεται, μεταξύ άλλων, αν τα επίμαχα έγγραφα καλύπτονται ουσιαστικά από το εν λόγω απόρρητο (πρβλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2007, *Akzo Nobel Chemicals και Akcros Chemicals* κατά Επιτροπής, T-125/03 και T-253/03, EU:T:2007:287, σκέψεις 117 έως 135, 138 έως 140 και 165 έως 179).
- 72 Επιπλέον, η αρχή του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας δεν θίγεται επειδή απαιτείται από την επιχείρηση την οποία αφορά η απόφαση περί διενέργειας ελέγχου να προβεί σε ορισμένες ενέργειες προκειμένου να διαφυλάξει τα δικαιώματά της και την πρόσβαση στα ένδικα βοηθήματα που συμβάλλουν στη διασφάλιση του σεβασμού τους, όπως είναι, παραδείγματος χάριν, η ενέργεια της υποβολής αιτήσεων προστασίας στην Επιτροπή (βλ. σκέψεις 61 και 62 ανωτέρω). Αυτό ισχύει κατά μείζονα λόγο αφού η Επιτροπή υποχρεούται, προτού λάβει αντίγραφα, να παράσχει στην επιχείρηση σύντομη προθεσμία για να συμβουλευθεί τους δικηγόρους της, προκειμένου να υποβάλει, ενδεχομένως, τέτοιες αιτήσεις (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, *Deutsche Bahn* κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψη 89).
- 73 Όσον αφορά, δεύτερον, την προϋπόθεση της αποτελεσματικότητας, διαπιστώνεται ότι τα προαναφερθέντα μέσα έννομης προστασίας παρέχουν τη δυνατότητα τόσο προληπτικής επέμβασης, χάρη στην αίτηση ασφαλιστικών μέτρων με την οποία μπορεί να ματαιωθούν οι πράξεις ελέγχου (βλ. σκέψη 64 ανωτέρω), όσο και επανορθωτικής εκ των υστέρων επέμβασης, χάρη στα άλλα μέσα έννομης προστασίας. Υπογραμμίζεται, επ' αυτού, ότι η νομολογία του ΕΔΔΑ δεν απαιτεί να υφίσταται δυνατότητα τόσο εκ των προτέρων όσο και εκ των υστέρων ελέγχου, δεδομένου ότι αναφέρεται σε αυτούς διαζευκτικά (βλ. σκέψη 50 ανωτέρω). Επομένως, ακόμη και αν, όπως υποστηρίζουν εν προκειμένω οι προσφεύγουσες, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων δεν έχει την απαιτούμενη αποτελεσματικότητα, οι προσφυγές οι οποίες μπορούν να ασκηθούν εκ των υστέρων παρέχουν, εν πάση περιπτώσει, προσήκουσα επανόρθωση στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση.

- 74 Συγκεκριμένα, σε περίπτωση ακυρώσεως της αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου, η συνέπεια της διαπίστωσης της παρατυπίας έγκειται στο γεγονός ότι η Επιτροπή βρίσκεται σε αδυναμία να χρησιμοποιήσει, στο πλαίσιο της διαδικασίας που έχει κινηθεί για παράβαση των κανόνων ανταγωνισμού, όλα τα έγγραφα και τα αποδεικτικά στοιχεία που συνέλεξε επ' ευκαιρία του ως άνω ελέγχου (αποφάσεις της 22ας Οκτωβρίου 2002, *Roquette Frères*, C-94/00, EU:C:2002:603, σκέψη 49, και της 12ης Δεκεμβρίου 2012, *Almamet* κατά Επιτροπής, T-410/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:676, σκέψη 31). Ειδικότερα, η ακύρωση αυτή συνεπάγεται αναπόφευκτα την ακύρωση της νέας αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου η οποία εκδόθηκε αποκλειστικά και μόνο βάσει των εγγράφων που κατασχέθηκαν επ' ευκαιρία του πρώτου παράτυπου ελέγχου (πρβλ. απόφαση της 20ής Ιουνίου 2018, *České dráhy* κατά Επιτροπής, T-621/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:367, σκέψεις 39 και 40).
- 75 Ομοίως, στο πλαίσιο της προσφυγής κατά της τελικής αποφάσεως της Επιτροπής, η συνέπεια της διαπίστωσης πλημμέλειας στη διενέργεια του ελέγχου συνίσταται στην αδυναμία της Επιτροπής να χρησιμοποιήσει, στο πλαίσιο της διαδικασίας που έχει κινηθεί για παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού, τα στοιχεία τα οποία συνέλεξε κατ' αυτόν τον τρόπο (βλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2015, *Deutsche Bahn* κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-583/13 P, EU:C:2015:404, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), και τούτο μπορεί να οδηγήσει στην ακύρωση της αποφάσεως με την οποία διαπιστώνεται η παράβαση και επιβάλλεται κύρωση για αυτήν, όταν τα σχετικά αποδεικτικά στοιχεία είναι καθοριστικής σημασίας για τη διαπίστωση και την κύρωση.
- 76 Επιπλέον, ακόμη και στην περίπτωση που δεν εκδόθηκε απόφαση περί διαπίστωσης παραβάσεως και επιβολής κυρώσεως για αυτήν, υπενθυμίζεται ότι μπορούν επίσης να ασκηθούν, αφενός, προσφυγή ακυρώσεως κατά ορισμένων μέτρων που ελήφθησαν κατά τη διάρκεια του ελέγχου (βλ. σκέψεις 61 και 62 ανωτέρω) και, αφετέρου, αγωγή αποζημιώσεως (βλ. σκέψη 66 ανωτέρω). Με τα δύο αυτά μέσα έννομης προστασίας ο ενδιαφερόμενος μπορεί να ζητήσει και να επιτύχει, αντιστοίχως, την εξαφάνιση των ακυρωθέντων μέτρων ελέγχου από την έννομη τάξη και την αποζημίωση της ζημίας που προκλήθηκε λόγω αυτών, προτού καν περατωθεί, και ανεξαρτήτως της περάτωσης της ενδεχόμενης μεταγενέστερης διαδικασίας για τη διαπίστωση παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού. Διευκρινίζεται δε ότι, στο μέτρο που τα μέσα έννομης προστασίας και ο προσήκων χαρακτήρας της επανόρθωσης την οποία εξασφαλίζουν πρέπει να εκτιμηθούν σφαιρικά (βλ. σκέψη 51 ανωτέρω) και στο μέτρο που άλλα μέσα ένδικης προστασίας εμποδίζουν την Επιτροπή να χρησιμοποιήσει τα έγγραφα από τα οποία έλαβε παρατύπως αντίγραφα, είναι άνευ σημασίας το γεγονός ότι η αγωγή αποζημιώσεως δεν την εμποδίζει να τα χρησιμοποιήσει. Εν αντιθέσει προς τα όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, δεν μπορεί ειδικότερα να συναχθεί από την απόφαση *Ravon* ότι το ΕΔΔΑ απαιτεί, προκειμένου να διαπιστωθεί ότι ο δικαστικός έλεγχος των πράξεων ελέγχου είναι όντως αποτελεσματικός, να καταλήξουν οι επίμαχες προσφυγές σε απόφαση για την απαγόρευση της χρήσης των στοιχείων και των μαρτυριών που αποκτήθηκαν. Συγκεκριμένα, στην απόφαση εκείνη, το ΕΔΔΑ περιορίστηκε να εφαρμόσει τη μέθοδο της σφαιρικής εκτίμησης των διαθέσιμων ενδίκων βοηθημάτων κρίνοντας ότι η αγωγή αποζημιώσεως δεν επαρκούσε για να αντισταθμίσει τις ελλείψεις των άλλων ενδίκων βοηθημάτων, ιδίως δε των προβλεπόμενων από την επίμαχη γαλλική νομοθεσία προσφυγών ακυρώσεως (απόφαση *Ravon*, § 33), οι οποίες δεν χαρακτηρίζονταν από την ίδια αποτελεσματικότητα όπως οι προσφυγές ακυρώσεως που μπορούν να ασκηθούν ενώπιον του δικαστή της Ένωσης.
- 77 Όσον αφορά, τρίτον, την προϋπόθεση της βεβαιότητας, οι προσφεύγουσες αμφισβητούν τη συνδρομή της κυρίως διότι δεν είναι, κατ' αυτές, βέβαιο ότι θα εκδοθούν οι πράξεις οι οποίες μπορούν να προσβληθούν με τα διάφορα προαναφερθέντα μέσα έννομης προστασίας. Πιο συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν θα εκδώσει κατ' ανάγκην, κατόπιν της διενέργειας ελέγχου, απόφαση περί διαπίστωσης παραβάσεως και επιβολής κύρωσης στον παραβάτη. Εντούτοις, η προϋπόθεση της βεβαιότητας δεν πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι επιβάλλει να ασκούνται όλα τα μέσα έννομης προστασίας τα οποία είναι θεωρητικώς διαθέσιμα σε όλες τις περιπτώσεις και ανεξαρτήτως των μέτρων που λαμβάνονται κατόπιν της διενέργειας του ελέγχου, αλλά ότι απαιτεί να είναι δυνατή η άσκηση εκείνων των μέσων με τα οποία μπορούν να αμφισβητηθούν τα μέτρα που παράγουν αρνητικά

αποτελέσματα για την υποβληθείσα σε έλεγχο επιχείρηση, κατά τον χρόνο επέλευσης των εν λόγω αποτελεσμάτων. Επομένως, στην περίπτωση που τα αρνητικά αποτελέσματα δεν συνίστανται σε απόφαση με την οποία διαπιστώνεται παράβαση ή επιβάλλεται κύρωση για παράβαση, η έλλειψη δυνατότητας ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως αυτής δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι θίγει την απαίτηση βέβαιης πρόσβασης στα ένδικα βοηθήματα κατά των μέτρων που ελήφθησαν κατά τη διάρκεια ελέγχου.

- 78 Δεν μπορεί να συναχθεί διαφορετική ερμηνεία από την απόφαση Canal Plus (βλ. σκέψη 50 ανωτέρω). Συγκεκριμένα, εν αντιθέσει προς τα όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, το ΕΔΔΑ δεν έκρινε, στην απόφαση εκείνη, ότι η δυνατότητα άσκησης προσφυγής κατά της αποφάσεως με την οποία χορηγήθηκε άδεια διενέργειας του ελέγχου καθίστατο αβέβαιη λόγω των αβεβαιοτήτων που περιέβαλλαν την έκδοση, από την Αρχή Ανταγωνισμού, αποφάσεως επί της ουσίας. Το ΕΔΔΑ περιορίστηκε να διαπιστώσει, υπό τις ιδιαίτερες περιστάσεις του μεταβατικού καθεστώτος που θέσπισε ο Γάλλος νομοθέτης, ότι το ένδικο βοήθημα το οποίο μπορούσε να ασκηθεί βάσει του καθεστώτος αυτού κατά της διατάξεως με την οποία είχε χορηγηθεί άδεια διενέργειας επιτόπιου ελέγχου εξαρτιόταν από την ύπαρξη εκκρεμούς προσφυγής κατά της αποφάσεως επί της ουσίας, και τούτο δημιουργούσε μια αίρεση που καθιστούσε όντως αβέβαιη τη δυνατότητα πρόσβασης στο εν λόγω ένδικο βοήθημα (πρβλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα N. Wahl στην υπόθεση Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-583/13 P, EU:C:2015:92, σημείο 48). Επισημαίνεται, επιπλέον, ότι τέτοια αίρεση δεν υφίσταται στο σύστημα των μέσων έννομης προστασίας από τους ελέγχους της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, η άσκηση της προσφυγής κατά αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου δεν τελεί υπό την αίρεση της ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως με την οποία περατώνεται η διαδικασία βάσει του άρθρου 1⁰¹ ΣΛΕΕ και δεν θα μπορούσε, εξάλλου, να τελεί υπό την αίρεση αυτή, λαμβανομένης υπόψη της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής η οποία καθορίζεται στο άρθρο 2⁶³ ΣΛΕΕ.
- 79 Όσον αφορά, τέταρτον, την προϋπόθεση του εύλογου χρονικού διαστήματος, επισημαίνεται ότι οι προσφεύγουσες δεν θεμελιώνουν το επιχειρήμα τους περί εκπλήρωσης της προϋπόθεσης αυτής στη διάρκεια των διαδικασιών ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και αναγνωρίζουν, εξάλλου, την ύπαρξη προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής. Οι επικρίσεις τους αφορούν αποκλειστικά και μόνον το γεγονός ότι ενδέχεται να μεσολαβεί εκτενές χρονικό διάστημα μεταξύ του ελέγχου και της τελικής αποφάσεως με την οποία περατώνεται η διαδικασία που κινήθηκε δυνάμει του άρθρου 101 ΣΛΕΕ.
- 80 Δεν μπορεί, όμως, να συναχθεί από αυτό το χρονικό διάστημα, το οποίο είναι αληθές ότι μπορεί να εκτείνεται σε αρκετά έτη, ότι οι προσφυγές με τις οποίες μπορεί να αμφισβητηθεί, ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, η διενέργεια των ελέγχων δεν διασφαλίζουν αποτελεσματική δικαστική προστασία. Συγκεκριμένα, αφενός, επικρίνεται μόνον το χρονικό διάστημα που μεσολαβεί μεταξύ της λήψης των μέτρων ελέγχου και της ημερομηνίας δυνητικής αμφισβήτησής τους στο πλαίσιο της προσφυγής κατά της τελικής αποφάσεως που εκδίδεται βάσει του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, η οποία συνιστά ένα μόνον από τα ένδικα βοηθήματα για την αμφισβήτησή τους. Αφετέρου, και κυρίως, το χρονικό διάστημα κατά το οποίο διατηρούνται σε ισχύ τα επίμαχα μέτρα ελέγχου πρέπει να εκτιμάται λαμβανομένου υπόψη ότι, έως την τελική αυτή απόφαση, η Επιτροπή δεν λαμβάνει οριστική θέση επί της υπάρξεως παραβάσεως και επί της επακόλουθης κύρωσης της επιχείρησης που υποβλήθηκε σε έλεγχο. Εάν, αντιθέτως, ανακύπτουν για την επιχείρηση που υποβλήθηκε σε έλεγχο άλλες επιζήμιες συνέπειες κατά το χρονικό αυτό διάστημα, όπως βλαπτική συμπεριφορά της Επιτροπής ή έκδοση νέας αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου βάσει των συλλεχθεισών πληροφοριών, η εν λόγω επιχείρηση θα μπορεί να ασκήσει ενώπιον του δικαστηρίου, πάραυτα και χωρίς να αναμένει το πέρας της διαδικασίας παραβάσεως, αγωγή αποζημιώσεως ή προσφυγή ακυρώσεως της νέας αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου.
- 81 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η πρώτη αιτίαση η οποία προβάλλεται προς στήριξη της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003 πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

β) Επί της δεύτερης αιτιάσεως, η οποία αφορά παραβίαση της αρχής της ισότητας των όπλων και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας

- 82 Οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι το άρθρο 20 του κανονισμού 1/2003 παραβιάζει την αρχή της ισότητας των όπλων και συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας. Κατ' αυτές, από τις θεμελιώδεις αυτές αρχές προκύπτει ότι το πρόσωπο στο οποίο προσάπτεται παράβαση πρέπει να έχει δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο της διαδικασίας. Όμως, το προβλεπόμενο στο άρθρο 20 του κανονισμού 1/2003 νομικό πλαίσιο του ελέγχου, μην επιτρέποντας την πρόσβαση των διαδίκων στα στοιχεία τα οποία έχει στη διάθεσή της η Επιτροπή και δικαιολογούν την απόφασή της περί διενέργειας ελέγχου, περιάγουν τις προσφεύγουσες σε κατάσταση πρόδηλης ανισορροπίας σε σχέση με την Επιτροπή και καθιστούν αδύνατη την προετοιμασία της άμυνάς τους.
- 83 Κατά πάγια νομολογία, η αρχή της ισότητας των όπλων αποτελεί συμπλήρωμα της έννοιας της δίκαιης δίκης και συνεπάγεται ότι πρέπει να παρέχεται σε καθέναν από τους διαδίκους η εύλογη δυνατότητα να εκθέτει την άποψή του, συμπεριλαμβανομένων των αποδεικτικών στοιχείων, υπό συνθήκες που δεν τον περιάγουν σε σαφώς μειονεκτική θέση έναντι του αντιδίκου του. Σκοπός αυτής της αρχής είναι η διασφάλιση της δικονομικής ισορροπίας μεταξύ των διαδίκων, ώστε να εξασφαλίζεται η ισότητα των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεών τους όσον αφορά, μεταξύ άλλων, τους κανόνες που διέπουν τη διεξαγωγή των αποδείξεων και την κατ' αντιμωλία διαδικασία ενώπιον του δικαστή (βλ. απόφαση της 28ης Ιουλίου 2016, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* κ.λπ., C-543/14, EU:C:2016:605, σκέψεις 40 και 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 84 Καίτοι οι προσφεύγουσες παραπέμπουν στη νομολογία αυτή και στηρίζονται μόνο στα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη καθώς και στο άρθρο 6 της ΕΣΔΑ, τα οποία διέπουν τα δικαιώματα των πολιτών ενώπιον του δικαστηρίου, προς στήριξη του επιχειρήματος περί παραβιάσεως της αρχής της ισότητας των όπλων και προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας, από τη νομολογία που επίσης επικαλούνται (βλ. σκέψη 94 κατωτέρω) συνάγεται ότι αναφέρονται γενικότερα στα δικαιώματα της υποβληθείσας σε έλεγχο επιχείρησης να αμυνθεί ενώπιον τόσο του δικαστή όσο και της Επιτροπής.
- 85 Πάντως, κατά πάγια νομολογία σχετικά με τα στοιχεία τα οποία πρέπει να κοινοποιούνται στην επιχείρηση που υποβάλλεται σε έλεγχο προκειμένου να διασφαλίζεται η προστασία των δικαιωμάτων άμυνας της έναντι της Επιτροπής, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να γνωστοποιήσει στην επιχείρηση, στην απόφαση περί διενέργειας ελέγχου ή κατά τη διάρκεια του ελέγχου, τις ενδείξεις που δικαιολόγησαν τον έλεγχο (πρβλ. αποφάσεις της 17ης Οκτωβρίου 1989, *Dow Chemical Ibérica* κ.λπ. κατά Επιτροπής, 97/87 έως 99/87, EU:C:1989:380, σκέψεις 45, 50 και 51, της 8ης Ιουλίου 2008, *AC-Treuhand* κατά Επιτροπής, T-99/04, EU:T:2008:256, σκέψη 48, της 14ης Νοεμβρίου 2012, *Nexans France* και *Nexans* κατά Επιτροπής, T-135/09, EU:T:2012:596, σκέψη 69, της 14ης Μαρτίου 2014, *Cementos Portland Valderrivas* κατά Επιτροπής, T-296/11, EU:T:2014:121, σκέψη 37, της 25ης Νοεμβρίου 2014, *Orange* κατά Επιτροπής, T-402/13, EU:T:2014:991, σκέψη 81, και της 20ής Ιουνίου 2018, *České dráhy* κατά Επιτροπής, T-325/16, EU:T:2018:368, σκέψεις 45 και 46).
- 86 Η νομολογιακή αυτή λύση στηρίζεται όχι στην αρχή της εμπιστευτικότητας των επίμαχων ενδείξεων, αλλά στη μέριμνα, την οποία έλαβε επίσης υπόψη ο νομοθέτης κατά τη θέσπιση του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003, να διαφυλαχθεί η αποτελεσματικότητα των ερευνών της Επιτροπής στο στάδιο που μόλις ξεκινούν.
- 87 Συγκεκριμένα, η προβλεπόμενη από τον κανονισμό 1/2003 διοικητική διαδικασία που διεξάγεται ενώπιον της Επιτροπής υποδιαιρείται σε δύο διακριτά και διαδοχικά στάδια, ήτοι, αφενός, στο στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης και, αφετέρου, στο στάδιο της κατ' αντιπαράθεση διαδικασίας, καθένα από τα οποία έχει τη δική του εσωτερική λογική. Το νόημα του σταδίου της προκαταρκτικής εξέτασης, κατά το οποίο η Επιτροπή κάνει χρήση των εξουσιών έρευνας που της παρέχει ο κανονισμός 1/2003, μέχρι την αποστολή της ανακοίνωσης των αιτιάσεων, είναι να μπορέσει η Επιτροπή να συλλέξει όλα τα κρίσιμα στοιχεία για την εξακρίβωση της παραβάσεως των κανόνων ανταγωνισμού και να λάβει μια πρώτη θέση για την κατεύθυνση και τη συνέχεια της διαδικασίας. Αντιθέτως, το

νόημα του σταδίου της κατ' αντιπαράθεση διαδικασίας, το οποίο εκτείνεται από την ανακοίνωση των αιτιάσεων μέχρι την έκδοση της τελικής απόφασης, είναι να μπορέσει η Επιτροπή να λάβει οριστική θέση επί της προσαπτόμενης παραβάσεως (βλ. απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2014, Orange κατά Επιτροπής, T-402/13, EU:T:2014:991, σκέψη 77 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 88 Αφενός, το στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης έχει ως σημείο αφετηρίας την ημερομηνία κατά την οποία η Επιτροπή, ασκώντας τις εξουσίες που της έχει αναθέσει ο νομοθέτης της Ένωσης, λαμβάνει μέτρα τα οποία ενέχουν αιτίαση περί τέλεσης παραβάσεως, παρέχει δε στην Επιτροπή τη δυνατότητα να λάβει θέση σχετικά με την κατεύθυνση της διαδικασίας (αποφάσεις της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, Elf Aquitaine κατά Επιτροπής, C-521/09 P, EU:C:2011:620, σκέψη 114, και της 15ης Ιουλίου 2015, SLM και Ori Martin κατά Επιτροπής, T-389/10 και T-419/10, EU:T:2015:513, σκέψη 337). Αφετέρου, η ενδιαφερόμενη επιχείρηση λαμβάνει γνώση για πρώτη φορά κατά το στάδιο της κατ' αντιπαράθεση διοικητικής διαδικασίας, και μέσω της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, όλων των ουσιωδών στοιχείων στα οποία έχει στηριχθεί η Επιτροπή στο στάδιο αυτό της διαδικασίας και αποκτά δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο προς εξασφάλιση της αποτελεσματικής ασκήσεως των δικαιωμάτων άμυνας. Συνεπώς, μόνον κατόπιν αποστολής της ανακοινώσεως των αιτιάσεων μπορεί η ενδιαφερόμενη επιχείρηση να προβάλει πλήρως τα δικαιώματά της. Πράγματι, αν η ισχύς των δικαιωμάτων αυτών εκτεινόταν στον χρόνο προ της αποστολής της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, θα θιγόταν η αποτελεσματικότητα της έρευνας της Επιτροπής, καθόσον η ενδιαφερόμενη επιχείρηση θα ήταν, ήδη κατά το στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης, σε θέση να προσδιορίσει ποιες πληροφορίες είναι γνωστές στην Επιτροπή και, συνεπώς, ποιες πληροφορίες μπορεί ακόμη να της αποκρύψει (βλ. απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2014, Orange κατά Επιτροπής, T-402/13, EU:T:2014:991, σκέψη 78 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 89 Εντούτοις, τα μέτρα έρευνας τα οποία λαμβάνει η Επιτροπή κατά το στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης, ιδίως τα μέτρα διενέργειας ελέγχου και οι αιτήσεις παροχής πληροφοριών, ενέχουν, ως εκ της φύσεώς τους, αιτίαση περί τέλεσης παραβάσεως και ενδέχεται να έχουν σημαντικό αντίκτυπο στην κατάσταση των επιχειρήσεων κατά των οποίων στρέφονται οι υπόνοιες. Επομένως, είναι σημαντικό να αποφεύγεται η ανεπανόρθωτη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας κατά το στάδιο αυτό της διοικητικής διαδικασίας, αφού τα μέτρα διεξαγωγής έρευνας τα οποία θα ληφθούν ενδέχεται να διαδραματίσουν καθοριστικό ρόλο στην απόδειξη του παράνομου χαρακτήρα ενεργειών ορισμένων επιχειρήσεων δυνάμενων να θεμελιώσουν την ευθύνη τους (βλ. απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2014, Orange κατά Επιτροπής, T-402/13, EU:T:2014:991, σκέψη 79 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 90 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να υπομνησθεί ότι η υποχρέωση την οποία υπέχει η Επιτροπή από το άρθρο 20, παράγραφος 4, του κανονισμού 1/2003 να προσδιορίζει το αντικείμενο και τον σκοπό του ελέγχου συνιστά θεμελιώδη εγγύηση των δικαιωμάτων άμυνας των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων και, συνεπώς, το εύρος της υποχρέωσης αιτιολογήσεως των αποφάσεων με τις οποίες διατάσσεται η διενέργεια ελέγχου δεν πρέπει να περιορίζεται για λόγους που αφορούν την αποτελεσματικότητα της έρευνας. Συναφώς, καίτοι είναι αληθές ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούται, δυνάμει του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003 και της νομολογίας, ούτε να κοινοποιεί στον αποδέκτη μιας τέτοιας απόφασης όλες τις πληροφορίες που έχει στη διάθεσή της σχετικά με τις φερόμενες παραβάσεις ούτε να καθορίζει επακριβώς τη σχετική αγορά ούτε να προβαίνει σε ακριβή νομικό χαρακτηρισμό των παραβάσεων ούτε να αναφέρεται στην περίοδο κατά την οποία διαπράχθηκαν οι παραβάσεις αυτές, εντούτοις οφείλει, αντιθέτως, να προσδιορίζει με τη μεγαλύτερη δυνατή ακρίβεια τις υπόνοιες των οποίων τη βασιμότητα προτίθεται να εξακριβώσει, ήτοι το αντικείμενο της έρευνας και τα στοιχεία του ελέγχου (βλ. απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2014, Orange κατά Επιτροπής, T-402/13, EU:T:2014:991, σκέψη 80 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 91 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω στοιχείων, κατά πάγια νομολογία, δεν μπορεί να απαιτείται από την Επιτροπή, στο στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης, να επισημαίνει, πέραν των εικαζόμενων παραβάσεων τις οποίες ερευνά, τις ενδείξεις, δηλαδή τα στοιχεία που την έχουν οδηγήσει στην εξέταση του ενδεχομένου παραβάσεως του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Πράγματι, η υποχρέωση αυτή θα μπορούσε να κλονίσει την ισορροπία που έχει καθιερώσει η νομολογία μεταξύ της διαφύλαξης

της αποτελεσματικότητας της έρευνας και της προστασίας των δικαιωμάτων άμυνας της ενδιαφερόμενης επιχείρησης (βλ. απόφαση της 20ής Ιουνίου 2018, *České dráhy* κατά Επιτροπής, T-325/16, EU:T:2018:368, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· βλ., επίσης, σκέψη 85 ανωτέρω).

- 92 Ως εκ τούτου, το άρθρο 20, παράγραφος 4 του κανονισμού 1/2003 δεν πρέπει να κριθεί παράνομο για τον λόγο ότι, μη προβλέποντας τη γνωστοποίηση των ενδείξεων που δικαιολόγησαν τον έλεγχο στην επιχείρηση η οποία υποβλήθηκε σε έλεγχο, παραβιάζει την αρχή της ισότητας των όπλων και προσβάλλει τα δικαιώματα άμυνας της επιχείρησης αυτής.
- 93 Κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλαν οι προσφεύγουσες δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση το ως άνω συμπέρασμα.
- 94 Όσον αφορά, πρώτον, τη νομολογία των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης, επισημαίνεται ότι οι προσφεύγουσες δεν την επικαλούνται, ούτε κατά μείζονα λόγο την αμφισβητούν ρητώς, και παραπέμπουν σε μία και μόνον απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου προς στήριξη του επιχειρήματός τους ότι, κατά το Γενικό Δικαστήριο, η αρχή της ισότητας των όπλων συνεπάγεται ότι οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις πρέπει να έχουν δικαίωμα πρόσβασης στη δικογραφία. Από την απόφαση αυτή προκύπτει, ασφαλώς, ότι η γενική αρχή της ισότητας των όπλων προϋποθέτει ότι, σε υπόθεση ανταγωνισμού, η ενδιαφερόμενη επιχείρηση γνωρίζει τον φάκελο που χρησιμοποιείται στη διαδικασία τόσο καλά όσο και η Επιτροπή (απόφαση της 29ης Ιουνίου 1995, *ICI* κατά Επιτροπής, T-36/91, EU:T:1995:118, σκέψεις 93 και 111). Εντούτοις, όπως ορθώς υπογραμμίζει η Επιτροπή, η μνεία αυτή αφορά το κατ' αντιπαράθεση στάδιο της διαδικασίας και, ειδικότερα, τα έγγραφα τα οποία έπρεπε να έχουν γνωστοποιηθεί στην προσφεύγουσα επιχείρηση με την ανακοίνωση των αιτιάσεων (βλ., σχετικά με τη διάκριση μεταξύ σταδίου προκαταρκτικής εξέτασης και σταδίου κατ' αντιπαράθεση διοικητικής διαδικασίας, σκέψεις 87 και 88 ανωτέρω).
- 95 Όσον αφορά, δεύτερον, τη νομολογία του ΕΔΔΑ, της οποίας η επίκληση θα μπορούσε να θεωρηθεί, λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, ως έκφραση επιθυμίας είτε για αντίστοιχη εξέλιξη της νομολογίας των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης είτε για διαπίστωση του παράνομου χαρακτήρα των σχετικών διατάξεων του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η νομολογία αυτή δεν μπορεί να δικαιολογήσει τέτοια εξέλιξη ούτε τέτοια διαπίστωση, και τούτο ανεξαρτήτως, επιπλέον, του γεγονότος ότι οι αποφάσεις του ΕΔΔΑ αφορούσαν τα δικαιώματα φυσικών προσώπων σε ποινικές υποθέσεις, όπως υπογράμμισαν η Επιτροπή και το Συμβούλιο. Συγκεκριμένα, όλες οι παραβιάσεις της αρχής της ισότητας των όπλων οι οποίες διαπιστώθηκαν στις αποφάσεις εκείνες του ΕΔΔΑ στηρίχθηκαν στο γεγονός ότι οι κατηγορούμενοι καταδικάστηκαν χωρίς να αποκτήσουν ποτέ πρόσβαση στο σύνολο των στοιχείων που συνέθεταν τις εις βάρος τους απαγγελθείσες κατηγορίες (αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 18ης Μαρτίου 1997, *Foucher* κατά Γαλλίας, CE:ECHR:1997:0318JUD002220993, της 25ης Μαρτίου 1999, *Pélissier* και *Sassi* κατά Γαλλίας, CE:ECHR:1999:0325JUD002544494, της 26ης Ιουλίου 2011, *Huseyn* και λοιποί κατά Αζερμπαϊτζάν, CE:ECHR:2011:0726JUD003548505, και της 20ής Σεπτεμβρίου 2011, *ΟΑΟ Neftyanaya Kompaniya Yukos* κατά Ρωσίας, CE:ECHR:2011:0920JUD001490204), γεγονός από το οποίο δεν μπορεί να συναχθεί δικαίωμα πρόσβασης σε τέτοια στοιχεία κατά το στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης, επιπλέον του ήδη αναγνωρισμένου δικαιώματος πρόσβασης στα στοιχεία αυτά κατά το μεταγενέστερο στάδιο της κατ' αντιπαράθεση διαδικασίας. Όσον αφορά την απόφαση του ΕΔΔΑ από την οποία προκύπτει ότι η αρχή της ισότητας των όπλων εφαρμόζεται σε όλα τα στάδια της διαδικασίας, μεταξύ άλλων και κατά την ανάκριση (απόφαση του ΕΔΔΑ της 30ής Μαρτίου 1989, *Lamy* κατά Βελγίου, CE:ECHR:1989:0330JUD001044483), την οποία οι προσφεύγουσες επικαλέστηκαν μόνον κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, αυτή αφορούσε την έκδοση αποφάσεως περί προσωρινής κράτησης του προσφεύγοντος κατά τη διάρκεια του σταδίου της ανάκρισης. Εξάλλου, στην υπόθεση εκείνη, το ΕΔΔΑ διαπίστωσε παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 4, της ΕΣΔΑ σχετικά με τη δικαστική προστασία των κρατουμένων, χωρίς να λάβει θέση επί του ζητήματος αν είχε τηρηθεί το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ.

- 96 Όσον αφορά, τρίτον, τη γαλλική νομοθεσία, την οποία οι προσφεύγουσες επικαλέστηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, αυτή δεν μπορεί, αυτή καθαυτήν, να υπερισχύσει της εφαρμογής των κανόνων του δικαίου της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 1984, VBVB και VBBB κατά Επιτροπής, 43/82 και 63/82, EU:C:1984:9, σκέψη 40). Επιπλέον, εν πάση περιπτώσει, βάσει του άρθρου L. 450-4 του γαλλικού code de commerce (εμπορικού κώδικα), η διάταξη του Γάλλου juge des libertés για τη χορήγηση άδειας για τις έρευνες και τις κατασχέσεις τις οποίες πραγματοποιεί η Αρχή Ανταγωνισμού βάσει των πληροφοριών και ενδείξεων που η ίδια έχει εκθέσει και που δικαιολογούν τις σχετικές ενέργειες κοινοποιείται στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση μόλις κατά τον χρόνο της έρευνας. Επομένως, μπορεί να συνεπάγεται κατ' αντιπαράθεση συζήτηση η οποία ενδέχεται να αφορά, μεταξύ άλλων, τον αρκούντως σοβαρό χαρακτήρα των παρασχεθεισών ενδείξεων, μόνο στο στάδιο της προσφυγής που ασκείται κατά της διάταξης αυτής ενώπιον του πρώτου προέδρου του εφετείου.
- 97 Όσον αφορά, τέταρτον, τις ανησυχίες τις οποίες διατύπωσαν οι προσφεύγουσες ως προς τις δυσκολίες να προφυλαχθούν από τους κινδύνους αυθαίρετων και δυσανάλογων παρεμβάσεων της Επιτροπής, πρέπει να επισημανθεί ακριβώς ότι το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να ζητήσει από την Επιτροπή, μέσω μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, να προσκομίσει τις ενδείξεις που δικαιολόγησαν την απόφασή της περί διενέργειας ελέγχου (για τη λήψη τέτοιου μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας εν προκειμένω, βλ. σκέψη 14 ανωτέρω). Αυτή η πρόσβαση στις ενδείξεις που δικαιολόγησαν την απόφαση περί διενέργειας ελέγχου επιτρέπεται κατά την ένδικη διαδικασία δεδομένου ότι, στο στάδιο αυτό και στο μέτρο που ο έλεγχος έχει εξ ορισμού περατωθεί, δεν υπάρχει ανάγκη διαφύλαξης της αποτελεσματικότητας των ερευνών της Επιτροπής. Τούτο διότι, όταν έχει πραγματοποιηθεί το σύνολο των πράξεων ελέγχου, δεν τίθεται πλέον ζήτημα πρόληψης κινδύνου απόκρυψης πληροφοριών σημαντικών για την έρευνα, οι οποίες έχουν καταρχήν ήδη συλλεχθεί κατά τη διάρκεια του ελέγχου (βλ. σκέψη 88 ανωτέρω). Επιπροσθέτως, η γνωστοποίηση των ενδείξεων κατά την ένδικη διαδικασία συνάδει προς την αρχή της ισότητας των όπλων ενώπιον του δικαστή, δεδομένου ότι η υποβληθείσα σε έλεγχο επιχείρηση διαθέτει στο στάδιο αυτό πληροφορίες οι οποίες της παρέχουν τη δυνατότητα να αντικρούσει την κατοχή, εκ μέρους της Επιτροπής, αρκούντως σοβαρών ενδείξεων που δικαιολογούσαν τον έλεγχο (πρβλ. προτάσεις της γενικής εισαγγελέα J. Kokott στην υπόθεση Nexans και Nexans France κατά Επιτροπής, C-37/13 P, EU:C:2014:223, σημεία 85 και 86), και δεν δικαιολογεί επιπλέον την παροχή πρόσβασης στις ενδείξεις ήδη από την έκδοση της αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου.
- 98 Επομένως, για όλους τους ανωτέρω λόγους, η δεύτερη αιτίαση η οποία προβλήθηκε προς στήριξη της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας πρέπει να απορριφθεί, όπως επίσης πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί στο σύνολό της η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας των σχετικών διατάξεων του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003.

B. Επί του δεύτερου και του τρίτου λόγου ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως και προσβολή του δικαιώματος του απαραβίαστου της κατοικίας

- 99 Η Επιτροπή υποστηρίζει, προκαταρκτικώς, ότι οι προσφεύγουσες προβάλλουν πλείονες αιτιάσεις σχετικές με τη διενέργεια του επίδικου ελέγχου, οι οποίες είναι απαράδεκτες στο πλαίσιο προσφυγής κατά αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου και συνάγει, εξ αυτού, ότι το δικόγραφο της προσφυγής είναι απαράδεκτο.
- 100 Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, μια επιχείρηση δεν μπορεί να αμφισβητήσει παραδεκτώς τη νομιμότητα της διεξαγωγής των διαδικασιών ελέγχου στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως κατά της πράξεως βάσει της οποίας η Επιτροπή προέβη στον έλεγχο αυτό (αποφάσεις της 20ής Απριλίου 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-305/94 έως T-307/94, T-313/94 έως T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 και T-335/94, EU:T:1999:80, σκέψη 413, της 17ης Σεπτεμβρίου 2007, Akzo Nobel Chemicals και Akcros Chemicals κατά Επιτροπής, T-125/03 και T-253/03, EU:T:2007:287, σκέψη 55, και της 20ής Ιουνίου 2018, České dráhy κατά Επιτροπής, T-325/16, EU:T:2018:368, σκέψη 22).

- 101 Αυτή η αδυναμία της επιχείρησης να προβάλλει την έλλειψη νομιμότητας την οποία πάσχει η διενέργεια των πράξεων ελέγχου προς στήριξη αιτημάτων που βάζουν κατά αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου αντικατοπτρίζει τη γενική αρχή ότι η νομιμότητα μιας πράξεως πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα τις υφιστάμενες κατά το χρονικό σημείο έκδοσης της αποφάσεως νομικές και πραγματικές περιστάσεις, όπερ σημαίνει ότι πράξεις μεταγενέστερες της έκδοσης μιας αποφάσεως δεν μπορούν να θίξουν την ισχύ της (διάταξη της 30ής Οκτωβρίου 2003, Akzo Nobel Chemicals και Alkros Chemicals κατά Επιτροπής, T-125/03 R και T-253/03 R, EU:T:2003:287, σκέψεις 68 και 69· πρβλ., επίσης, απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2019, Alcogroup και Alcodis κατά Επιτροπής, C-403/18 P, EU:C:2019:870, σκέψεις 45 και 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 102 Ως εκ τούτου, εάν οι σχετικές αιτιάσεις πρέπει να απορριφθούν, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, θα πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελείς και όχι ως απαράδεκτες.
- 103 Στην απάντησή της σε ερώτηση που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή διευκρίνισε, όπως σημειώθηκε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζητήσεως, αφενός, ότι επαφίεται στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά τον απαράδεκτο ή αλυσιτελή χαρακτήρα των επίμαχων αιτιάσεων και, αφετέρου, ότι το επιχείρημά της περί απαράδεκτου δεν αφορούσε αυτούς καθεαυτούς τον δεύτερο και τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, οι οποίοι αντλούνται, αντιστοίχως, από παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως και από προσβολή του δικαιώματος του απαραβίαστου της κατοικίας.
- 104 Ως εκ τούτου, το δικόγραφο της προσφυγής δεν μπορεί να κριθεί απαράδεκτο για τον λόγο που προβάλλει η Επιτροπή ούτε, a fortiori, να κριθεί απαράδεκτο στο σύνολό του.
- 105 Επομένως, ο δεύτερος και ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να εξεταστούν, χωρίς να ληφθούν υπόψη, για τον σκοπό της εκτίμησης του βασίμου τους, όσες αιτιάσεις διατυπώθηκαν προς θεμελίωσή τους και στηρίζονταν στη διενέργεια του επίδικου ελέγχου, οι οποίες πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελείς.

1. Επί της παραβάσεως της υποχρέωσης αιτιολογήσεως

- 106 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη στο μέτρο που όχι μόνο δεν διευκρινίζει αλλά ούτε καν εκθέτει τις πληροφορίες που είχε στην κατοχή της η Επιτροπή και δικαιολόγησαν τη διενέργεια του ελέγχου. Ειδικότερα, κατά τις προσφεύγουσες, δεν είναι δυνατόν να προσδιοριστούν βάσει της προσβαλλομένης αποφάσεως το είδος, η φύση ή η προέλευση, πολλώ δε μάλλον το περιεχόμενο, των πληροφοριών που διέθετε η Επιτροπή και, επομένως, στερεί από τις προσφεύγουσες θεμελιώδη εγγύηση των δικαιωμάτων άμυνάς τους. Οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι αυτή η παντελής έλλειψη πληροφοριών σχετικά με τα στοιχεία που είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή δεν μπορεί να αντισταθμιστεί από την περιγραφή και μόνον των εικαζόμενων παραβάσεων τις οποίες η Επιτροπή εκτίμησε ότι μπορούσε να συναγάγει από το περιεχόμενο των εν λόγω στοιχείων.
- 107 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η απαιτούμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία των πράξεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της εκάστοτε πράξεως και να εκθέτει με σαφήνεια και χωρίς αμφισημία τη συλλογιστική στην οποία στηρίζεται η πράξη αυτή, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο, προκειμένου να ασκήσουν τα δικαιώματά τους, στον δε αρμόδιο δικαστή να ασκήσει τον έλεγχό του. Επιπλέον, η απαίτηση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, ιδίως δε το περιεχόμενο της πράξεως, τη φύση των παρατιθέμενων στοιχείων της αιτιολογίας και το συμφέρον που έχουν ενδεχομένως για παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να παραθέτει εξαντλητικά όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία πράξεως πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς

- και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν τον σχετικό τομέα (βλ. απόφαση της 25ης Ιουνίου 2014, Nexans και Nexans France κατά Επιτροπής, C-37/13 P, EU:C:2014:2030, σκέψεις 31 και 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 108 Επομένως, εν προκειμένω, πρέπει να ληφθεί υπόψη το νομικό πλαίσιο εντός του οποίου διενεργούνται οι έλεγχοι της Επιτροπής. Ο σκοπός για τον οποίο τα άρθρα 4 και 20 του κανονισμού 1/2003 αναθέτουν στην Επιτροπή εξουσίες ελέγχου είναι συγκεκριμένα η διευκόλυνση της εκπλήρωσης της αποστολής της, που συνίσταται στην προστασία της εσωτερικής αγοράς από νοθεύσεις του ανταγωνισμού και στην επιβολή κυρώσεων σε περίπτωση παραβάσεων των κανόνων του ανταγωνισμού εντός της εν λόγω αγοράς (απόφαση της 25ης Ιουνίου 2014, Nexans και Nexans France κατά Επιτροπής, C-37/13 P, EU:C:2014:2030, σκέψη 33· πρβλ., επίσης, απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2002, Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, σκέψη 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 109 Συνεπώς, όσον αφορά ειδικότερα τις αποφάσεις της Επιτροπής περί διενέργειας ελέγχου, το άρθρο 20, παράγραφος 4, του κανονισμού 1/2003 ορίζει ότι οι αποφάσεις αυτές πρέπει να μνημονεύουν την ημερομηνία έναρξης του ελέγχου, τις κυρώσεις που προβλέπονται στα άρθρα 23 και 24 του ίδιου κανονισμού και το δικαίωμα να ζητηθεί η εξέταση της απόφασης από το Δικαστήριο, καθώς και το αντικείμενο και τον σκοπό του ελέγχου.
- 110 Από τη νομολογία συνάγεται ότι, προς τούτο, η Επιτροπή οφείλει να προσδιορίζει με τη μεγαλύτερη δυνατή ακρίβεια τις υπόνοιες των οποίων τη βασιμότητα προτίθεται να εξακριβώσει, δηλαδή το αντικείμενο της έρευνας και τα στοιχεία του ελέγχου. Ειδικότερα, η απόφαση περί διενέργειας ελέγχου πρέπει να περιλαμβάνει περιγραφή των χαρακτηριστικών της εικαζόμενης παραβάσεως, προσδιορίζοντας τη φερόμενη ως σχετική αγορά και το είδος των εικαζόμενων περιορισμών του ανταγωνισμού, καθώς και τους τομείς που σχετίζονται με την εικαζόμενη παράβαση για την οποία γίνεται ο έλεγχος και διευκρινίσεις σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο εικάζεται ότι εμπλέκεται η επιχείρηση στην παράβαση, το αντικείμενο της έρευνας και τα στοιχεία των οποίων πρέπει να ελεγχθεί η βασιμότητα (βλ. αποφάσεις της 8ης Μαρτίου 2007, France Télécom κατά Επιτροπής, T-339/04, EU:T:2007:80, σκέψεις 58 και 59 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψεις 75 και 77 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 111 Αυτή η υποχρέωση παράθεσης ειδικής αιτιολογίας αποτελεί, όπως επανειλημμένως έχει διευκρινίσει το Δικαστήριο, θεμελιώδη επιταγή, σκοπός της οποίας είναι όχι μόνο να καταδειχθεί ότι η επικείμενη παρέμβαση εντός των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων είναι δικαιολογημένη, αλλά επίσης να παρασχεθεί στις επιχειρήσεις αυτές η δυνατότητα να αντιληφθούν την έκταση της υποχρέωσής τους προς συνεργασία και να προασπίσουν παράλληλα τα δικαιώματά τους. Συγκεκριμένα, επειδή οι αποφάσεις περί διενέργειας ελέγχου επιβάλλουν υποχρεώσεις που υπεισέρχονται στην ιδιωτική σφαίρα και, σε περίπτωση μη συμμόρφωσης, ενέχουν κίνδυνο επιβολής σοβαρών οικονομικών κυρώσεων, είναι σημαντικό να παρέχεται στις επιχειρήσεις εις βάρος των οποίων λαμβάνονται τέτοιες αποφάσεις η δυνατότητα να κατανοούν για ποιον λόγο εκδίδονται οι αποφάσεις αυτές χωρίς να απαιτείται εκ μέρους τους ιδιαίτερη ερμηνευτική προσπάθεια, ούτως ώστε να μπορούν να ασκήσουν αποτελεσματικά και εγκαίρως τα δικαιώματά τους (βλ., σχετικά με τις αποφάσεις περί αιτήσεως παροχής πληροφοριών, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα N. Wahl στην υπόθεση HeidelbergCement κατά Επιτροπής, C-247/14 P, EU:C:2015:694, σημείο 42). Εξ αυτού συνάγεται εξάλλου ότι η έκταση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως των αποφάσεων περί διενέργειας ελέγχου, όπως διευκρινίζεται στην προηγούμενη σκέψη, δεν μπορεί, καταρχήν, να περιοριστεί για λόγους σχετικούς με την αποτελεσματικότητα της έρευνας (αποφάσεις της 17ης Οκτωβρίου 1989, Dow Benelux κατά Επιτροπής, 85/87, EU:C:1989:379, σκέψη 8, και της 14ης Νοεμβρίου 2012, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής, T-135/09, EU:T:2012:596, σκέψη 42).

- 112 Εντούτοις, οι έλεγχοι διενεργούνται εξ ορισμού σε προκαταρκτικό στάδιο, στο οποίο η Επιτροπή δεν διαθέτει ακριβείς πληροφορίες που να της παρέχουν τη δυνατότητα να χαρακτηρίσει τις επίμαχες συμπεριφορές ως παράβαση, οπότε πρέπει να έχει την ευχέρεια να αναζητεί πληροφοριακά στοιχεία τα οποία δεν είναι ακόμη γνωστά ή πλήρως εξακριβωμένα (πρβλ. αποφάσεις της 25ης Ιουνίου 2014, Nexans και Nexans France κατά Επιτροπής, C-37/13 P, EU:C:2014:2030, σκέψη 37, και της 26ης Οκτωβρίου 2010, CNOP και CCG κατά Επιτροπής, T-23/09, EU:T:2010:452, σκέψεις 40 και 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επομένως, προκειμένου να διαφυλαχθεί η πρακτική αποτελεσματικότητα των ελέγχων και για λόγους που ανάγονται στην ίδια τη φύση τους, έχει γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή δεν όφειλε ούτε να κοινοποιήσει στον αποδέκτη μιας τέτοιας αποφάσεως όλες τις πληροφορίες που είχε στη διάθεσή της σχετικά με εικαζόμενες παραβάσεις ούτε να καθορίσει επακριβώς τη σχετική αγορά ούτε να προβεί σε ακριβή νομικό χαρακτηρισμό των παραβάσεων ούτε να αναφέρει την περίοδο κατά την οποία αυτές διαπράχθηκαν (βλ. απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2014, Orange κατά Επιτροπής, T-402/13, EU:T:2014:991, σκέψη 80 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και προτάσεις της γενικής εισαγγελέα J. Kokott στην υπόθεση Nexans και Nexans France κατά Επιτροπής, C-37/13 P, EU:C:2014:223, σημεία 48 και 49).
- 113 Υπενθυμίζεται, επιπλέον, ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούται να αναφέρει, στην απόφαση περί διενέργειας ελέγχου, ποιες ενδείξεις δικαιολογούσαν τον έλεγχο (βλ. σκέψεις 85 και 91 ανωτέρω).
- 114 Ως εκ τούτου, αφενός, η υποχρέωση αιτιολόγησής της Επιτροπής δεν καλύπτει το σύνολο των πληροφοριών που διαθέτει το θεσμικό όργανο σχετικά με τις εικαζόμενες παραβάσεις και, αφετέρου, από τις πληροφορίες οι οποίες δικαιολογούσαν, κατά την Επιτροπή, τη διενέργεια του ελέγχου, πρέπει να παρέχονται με την απόφαση περί διενέργειας ελέγχου μόνον εκείνες που αναδεικνύουν την κατοχή, εκ μέρους της Επιτροπής, σοβαρών ενδείξεων περί παραβάσεως, χωρίς εντούτοις να αποκαλύπτουν τις ίδιες τις ενδείξεις. Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, πρέπει από τη σχετική απόφαση της Επιτροπής να προκύπτει, τεκμηριωμένα, ότι αυτή διέθετε στον φάκελό της σοβαρά στοιχεία και ουσιαστικές ενδείξεις που εγείρουν υπόνοιες περί παραβάσεως διαπραχθείσας από την επιχείρηση την οποία αφορά ο έλεγχος (βλ. αποφάσεις της 8ης Μαρτίου 2007, France Télécom κατά Επιτροπής, T-339/04, EU:T:2007:80, σκέψη 60 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψη 172).
- 115 Επομένως, εν προκειμένω, πρέπει να ελεγχθεί αν η Επιτροπή συμμορφώθηκε προς την υποχρέωση αυτή εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση.
- 116 Από την αιτιολογική σκέψη 8 της προσβαλλομένης αποφάσεως και τις πληροφορίες που παρέχονται με αυτήν σχετικά με τις εικαζόμενες παραβάσεις, οι οποίες περιγράφονται στις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 5 ως συνιστάμενες σε πρακτικές ανταλλαγής πληροφοριών σχετικών, μεταξύ άλλων, με τις εκπτώσεις και τις μελλοντικές εμπορικές στρατηγικές, προκύπτει σαφώς ότι η Επιτροπή κατέδειξε τεκμηριωμένα ότι θεωρούσε ότι διέθετε σοβαρές ενδείξεις οι οποίες της δημιούργησαν υπόνοιες σχετικά με τις επίμαχες εναρμονισμένες πρακτικές.
- 117 Συγκεκριμένα, πέραν των διευκρινίσεων σχετικά με το αντικείμενο των εικαζόμενων ανταλλαγών πληροφοριών, οι οποίες περιλαμβάνονται στις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αυτό επιβεβαιώνεται από τις διευκρινίσεις στην αιτιολογική σκέψη 8 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίες εισάγονται με τη φράση «[β]άσει των πληροφοριών που διαθέτει η Επιτροπή» και αφορούν τον τρόπο των ανταλλαγών, τα εμπλεκόμενα πρόσωπα (ιδιότητα και κατά προσέγγιση αριθμός) καθώς και τα επίδικα έγγραφα (κατά προσέγγιση αριθμός, τόπος και μορφή διατήρησής τους).
- 118 Έχει σημασία να σημειωθεί ότι οι ανωτέρω σκέψεις αφορούν αποκλειστικά την εξέταση της επάρκειας της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως και συνδέονται μόνο με το ζήτημα αν η Επιτροπή μνημόνευσε στην απόφασή της τις απαιτούμενες κατά τη νομολογία πληροφορίες, ήτοι αυτές που βεβαιώνουν ότι θεωρούσε ότι διέθετε σοβαρές ενδείξεις περί της υπάρξεως των εικαζόμενων

εναρμονισμένων πρακτικών. Αντιθέτως, στο πλαίσιο αυτό δεν εξετάζεται αν η Επιτροπή ορθώς εκτίμησε ότι διέθετε αυτές τις αρκούντως σοβαρές ενδείξεις, ζήτημα το οποίο θα εξεταστεί στο πλαίσιο του λόγου ακυρώσεως που αφορά την προσβολή του δικαιώματος του απαραβίαστου της κατοικίας.

- 119 Επιπλέον, το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι διατρέχουν κίνδυνο να γίνουν θύματα κακοπροαίρετων ανταγωνιστών ή εμπορικών εταιρών δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση το ως άνω συμπέρασμα σχετικά με τη συμμόρφωση της Επιτροπής προς την υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπείχε. Τούτο διότι ο κίνδυνος αυτός εξουδετερώνεται χάρη στον έλεγχο του αρκούντως σοβαρού χαρακτήρα των ενδείξεων που κατείχε η Επιτροπή, ο οποίος πραγματοποιείται κατά την εξέταση του λόγου ακυρώσεως που αφορά την προσβολή του δικαιώματος του απαραβίαστου της κατοικίας.
- 120 Κατά συνέπεια, ο λόγος ακυρώσεως που αφορά παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως πρέπει να απορριφθεί.

2. Επί της προσβολής του δικαιώματος του απαραβίαστου της κατοικίας

- 121 Οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή προσέβαλε το θεμελιώδες δικαίωμα του απαραβίαστου της κατοικίας, όπως κατοχυρώνεται στο άρθρο 7 του Χάρτη και στο άρθρο 8 της ΕΣΔΑ. Συγκεκριμένα, κατά την άποψή τους, από τη νομολογία προκύπτει ότι το δικαίωμα αυτό ισχύει ως προς τις αποφάσεις περί διενέργειας ελέγχου της Επιτροπής, για τις οποίες οι προσφεύγουσες επαναλαμβάνουν ότι δεν στηρίζονται στη συνεργασία των επιχειρήσεων που αφορά ο έλεγχος. Κατά τις προσφεύγουσες, από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι το δικαίωμα του απαραβίαστου της κατοικίας επιτάσσει να τίθενται ορισμένα όρια στο περιεχόμενο και στην εμβέλεια εντάλματος για τη διενέργεια επιτόπιων ερευνών ώστε η επέμβαση στο δικαίωμα αυτό δυνάμει του εντάλματος να μην είναι δυνητικά απεριόριστη και, επομένως, υπέρμετρη. Πάντως, στο μέτρο που η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε χωρίς οποιονδήποτε εκ των προτέρων δικαστικό έλεγχο, το θεμελιώδες δικαίωμα του απαραβίαστου της κατοικίας συνεπάγεται ακόμη πιο αυστηρά όρια στις εξουσίες ελέγχου της Επιτροπής, όρια τα οποία εν προκειμένω ούτε τέθηκαν ούτε τηρήθηκαν.
- 122 Υπενθυμίζεται ότι το θεμελιώδες δικαίωμα του απαραβίαστου της κατοικίας συνιστά γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης η οποία εκφράζεται σήμερα στο άρθρο 7 του Χάρτη, που αντιστοιχεί στο άρθρο 8 της ΕΣΔΑ (βλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2015, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-583/13 P, EU:C:2015:404, σκέψη 19 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 123 Κατά το άρθρο 7 του Χάρτη, κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του, της κατοικίας του και των επικοινωνιών του. Αυτή η ανάγκη προστασίας από αυθαίρετες ή δυσανάλογα επαχθείς παρεμβάσεις της δημόσιας αρχής στη σφαίρα της ιδιωτικής δραστηριότητας ενός προσώπου αφορά τόσο τα φυσικά όσο και τα νομικά πρόσωπα (βλ. απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2014, Orange κατά Επιτροπής, T-402/13, EU:T:2014:991, σκέψη 83 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 124 Εξάλλου, το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη ορίζει ότι κάθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και των ελευθεριών που αναγνωρίζονται στον εν λόγω Χάρτη πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο και να σέβεται το βασικό περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών. Περαιτέρω, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, περιορισμοί επιτρέπεται να επιβάλλονται μόνον εφόσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πράγματι σε σκοπούς γενικού ενδιαφέροντος τους οποίους αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και των ελευθεριών των τρίτων.

- 125 Πρέπει επίσης να διευκρινιστεί ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του ΕΔΔΑ, μολονότι η προστασία που προβλέπεται στο άρθρο 8 της ΕΣΔΑ μπορεί να καλύπτει και ορισμένες επαγγελματικές εγκαταστάσεις, παρόλα αυτά το δικαστήριο αυτό έχει κρίνει ότι, προκειμένου για επαγγελματικούς χώρους και δραστηριότητες, η δημόσια παρέμβαση μπορεί να είναι μεγαλύτερη από ό,τι σε άλλες περιπτώσεις (βλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2015, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-583/13 P, EU:C:2015:404, σκέψη 20 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία του ΕΔΔΑ). Εντούτοις, το ΕΔΔΑ παγίως αποφαινεται ότι ένας αποδεκτός βαθμός προστασίας από επεμβάσεις αντιβαίνουσες στο άρθρο 8 της ΕΣΔΑ απαιτεί την ύπαρξη νομικού πλαισίου και στενών περιορισμών (βλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψη 73 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία του ΕΔΔΑ).
- 126 Όσον αφορά ειδικότερα τις επίμαχες εν προκειμένω εξουσίες ελέγχου τις οποίες αναγνωρίζει στην Επιτροπή το άρθρο 20, παράγραφος 4, του κανονισμού 1/2003, το Γενικό Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η άσκηση των εξουσιών αυτών συνιστά προφανή επέμβαση στο δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής ζωής, της κατοικίας και της αλληλογραφίας της επιχείρησης που υποβάλλεται σε έλεγχο (αποφάσεις της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψη 65, και της 20ής Ιουνίου 2018, České dráhy κατά Επιτροπής, T-325/16, EU:T:2018:368, σκέψη 169).
- 127 Επομένως, πρέπει, να ελεγχθεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση πληροί τις προϋποθέσεις που επιβάλλει το άρθρο 7 του Χάρτη.
- 128 Συναφώς, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι, αφενός, δυσανάλογη και, αφετέρου, αυθαίρετη, καθόσον η Επιτροπή δεν διέθετε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις οι οποίες δικαιολογούσαν την απόφαση περί διενέργειας ελέγχου.

α) Επί της τηρήσεως της αρχής της αναλογικότητας

- 129 Υπενθυμίζεται ότι, κατά την αιτιολογική σκέψη 24 του κανονισμού 1/2003, η Επιτροπή θα πρέπει να έχει την εξουσία να προβαίνει σε κάθε «αναγκαίο» έλεγχο προς εξακρίβωση συμφωνιών, αποφάσεων και εναρμονισμένων πρακτικών που απαγορεύονται βάσει του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Ως εκ τούτου, κατά τη νομολογία, στην Επιτροπή απόκειται να εκτιμήσει αν μέτρο ελέγχου είναι αναγκαίο για να μπορέσει να εντοπίσει παράβαση των κανόνων περί ανταγωνισμού (απόφαση της 18ης Μαΐου 1982, AM & S Europe κατά Επιτροπής, 155/79, EU:C:1982:157, σκέψη 17· βλ. επίσης, όσον αφορά απόφαση περί αιτήσεως παροχής πληροφοριών, απόφαση της 14ης Μαρτίου 2014, Cementos Portland Valderrivas κατά Επιτροπής, T-296/11, EU:T:2014:121, σκέψη 66 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 130 Παρόλα αυτά, η εκτίμηση αυτή υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο και, ειδικότερα, στην τήρηση των κανόνων που διέπουν την αρχή της αναλογικότητας. Κατά πάγια νομολογία, η αρχή της αναλογικότητας απαιτεί οι πράξεις των οργάνων της Ένωσης να μην υπερβαίνουν τα όρια του ενδεδειγμένου και αναγκαίου για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού μέτρου, εξυπακουμένου ότι, όταν υφίσταται δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσοτέρων κατάλληλων μέτρων, πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο δεσμευτικό μέτρο και ότι τα μειονεκτήματα που προκαλούνται δεν πρέπει να είναι δυσανάλογα σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς (αποφάσεις της 8ης Μαρτίου 2007, France Télécom κατά Επιτροπής, T-339/04, EU:T:2007:80, σκέψη 117, και της 25ης Νοεμβρίου 2014, Orange κατά Επιτροπής, T-402/13, EU:T:2014:991, σκέψη 22).
- 131 Οι προσφεύγουσες προβάλλουν, κατ' ουσίαν, δυσανάλογη επέμβαση στη σφαίρα της ιδιωτικής δραστηριότητάς τους λαμβανομένων υπόψη των εταιριών και των χώρων που υποβλήθηκαν σε έλεγχο, της διάρκειας του επίδικου ελέγχου και της ημερομηνίας που επιλέχθηκε για τη διενέργεια του ελέγχου.

1) Ως προς τις εταιρίες και τους χώρους που υποβλήθηκαν σε έλεγχο

- 132 Οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι δεν προσδιόρισε ατομικά, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ούτε τα πρόσωπα που αυτή αφορούσε ούτε τους χώρους τους οποίους οι υπάλληλοί της ήταν εξουσιοδοτημένοι να ερευνήσουν. Συγκεκριμένα, εν αντιθέσει προς την πρακτική της, η Επιτροπή διενήργησε εν προκειμένω έλεγχο σε αρκετές εκατοντάδες διαφορετικά νομικά πρόσωπα που συνθέτουν τον όμιλο Casino και ερεύνησε αρκετές χιλιάδες χώρους, εκ των οποίων οι περισσότεροι ουδόλως σχετίζονται με το αντικείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως. Κατά τη νομολογία, όμως, ο ακριβής προσδιορισμός των χώρων που επιτρέπεται να ερευνηθούν και των προσώπων που αφορά ο έλεγχος των αρχών είναι αναγκαίος για τον περιορισμό των εξουσιών επέμβασης και για την προστασία των ενδιαφερομένων από τυχόν αυθαίρετες προσβολές του θεμελιώδους δικαιώματος του απαραβίαστου της κατοικίας εκ μέρους της δημόσιας αρχής. Επ' αυτού, οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι ο καθορισμός του αντικειμένου του ελέγχου και, γενικότερα, η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως, όσο ακριβείς και αν είναι, δεν μπορούν να αντισταθμίσουν την έλλειψη περιορισμού των εξουσιών της Επιτροπής ως προς τον προσδιορισμό των προσώπων και των χώρων που μπορούν να υποβληθούν σε έλεγχο. Εξάλλου, οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ότι η ερμηνεία της έννοιας της επιχείρησης δεν πρέπει να εμποδίζει τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων που συνδέονται με την έννοια του φυσικού ή νομικού προσώπου.
- 133 Από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει όντως ότι δεν κατονομάζονται σε αυτήν ούτε οι εταιρίες ούτε οι χώροι που θα υποβληθούν σε έλεγχο. Συγκεκριμένα, στο άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, της προσβαλλομένης αποφάσεως, επισημαίνεται ότι ο «έλεγχος μπορεί να διενεργηθεί σε οποιονδήποτε χώρο της επιχείρησης», μνεία η οποία συνοδεύεται από τη φράση «και ειδικότερα», η οποία συνοδεύεται με τη σειρά της από δύο διευθύνσεις. Εξάλλου, στο άρθρο 1, πρώτο εδάφιο, και στο άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, της προσβαλλομένης αποφάσεως επισημαίνεται ότι η απόφαση περί διενέργειας ελέγχου αφορά «την Casino [...] καθώς και κάθε άμεσα ή έμμεσα ελεγχόμενη από αυτήν εταιρία».
- 134 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, εν αντιθέσει προς τα όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, οι προσβληθείσες αποφάσεις στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις της 14ης Νοεμβρίου 2012, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (T-135/09, EU:T:2012:596), και της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404), περιέχουν παρόμοιες αναφορές.
- 135 Πάντως, δεν έχει κριθεί νομολογιακά ότι ο πολύ ευρύς έλεγχος στον οποίο οδηγούν τέτοιες αναφορές συνιστά, αυτός καθεαυτός, υπέρμετρη επέμβαση στη σφαίρα της ιδιωτικής δραστηριότητας των επιχειρήσεων.
- 136 Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία η οποία ανάγεται στην απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 1989, Hoechst κατά Επιτροπής (46/87 και 227/88, EU:C:1989:337, σκέψη 26), τόσο από τον σκοπό του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/0001, σ. 2), και του κανονισμού 1/2003 που τον διαδέχθηκε, όσο και από την απαρίθμηση στο άρθρο 14 του κανονισμού 17 και στο άρθρο 20 του κανονισμού 1/2003 των εξουσιών που έχουν ανατεθεί στους υπαλλήλους της Επιτροπής προκύπτει ότι οι έλεγχοι μπορούν να είναι λίαν εκτεταμένοι. Το δε δικαίωμα πρόσβασης σε όλες τις εγκαταστάσεις, τα ακίνητα και τα μεταφορικά μέσα των επιχειρήσεων έχει ιδιαίτερη σημασία καθόσον η Επιτροπή πρέπει να μπορεί να συλλέγει τα αποδεικτικά στοιχεία για τις παραβάσεις των κανόνων του ανταγωνισμού στους χώρους όπου βρίσκονται υπό κανονικές συνθήκες, ήτοι στους εμπορικούς χώρους των επιχειρήσεων (απόφαση της 12ης Ιουλίου 2007, CB κατά Επιτροπής, T-266/03, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2007:223, σκέψη 71, και διάταξη της 16ης Ιουνίου 2010, Biocaps κατά Επιτροπής, T-24/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2010:238, σκέψη 32).

- 137 Από τη νομολογία αυτή προκύπτει επίσης ότι οι κανονισμοί 17 και 1/2003 παρέχουν μεν στην Επιτροπή ευρείες εξουσίες έρευνας, οι εξουσίες όμως αυτές πρέπει να ασκούνται κατά τρόπο που να διασφαλίζει τον σεβασμό των δικαιωμάτων των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων (απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 1989, Hoechst κατά Επιτροπής, 46/87 και 227/88, EU:C:1989:337, σκέψη 28· πρβλ., επίσης, απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψεις 74 έως 99).
- 138 Ειδικότερα, επισημαίνεται η υποχρέωση της Επιτροπής να μνημονεύει το αντικείμενο και τον σκοπό του ελέγχου, η οποία συνιστά θεμελιώδη επιταγή που έχει ως σκοπό όχι μόνο να τεκμηριώνεται ότι η επικείμενη παρέμβαση στους χώρους των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων είναι δικαιολογημένη, αλλά και να παρέχεται στις επιχειρήσεις αυτές η δυνατότητα να αντιληφθούν την έκταση της υποχρέωσής τους προς συνεργασία και να προασπίσουν παράλληλα τα δικαιώματά άμυνας (βλ., όσον αφορά τον κανονισμό 17, απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 1989, Hoechst κατά Επιτροπής, 46/87 και 227/88, EU:C:1989:337, σκέψη 29).
- 139 Επιπλέον, διευκρινίζεται ότι οι όροι ασκήσεως των εξουσιών ελέγχου της Επιτροπής ποικίλλουν ανάλογα με τη διαδικασία που επιλέγει το θεσμικό όργανο, με τη στάση των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων καθώς και με την παρέμβαση των εθνικών αρχών (βλ., όσον αφορά τον κανονισμό 17, απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 1989, Hoechst κατά Επιτροπής, 46/87 και 227/88, EU:C:1989:337, σκέψη 30).
- 140 Το άρθρο 20 του κανονισμού 1/2003 αφορά πρωτίστως ελέγχους διενεργούμενους με τη συνεργασία των οικείων επιχειρήσεων, είτε εκούσια, στην περίπτωση έγγραφης εντολής περί διενέργειας ελέγχου, είτε δυνάμει υποχρέωσης απορρέουσας από απόφαση περί διενέργειας ελέγχου. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, που είναι και η επίμαχη εν προκειμένω, τα όργανα της Επιτροπής έχουν, μεταξύ άλλων, την ευχέρεια να ζητούν την επίδειξη όσων εγγράφων τα ενδιαφέρουν, να εισέρχονται σε όσους χώρους τα ίδια αποφασίζουν και να ζητούν να τους αποκαλυφθεί το περιεχόμενο των επίπλων που υποδεικνύουν. Αντιθέτως, δεν μπορούν να εισέρχονται βιαίως σε χώρους ή να παραβιάζουν έπιπλα και σκεύη ή να εξαναγκάζουν προς τούτο το προσωπικό της επιχείρησης ούτε να αναζητούν στοιχεία χωρίς την άδεια των υπευθύνων της επιχείρησης (βλ., όσον αφορά τον κανονισμό 17, απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 1989, Hoechst κατά Επιτροπής, 46/87 και 227/88, EU:C:1989:337, σκέψη 31).
- 141 Η κατάσταση είναι εντελώς διαφορετική όταν η Επιτροπή αντιμετωπίζει άρνηση των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων να συνεργαστούν. Στην περίπτωση αυτή, τα όργανα της Επιτροπής μπορούν, βάσει του άρθρου 20, παράγραφος 6, του κανονισμού 1/2003 να αναζητούν, χωρίς τη συνεργασία των επιχειρήσεων, όλα τα αναγκαία για τον έλεγχο στοιχεία, με τη βοήθεια των εθνικών αρχών οι οποίες υποχρεούνται να τους παρέχουν τη συνδρομή που είναι αναγκαία για την εκπλήρωση της αποστολής τους. Καίτοι η συνδρομή αυτή απαιτείται μόνο σε περίπτωση που η επιχείρηση εκδηλώνει την εναντίωσή της στον έλεγχο, πρέπει να προστεθεί ότι μπορεί επίσης να ζητείται προληπτικώς, δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφος 7, του κανονισμού 1/2003, προς κάμψη ενδεχόμενης άρνησης της επιχείρησης (βλ., όσον αφορά τον κανονισμό 17, απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 1989, Hoechst κατά Επιτροπής, 46/87 και 227/88, EU:C:1989:337, σκέψη 32).
- 142 Επομένως, για να κριθεί η αιτίαση την οποία προβάλλουν οι προσφεύγουσες, πρέπει προηγουμένως να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αν η Επιτροπή όφειλε, εν προκειμένω, δυνάμει των εγγυήσεων που στοχεύουν στην προστασία των προσφευγουσών από δυσανάλογες επεμβάσεις, να προσδιορίσει ακριβέστερα ποιες εταιρίες και ποιους χώρους αφορά ο έλεγχος.
- 143 Στο ερώτημα αυτό πρέπει να δοθεί αρνητική απάντηση για τους λόγους που εκτίθενται κατωτέρω.
- 144 Καταρχάς, οι ενδείξεις οι οποίες περιλαμβάνονται στην προσβαλλόμενη απόφαση, συνολικά θεωρούμενες, καθιστούν δυνατό τον προσδιορισμό των εταιριών και των χώρων που αφορούσε ο έλεγχος. Συγκεκριμένα, χάρη στον προσδιορισμό του αντικειμένου και του σκοπού του ελέγχου και, ειδικότερα, των σχετικών αγορών προϊόντων και υπηρεσιών, και χάρη στη διευκρίνιση ότι ο έλεγχος

αφορά την Casino και τις θυγατρικές της καθώς και τους χώρους τους, συνάγεται ευχερώς από την προσβαλλόμενη απόφαση, αφενός, ότι ο έλεγχος αναφέρεται στην Casino και τις θυγατρικές της που δραστηριοποιούνται στους τομείς τους οποίους αφορά η εικαζόμενη παράβαση –ήτοι τις αγορές εφοδιασμού αγαθών ευρείας κατανάλωσης (τρόφιμα, είδη ατομικής υγιεινής και προϊόντα καθαρισμού), τις αγορές πώλησης στους καταναλωτές των αγαθών αυτών και την αγορά πώλησης υπηρεσιών στους κατασκευαστές προϊόντων αναγνωρισμένου σήματος στον τομέα των αγαθών ευρείας κατανάλωσης– και, αφετέρου, ότι ο έλεγχος μπορεί να διενεργηθεί στο σύνολο των χώρων τους. Όταν οι υπάλληλοι της Επιτροπής μετέβησαν στους χώρους των ενδιαφερόμενων εταιριών, αφού τους είχαν κοινοποιήσει την προσβαλλόμενη απόφαση, οι εταιρίες αυτές είχαν τη δυνατότητα να ελέγξουν το αντικείμενο και το εύρος των ενεργειών που θα πραγματοποιούνταν στους χώρους τους, να αντιληφθούν την έκταση της υποχρέωσής τους προς συνεργασία και να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους. Επομένως, η προστασία των δικαιωμάτων των προσφευγουσών δεν επέβαλε την παροχή ακριβέστερων διευκρινίσεων σχετικά με το πεδίο του ελέγχου.

145 Πρέπει επίσης να απορριφθούν οι αιτιάσεις των προσφευγουσών ότι το πεδίο το οποίο κάλυπτε ο έλεγχος ήταν υπερβολικά ευρύ, επειδή δεν είχαν προσδιοριστεί οι εταιρίες και οι χώροι που αυτός αφορούσε. Πρέπει να σημειωθεί ακόμη ότι η Επιτροπή στόχευσε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, στο βασικό υποκείμενο του δικαίου του ανταγωνισμού, ήτοι στην επιχείρηση, που περιλαμβάνει συνήθως μια μητρική εταιρία καθώς και την ή τις θυγατρικές στις οποίες μπορούν να καταλογιστούν παραβάσεις και, ειδικότερα, οι εικαζόμενες εν προκειμένω παραβάσεις, όπερ σήμαινε ότι ήταν δικαιολογημένη η μνεία, στην προσβαλλόμενη απόφαση, τόσο της μητρικής εταιρίας Casino όσο και των θυγατρικών της.

146 Εν συνεχεία, μια σχετική αοριστία στον προσδιορισμό των εταιριών και των χώρων που αφορά ο έλεγχος συντελεί στην αποτελεσματική διεξαγωγή των ελέγχων της Επιτροπής, παρέχοντάς της το αναγκαίο περιθώριο ελιγμών για τη συλλογή του μέγιστου δυνατού αριθμού αποδεικτικών στοιχείων και συμβάλλοντας στη διαφύλαξη του αναγκαίου στοιχείου αιφνιδιασμού ώστε να προληφθεί ο κίνδυνος καταστροφής ή απόκρυψης των αποδεικτικών στοιχείων. Επομένως, σε περίπτωση που η Επιτροπή δεν είναι μεν σε θέση να προσδιορίσει κατά την έκδοση της αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου, η οποία προηγείται σημαντικά του εντοπισμού της παραβάσεως και των πρωταγωνιστών της, ποιες εταιρίες του ομίλου ενδέχεται να μετείχαν σε αυτήν, αλλά ανακαλύψει επ' ευκαιρία του ελέγχου της στους χώρους μίας εκ των εταιριών τις οποίες αφορά ο έλεγχος ότι μια άλλη εταιρία, συνδεδεμένη με την πρώτη, μπορεί επίσης να έχει διαδραματίσει κάποιο ρόλο στην εν λόγω παράβαση, η Επιτροπή έχει την ευχέρεια να διενεργήσει έλεγχο στους χώρους της δεύτερης εταιρίας βάσει της ίδιας αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου, ήτοι γρήγορα και διατηρώντας το στοιχείο του αιφνιδιασμού, χάρη στη χρονική αυτή διαφορά, λόγω της οποίας η δεύτερη εταιρία θα έχει συναγάγει ότι ο έλεγχος δεν θα την αφορά (βλ., για τη σημασία της ταχείας εκτελέσεως των αποφάσεων περί διενέργειας ελέγχου προς ελαχιστοποίηση του κινδύνου διαρροών, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα N. Wahl στην υπόθεση Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-583/13 P, EU:C:2015:92, σημείο 62).

147 Τέλος, επισημαίνεται ότι στις διατάξεις της 17ης Φεβρουαρίου 2017 των *juges des libertés* του *tribunal de grande instance de Créteil* (πολυμελούς πρωτοδικείου Créteil) και του *tribunal de grande instance de Paris* (πολυμελούς πρωτοδικείου Παρισιού) (βλ. σκέψη 5 ανωτέρω) με τις οποίες χορηγήθηκε η άδεια για τις επίμαχες έρευνες και κατασχέσεις ως προληπτικό μέτρο, σε περίπτωση άρνησης υποβολής στον έλεγχο, προσδιορίζονται ρητώς και περιοριστικώς οι χώροι στους οποίους θα μπορούν να διενεργηθούν οι εν λόγω έρευνες και κατασχέσεις. Από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι, βάσει της νομολογίας του δικαστή της Ένωσης που μνημονεύθηκε στη σκέψη 141 ανωτέρω, αλλά και αυτής του ΕΔΔΑ, των γερμανικών και γαλλικών δικαστηρίων, καθώς και βάσει της γαλλικής νομοθεσίας την οποία επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες, όταν η επέμβαση που συνεπάγεται ο έλεγχος είναι πιο σοβαρή, συγκεκριμένα διότι ο έλεγχος διενεργείται παρά την εναντίωση των ενδιαφερόμενων εταιριών μέσω της παρέμβασης αστυνομικών οργάνων βάσει του άρθρου 20, παράγραφοι 6 έως 8, του κανονισμού 1/2003, αναγνωρίζεται πρόσθετη εγγύηση η οποία συνίσταται στον καθορισμό των χώρων όπου διενεργείται έρευνα. Εν προκειμένω, όμως, δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες δεν εναντιώθηκαν στον έλεγχο σε σημείο να υποχρεωθεί η Επιτροπή να κάνει χρήση των ως άνω διατάξεων και των

μέσων καταναγκασμού που αυτές παρέχουν, δεν συντρέχει λόγος χρήσης της πρόσθετης αυτής εγγύησης. Εν αντιθέσει προς τα όσα διατείνονται οι προσφεύγουσες, η λύση αυτή δεν αντιβαίνει στην «αρχή» κατά την οποία η προστασία του δικαιώματος του απαραβίαστου της κατοικίας συνεπάγεται ακόμη πιο αυστηρή οριοθέτηση των εξουσιών ελέγχου διότι αυτές ασκούνται χωρίς προηγούμενη δικαστική άδεια. Πράγματι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του ΕΔΔΑ την οποία επικαλέστηκαν συναφώς οι προσφεύγουσες (απόφαση του ΕΔΔΑ της 10ης Νοεμβρίου 2015, Slavon και λοιποί κατά Βουλγαρίας, CE:ECHR:2015:1110JUD005850010, § 144 έως 146, και της 16ης Φεβρουαρίου 2016, Govedarski κατά Βουλγαρίας, CE:ECHR:2016:0216JUD003495712, § 81 έως 83), η οριοθέτηση αυτή αποσκοπεί στην εξασφάλιση της αποτελεσματικότητας του ελέγχου τον οποίο ασκεί εκ των υστέρων ο δικαστής και δεν συνεπάγεται αυτή καθεαυτήν ότι ο δικαστικός έλεγχος οδηγεί στην παροχή πρόσθετων εγγυήσεων (πρβλ., επίσης, σκέψη 53 ανωτέρω).

- 148 Συνεπώς, η υπό κρίση αιτίαση, η οποία αφορά τα πρόσωπα και τους χώρους που υποβλήθηκαν σε έλεγχο, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη, χωρίς να είναι απαραίτητο να εξεταστεί το παραδεκτό της, το οποίο αμφισβητείται από την Επιτροπή.

2) Ως προς τη διάρκεια του ελέγχου

- 149 Οι προσφεύγουσες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι, εν αντιθέσει προς τη νομολογία και τη δική της πρακτική, δεν έθεσε κανένα χρονικό όριο στην επέμβασή της στο θεμελιώδες δικαίωμα του απαραβίαστου της κατοικίας την οποία επέτρεψε. Συγκεκριμένα, η προσβαλλόμενη απόφαση προβλέπει, κατ' αυτές, μόνον την ημερομηνία κατά την οποία μπορούσε να αρχίσει ο έλεγχος, χωρίς να καθορίζει καμία ημερομηνία περάτωσης ούτε οποιαδήποτε μέγιστη διάρκεια, οπότε ο έλεγχος δεν είχε περατωθεί κατά την ημερομηνία κατάθεσης της υπό κρίση προσφυγής, πράγμα το οποίο η Επιτροπή δεν παρέλειψε εξάλλου να υπενθυμίσει στις προσφεύγουσες. Οι προσφεύγουσες αποκλείουν εξάλλου το ενδεχόμενο να μπορεί να δικαιολογηθεί βασίμως η έλλειψη χρονικού περιορισμού των εξουσιών της Επιτροπής για λόγους αποτελεσματικότητας των ελέγχων, επικαλούμενες μεταξύ άλλων τις νομοθεσίες αρκετών κρατών οι οποίες προβλέπουν χρονικό περιορισμό των εξουσιών ελέγχου της Διοίκησης.
- 150 Επισημαίνεται ότι, όπως και στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-289/11, T-290/11 και T-521/11, EU:T:2013:404, σκέψεις 4, 14 και 21), όπου η απόφαση της Επιτροπής, εν αντιθέσει προς τα όσα διατείνονται οι προσφεύγουσες, περιείχε παρόμοια αναφορά, η προσβαλλόμενη απόφαση προβλέπει στο άρθρο της 2 ότι, «[ο] έλεγχος μπορεί να ξεκινήσει στις 20 Φεβρουαρίου 2017 ή λίγο αργότερα», χωρίς να καθορίζεται η ημερομηνία κατά την οποία ο έλεγχος πρέπει να έχει περατωθεί.
- 151 Υπενθυμίζεται ότι η αναφορά αυτή συνάδει με το άρθρο 20, παράγραφος 4, του κανονισμού 1/2003, το οποίο επιβάλλει μόνο να «καθορίζεται [στην απόφαση περί διενέργειας ελέγχου] η ημερομηνία έναρξής του» (βλ. σκέψη 109 ανωτέρω).
- 152 Παρατηρείται επιπλέον ότι το Γενικό Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το γεγονός ότι δεν ορίζεται ημερομηνία περάτωσης του ελέγχου δεν σημαίνει ότι ο έλεγχος μπορεί να διαρκέσει επ' αόριστον, δεδομένου ότι η Επιτροπή υποχρεούται να τον διενεργήσει εντός εύλογου χρονικού διαστήματος, σύμφωνα με τα όσα ορίζει το άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη (απόφαση της 12ης Ιουλίου 2018, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής, T-449/14, εκκρεμεί η εκδίκαση αναίρεσεως, EU:T:2018:456, σκέψη 69).
- 153 Ως εκ τούτου, υπάρχει χρονική οριοθέτηση που έχει ως σημεία αναφοράς, αφενός, την ημερομηνία έναρξης του ελέγχου η οποία μνημονεύεται στην απόφαση περί διενέργειας ελέγχου και, αφετέρου, το όριο του εύλογου χρονικού διαστήματος, και που διασφαλίζει επαρκώς τη μη υπέρμετρη επέμβαση στη σφαίρα ιδιωτικής δραστηριότητας των επιχειρήσεων.

- 154 Επιπλέον, η χρονική αυτή οριοθέτηση παρέχει τη δυνατότητα πλήρους διασφάλισης της αποτελεσματικότητας των εξουσιών έρευνας της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, το όριο του εύλογου χρονικού διαστήματος, δεδομένου ότι εκτιμάται εκ των υστέρων και ανάλογα με τις περιστάσεις της υπόθεσης, παρέχει τη δυνατότητα να ληφθεί υπόψη το ότι η διάρκεια του ελέγχου μπορεί να μην είναι γνωστή εκ των προτέρων, καθόσον εξαρτάται από τον όγκο των πληροφοριών που συλλέγονται επί τόπου και από τυχόν ενέργειες της ενδιαφερόμενης επιχείρησης με σκοπό την παρακώλυση του ελέγχου.
- 155 Ασφαλώς, μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι ο εκ των προτέρων καθορισμός της διάρκειας του ελέγχου δεν διακυβεύει, αυτός καθεαυτός, την αποτελεσματικότητα των ελέγχων. Εντούτοις, προκειμένου να διασφαλίζεται η αποτελεσματικότητα λαμβανομένου υπόψη του ενδεχομένου που μνημονεύεται στην προηγούμενη σκέψη, η εκ των προτέρων καθορισμένη διάρκεια του ελέγχου θα ήταν πιθανώς μεγαλύτερη από την πραγματική διάρκεια του ελέγχου εν προκειμένω, συγκεκριμένα λιγότερες από πέντε ημέρες, και τούτο δεν θα συνιστούσε εγγύηση κατά των υπέρμετρων επεμβάσεων.
- 156 Επιπλέον, η νομολογία του ΕΔΔΑ και αρκετών εθνικών δικαστηρίων, καθώς και οι εθνικές νομοθεσίες τις οποίες επικαλούνται οι προσφεύγουσες, δεν μπορούν να θέσουν υπό αμφισβήτηση τις ως άνω παρατηρήσεις. Συγκεκριμένα, αφορούν όλες πράξεις έρευνας ή κατασχέσεων οι οποίες πραγματοποιούνται με καταναγκασμό και συνεπάγονται μεγαλύτερη επέμβαση από τον έλεγχο που αποφασίστηκε εν προκειμένω, χωρίς οι υπάλληλοι της Επιτροπής να κάνουν χρήση του άρθρου 20, παράγραφοι 6 έως 8, του κανονισμού 1/2003 και των εθνικών μέτρων καταναγκασμού των οποίων τη χρήση επιτρέπει η διάταξη αυτή (βλ. σκέψη 53 ανωτέρω). Ειδικότερα, είναι αξιοσημείωτο ότι οι προαναφερθείσες στη σκέψη 147 διατάξεις των *juges des libertés* οι οποίες εκδόθηκαν εν προκειμένω προληπτικώς για να χρησιμοποιηθούν σε περίπτωση εναντίωσης στον έλεγχο, αλλά εν τέλει δεν χρησιμοποιήθηκαν ελλείψει τέτοιας εναντίωσης (άρθρο 20, παράγραφος 7, του κανονισμού 1/2003), καθορίζουν όλες καταληκτική ημερομηνία για την πραγματοποίηση των πράξεων έρευνας και κατάσχεσης.
- 157 Συνεπώς, η αιτίαση η οποία αφορά τη διάρκεια του ελέγχου πρέπει να απορριφθεί.

3) Ως προς την ημερομηνία του ελέγχου

- 158 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η ημερομηνία έναρξης του ελέγχου η οποία προβλέπεται στην προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας, δεδομένου ότι ακριβώς την επομένη ημέρα, ήτοι την 1η Μαρτίου, η πρώτη προσφεύγουσα επρόκειτο να ολοκληρώσει τη διαπραγμάτευση των ετήσιων συμφωνιών της με τους προμηθευτές, με συνέπεια αρκετά πρόσωπα που ήταν επιφορτισμένα με τις διαπραγματεύσεις να στερηθούν τα εργαλεία εργασίας τους κατά τη διεξαγωγή των τελικών διαπραγματεύσεων.
- 159 Εντούτοις, οι προσφεύγουσες δεν αποδεικνύουν τις δυσανάλογες και ιδιαίτερες επαχθείς αρνητικές συνέπειες για τις οποίες κάνουν λόγο. Ειδικότερα, δεν είναι δυνατόν να προβάλουν απλώς ισχυρισμούς που να μη συνοδεύονται από κανένα βάσιμο αποδεικτικό στοιχείο (πρβλ. απόφαση της 14ης Μαρτίου 2014, *Cementos Portland Valderrivas* κατά Επιτροπής, T-296/11, EU:T:2014:121, σκέψη 103).
- 160 Συγκεκριμένα, το μόνον το οποίο αποδεικνύουν οι προσφεύγουσες είναι ότι αρκετοί υπεύθυνοι πωλήσεων στερήθηκαν τα επαγγελματικά τηλέφωνα και τους υπολογιστές τους το πολύ για μιάμιση ημέρα. Ακόμη όμως και αν επρόκειτο για πρόσωπα που διαδραμάτιζαν σημαντικό ρόλο στις επίμαχες διαπραγματεύσεις, το διάστημα κατά το οποίο στερήθηκαν ορισμένα από τα εργαλεία της εργασίας τους είναι πολύ μικρό, αν ληφθεί υπόψη η συνήθης διάρκεια αυτού του είδους διαπραγματεύσεων, που είναι κατά μέσο όρο πέντε μήνες (από την 1η Οκτωβρίου έως την 1η Μαρτίου του επόμενου έτους). Εξάλλου, οι προσφεύγουσες δεν ισχυρίζονται, ούτε κατά μείζονα λόγο αποδεικνύουν, ότι τα

πρόσωπα αυτά αδυνατούσαν να διεξαγάγουν τις διαπραγματεύσεις κατά το διάστημα αυτό και καθ' όλη τη διάρκεια του ελέγχου, παραδείγματος χάριν με άμεσες επαφές εκ του σύνεγγυς, οι οποίες ήταν δυνατές, όπως επιβεβαιώνει το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες αναγνώρισαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι οι εταίροι των διαπραγματεύσεών τους ευρίσκονταν στους χώρους τους κατά τον χρόνο του ελέγχου. Ως εκ τούτου, από την κατάσταση αυτή προκύπτει, το πολύ, κάποια ενόχληση κατά τη διεξαγωγή των σχετικών διαπραγματεύσεων. Πολλώ δε μάλλον αφού, σε αυτό το είδος διαπραγματεύσεων, οι τελευταίες ώρες πριν από τη λήξη της προθεσμίας είναι οι πιο σημαντικές, ο δε επίδικος έλεγχος περατώθηκε εν προκειμένω δύο εργάσιμες ημέρες πριν από την 1η Μαρτίου, ενώ ακολουθούσε και Σαββατοκύριακο, το οποίο αξιοποιείται επίσης συνήθως για την επίτευξη συμφωνίας.

- 161 Επιπλέον, η μόνη προταθείσα από τις προσφεύγουσες ως λιγότερο περιοριστική εναλλακτική δυνατότητα, η οποία συνίστατο στην έναρξη του ελέγχου μετά την καταληκτική ημερομηνία σύναψης των συμφωνιών με τους προμηθευτές, δεν μπορεί να θεωρηθεί ρεαλιστική.
- 162 Πράγματι, καίτοι θα ήταν αναμφίβολα λιγότερο περιοριστική για τις προσφεύγουσες, αυτή η αναβολή του ελέγχου δεν αποτελούσε πραγματική εναλλακτική, σε σχέση με την ημερομηνία ελέγχου η οποία επιλέχθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση. Όπως εξέθεσε η Επιτροπή στα υπομνήματά της, η συγκεκριμένη ημερομηνία επιλέχθηκε σκοπίμως, ώστε να υπάρχει πρόσβαση σε μέγιστο αριθμό υπαλλήλων και διευθυντικών στελεχών τους οποίους αφορούσαν οι εικαζόμενες παραβάσεις και των οποίων η παρουσία θα ήταν βέβαιη τόσο λόγω του τέλους των σχολικών διακοπών όσο και, κυρίως, λόγω της επικείμενης καταληκτικής ημερομηνίας της 1ης Μαρτίου για τη σύναψη των εμπορικών συμφωνιών που προαναφέρθηκαν.
- 163 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αιτίαση σχετικά με την ημερομηνία που επιλέχθηκε πρέπει να απορριφθεί και, κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί επίσης το σύνολο των αιτιάσεων που αφορούν τον δυσανάλογο χαρακτήρα της προσβαλλομένης αποφάσεως.

β) Επί της κατοχής από την Επιτροπή αρκούντως σοβαρών ενδείξεων

- 164 Υπενθυμίζεται ότι, στο στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να επισημάνει, πέραν των εικαζόμενων παραβάσεων τις οποίες ερευνά, τις ενδείξεις, ήτοι τα στοιχεία που την έχουν οδηγήσει στην εξέταση του ενδεχομένου παραβάσεως του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, δεδομένου ότι η υποχρέωση αυτή θα μπορούσε να κλονίσει την ισορροπία την οποία θέλησαν να καθιερώσουν ο νομοθέτης και ο δικαστής της Ένωσης μεταξύ της διατήρησης της αποτελεσματικότητας της έρευνας και της διαφύλαξης των δικαιωμάτων άμυνας της ενδιαφερόμενης επιχείρησης (βλ. σκέψεις 85 και 86 ανωτέρω).
- 165 Εντούτοις, από τα προεκτεθέντα δεν μπορεί να συναχθεί ότι η Επιτροπή, πριν από την έκδοση αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου, δεν πρέπει να έχει στην κατοχή της στοιχεία τα οποία να την οδηγούν στην εξέταση του ενδεχομένου παραβάσεως του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Συγκεκριμένα, προκειμένου να γίνει σεβαστό το δικαίωμα του απαραβίαστου της κατοικίας των υποβαλλόμενων σε έλεγχο επιχειρήσεων, η απόφαση περί διενέργειας ελέγχου πρέπει να αποσκοπεί στη συλλογή των αναγκαίων στοιχείων τεκμηριώσεως για την εξακρίβωση του υποστατού και της έκτασης ορισμένων πραγματικών και νομικών καταστάσεων, για τις οποίες η Επιτροπή διαθέτει ήδη πληροφορίες που αποτελούν αρκούντως σοβαρές ενδείξεις βάσει των οποίων υφίστανται δικαιολογημένες υπόνοιες ότι συντρέχει παράβαση των κανόνων ανταγωνισμού (πρβλ. απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2014, Orange κατά Επιτροπής, T-402/13, EU:T:2014:991, σκέψεις 82 έως 84 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 166 Επομένως, απόκειται στον δικαστή της Ένωσης, προκειμένου να διασφαλιστεί ότι η απόφαση περί διενέργειας ελέγχου δεν είναι αυθαίρετη, ήτοι ότι δεν εκδόθηκε χωρίς να υπάρχει οποιοδήποτε πραγματικό και νομικό στοιχείο ικανό να δικαιολογήσει τη διενέργεια ελέγχου, να ελέγξει αν η Επιτροπή διέθετε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις βάσει των οποίων δημιουργούνταν υπόνοιες ότι η

οικεία επιχείρηση παρέβη τους κανόνες του ανταγωνισμού (πρβλ. αποφάσεις της 14ης Νοεμβρίου 2012, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής, T-135/09, EU:T:2012:596, σκέψη 43, και της 20ής Ιουνίου 2018, České dráhy κατά Επιτροπής, T-325/16, EU:T:2018:368, σκέψη 48).

¹⁶⁷ Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι ορισμένες διαφορές μεταξύ του περιεχομένου της προσβαλλομένης απόφασεως και του αντικειμένου του ελέγχου που όντως διενεργήθηκε μπορούν να οδηγήσουν στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν διέθετε, κατά τον χρόνο έκδοσης της εν λόγω αποφάσεως, αρκούντως σοβαρές ενδείξεις που να δημιουργούσαν υπόνοιες για την ύπαρξη ορισμένων τουλάχιστον από τις παραβάσεις οι οποίες μνημονεύονται στην απόφαση αυτήν. Η απαίτηση προστασίας έναντι των αυθαίρετων επεμβάσεων της δημόσιας αρχής στη σφαίρα ιδιωτικής δραστηριότητας απαγορεύει, όμως, στην Επιτροπή να διατάξει τη διενέργεια ελέγχου εάν δεν διαθέτει σοβαρές ενδείξεις οι οποίες να δικαιολογούν τις υπόνοιες παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού και απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να βεβαιωθεί με απτό τρόπο ότι η Επιτροπή διέθετε τέτοιες ενδείξεις.

¹⁶⁸ Επομένως, πρέπει να διαπιστωθεί ποιες ενδείξεις κατείχε η Επιτροπή και βάσει ποιων ενδείξεων διέταξε τη διενέργεια του επίδικου ελέγχου, προτού κριθεί αν αυτές ήταν αρκούντως σοβαρές ώστε να δημιουργούν υπόνοιες για τις επίμαχες παραβάσεις και να δικαιολογούν κατά νόμον την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

1) Επί της διαπίστωσης των ενδείξεων που κατείχε η Επιτροπή

¹⁶⁹ Διευκρινίζεται ότι, σε απάντηση στα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας που έλαβε το Γενικό Δικαστήριο στις 3 Δεκεμβρίου 2018 καθώς και στις 13 Μαΐου και στις 25 Σεπτεμβρίου 2019, προκειμένου να ελέγξει αν η Επιτροπή διέθετε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις που δικαιολογούσαν την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή προσκόμισε, στις 10 Ιανουαρίου, στις 5 Ιουνίου και στις 18 Οκτωβρίου 2019, τα ακόλουθα έγγραφα:

- πρακτικά ακροάσεων που πραγματοποίησε το 2016 και το 2017 με δεκατρείς ενδιαφερόμενους προμηθευτές προϊόντων ευρείας κατανάλωσης οι οποίοι συνάπτουν τακτικά συμφωνίες με την Casino και την Intermarché (παραρτήματα Q.1 έως Q.13 της απάντησης της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 2019, στο εξής: πρακτικά)·
- ηλεκτρονική αλληλογραφία προς απόδειξη των ημερομηνιών των σχετικών ακροάσεων, στην οποία περιλαμβανόταν και το ερωτηματολόγιο της Επιτροπής που αποτέλεσε τη βάση για τις ακροάσεις αυτές (παραρτήματα R.1 έως R.14 της απάντησης της Επιτροπής της 5ης Ιουνίου 2019)·
- ηλεκτρονικό μήνυμα της 22ας Νοεμβρίου 2016 του γενικού διευθυντή ένωσης προμηθευτών, στο οποίο καταγράφονται οι μετακινήσεις και οι σχέσεις μεταξύ των καταστημάτων μεγάλων διανομέων εντός, μεταξύ άλλων, ενώσεων μεγάλων διανομέων, περιστάσεις οι οποίες είναι «ικανές να μειώσουν τον βαθμό αβεβαιότητας που επικρατεί [...] μεταξύ ορισμένων διανομέων» (παραρτήματα Q.14 της απάντησης της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 2019, όπως συμπληρώθηκε με τις απαντήσεις της Επιτροπής της 5ης Ιουνίου και της 18ης Οκτωβρίου 2019, στο εξής: ηλεκτρονικό μήνυμα του διευθυντή της ένωσης N), συνοδευόμενο από αρκετά παραρτήματα, ήτοι συνοπτική έκθεση των μετεχόντων και της διεξαγωγής του «συνεδρίου της Intermarché» της 21ης Σεπτεμβρίου 2016 (στο εξής: συνέδριο της Intermarché ή συνέδριο) (παραρτήματα Q.15 της απάντησης της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 2019), ανακεφαλαιωτικό πίνακα των μεταβιβάσεων καταστημάτων μεταξύ διεθνών συμμαχιών συνοδευόμενο από αρκετούς πίνακες οι οποίοι υποδεικνύουν για κάθε διεθνή συμμαχία τις δυνητικές πηγές πληροφοριών που θα μπορούσαν να είναι αποτέλεσμα μεταβιβάσεων συνεργατών, μεταβιβάσεων καταστημάτων ή τοπικών συμφωνιών μεταξύ καταστημάτων μελών διαφορετικών συμμαχιών (παραρτήματα Q.16 της απάντησης της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 2019), άρθρο στον Τύπο χρονολογούμενο από τον

Οκτώβριο του 2016 με τις δηλώσεις διευθυντή καταστήματος (παράρτημα Q.17 της απάντησης της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 2019) και πίνακα των μετακινήσεων του προσωπικού μεταξύ των καταστημάτων (παράρτημα Q.18 της απάντησης της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 2019):

- διάφορους πίνακες με τα σχετικά αποσπάσματα των εγγράφων που προσαρτώνται στην απάντηση της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 2019 με σκοπό τη συνοπτική έκθεση των ενδείξεων που αφορούν καθεμία από τις εικαζόμενες παραβάσεις, ήτοι:
 - τις ανταλλαγές πληροφοριών μεταξύ ICDC (Casino) και AgeCore (Intermarché) σχετικά με τις εκπτώσεις στις αγορές εφοδιασμού και επί των τιμών πώλησης υπηρεσιών στους κατασκευαστές προϊόντων αναγνωρισμένου σήματος σε ευρωπαϊκό επίπεδο, μεταξύ άλλων στη Γαλλία (στο εξής: πρώτη παράβαση) (άρθρο 1, στοιχείο α', της προσβαλλομένης αποφάσεως· πίνακας 1 προσαρτημένος στην απάντηση της Επιτροπής της 5ης Ιουνίου 2019):
 - τις ανταλλαγές πληροφοριών μεταξύ Casino και Intermarché σχετικά με τις μελλοντικές εμπορικές στρατηγικές στη Γαλλία (στο εξής: δεύτερη παράβαση) (άρθρο 1, στοιχείο β', της προσβαλλομένης αποφάσεως· πίνακας 2 προσαρτημένος στην απάντηση της Επιτροπής της 5ης Ιουνίου 2019).
- 170 Εξάλλου, στις 19 Δεκεμβρίου 2019, η Επιτροπή κατέθεσε «συμπληρωματική απάντηση» στην ερώτηση που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο στις 13 Μαΐου 2019 (βλ. σκέψη 19 ανωτέρω). Η απάντηση αυτή περιελάμβανε, αφενός, εσωτερικό σημείωμα της Γενικής Διεύθυνσης Ανταγωνισμού της Επιτροπής, της 16ης Δεκεμβρίου 2016, σχετικά με τις προαναφερθείσες ακροάσεις με τους προμηθευτές και τις συνακόλουθες υπόνοιες για παραβάσεις, το οποίο επιβεβαιώνει, κατά την Επιτροπή, ότι κατείχε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις που δημιουργούσαν υπόνοιες για τις εν λόγω παραβάσεις κατά την ημερομηνία της προσβαλλομένης αποφάσεως και, αφετέρου, διάφορα έγγραφα προς απόδειξη της ημερομηνίας οριστικοποίησης των πρακτικών. Οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι η συμπληρωματική αυτή απάντηση, την οποία η Επιτροπή προσκόμισε χωρίς αιτιολόγηση μετά την περάτωση της έγγραφης διαδικασίας, είναι εκπρόθεσμη και, επομένως, απαράδεκτη.
- 171 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 85, παράγραφοι 1 και 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα αποδεικτικά στοιχεία προσκομίζονται στο πλαίσιο της πρώτης ανταλλαγής υπομνημάτων, οι δε κύριοι διάδικοι μπορούν επίσης, κατ' εξαίρεση, να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία πριν από την περάτωση της προφορικής διαδικασίας εφόσον δικαιολογήσουν την καθυστέρηση αυτή.
- 172 Ασφαλώς, η αιτιολόγηση της εκπρόθεσμης προσκόμισης αποδεικτικών στοιχείων μετά την πρώτη ανταλλαγή υπομνημάτων δεν μπορεί να απαιτηθεί όταν αυτά προσκομίζονται στο πλαίσιο απάντησης σε μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας εντός της προθεσμίας που έχει ταχθεί για την απάντηση αυτή (πρβλ. αποφάσεις της 16ης Οκτωβρίου 2018, ΟΥ κατά Επιτροπής, T-605/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:687, σκέψεις 31, 34 και 35, και της 24ης Οκτωβρίου 2018, Epsilon International κατά Επιτροπής, T-477/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:714, σκέψη 57).
- 173 Εντούτοις, στις περιπτώσεις στις οποίες το αποδεικτικό στοιχείο δεν προσκομίζεται σε απάντηση σχετικού αιτήματος του Γενικού Δικαστηρίου (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Απριλίου 2018, Alcogroup και Alcodis κατά Επιτροπής, T-274/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:179, σκέψεις 49, 50, 54 και 55, και της 7ης Φεβρουαρίου 2019, RK κατά Συμβουλίου, T-11/17, EU:T:2019:65, σκέψη 54), ή προσκομίζεται μετά την εκπνοή της προθεσμίας απάντησης που τάσσεται με το μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας (απόφαση της 9ης Απριλίου 2019, Close και Cegelec κατά Κοινοβουλίου, T-259/15, μη δημοσιευθείσα, εκκρεμεί η εκδίκαση αναιρέσεως, EU:T:2019:229, σκέψη 34), ισχύει εκ νέου η υποχρέωση αιτιολόγησης της καθυστέρησης.
- 174 Πάντως, εν προκειμένω, έστω και αν γινόταν δεκτό, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, ότι η συμπληρωματική απάντηση της 19ης Δεκεμβρίου 2019 είχε ως στόχο να συμπληρώσει την απάντηση της 5ης Ιουνίου 2019 και όχι εκείνη της 10ης Ιανουαρίου 2019, η οποία είχε αποσταλεί κατόπιν

- αιτήματος που είχε ήδη υποβάλει το Γενικό Δικαστήριο να προσκομιστούν ενώπιόν του οι ενδείξεις που είχαν δικαιολογήσει την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, επισημαίνεται ότι η ως άνω συμπληρωματική απάντηση κατατέθηκε περισσότερους από έξι μήνες μετά την εκπνοή της προθεσμίας που έταξε το Γενικό Δικαστήριο στο μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας της 13ης Μαΐου 2019, η οποία έληγε στις 5 Ιουνίου 2019.
- 175 Ως εκ τούτου, η Επιτροπή όφειλε να αιτιολογήσει την καθυστερημένη προσκόμιση των προσαρτηθέντων στη συμπληρωματική απάντηση της 19ης Δεκεμβρίου 2019 εγγράφων, η δε αναγκαιότητα της αιτιολόγησης αυτής, εν προκειμένω, δεν μπορεί να τεθεί υπό αμφισβήτηση από τη νομολογία που επικαλέστηκε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.
- 176 Συγκεκριμένα, οι αποφάσεις εκείνες αφορούσαν είτε στοιχεία τα οποία προσκομίστηκαν εντός της ταχθείσας από το μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας προθεσμίας και, ως εκ τούτου, δεν προσκομίστηκαν εκπρόθεσμα (αποφάσεις της 24ης Οκτωβρίου 2018, Epsilon International κατά Επιτροπής, T-477/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:714, σκέψεις 35 και 57, της 5ης Μαρτίου 2019, Pethke κατά EUIPO, T-169/17, μη δημοσιευθείσα, εκκρεμεί η εκδίκαση αναιρέσεως, EU:T:2019:135, σκέψεις 26, 36 και 40, και της 28ης Μαρτίου 2019, Rometon κατά Επιτροπής, T-433/16, εκκρεμεί η εκδίκαση αναιρέσεως, EU:T:2019:201, σκέψεις 27, 28 και 328), είτε στοιχεία τα οποία κατατέθηκαν αυθορμήτως με προσήκουσα αιτιολόγηση της καθυστερημένης κατάθεσής τους (απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2018, Epsilon International κατά Επιτροπής, T-477/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:714, σκέψεις 32 και 58).
- 177 Εν προκειμένω, όμως, η Επιτροπή δεν παρέσχε καμία αιτιολόγηση για την καθυστερημένη κατάθεση της συμπληρωματικής απάντησης της 19ης Δεκεμβρίου 2019 και περιορίστηκε να ζητήσει, στο συγκεκριμένο έγγραφο, συγγνώμη από το Γενικό Δικαστήριο για τις δυσχέρειες που μπορούσε να προκαλέσει η κατάθεση αυτή. Εξάλλου, έστω και αν γινόταν δεκτό ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη η αιτιολόγηση που προβλήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση στο πλαίσιο απάντησης σχετικής ερώτησης του Γενικού Δικαστηρίου, δηλαδή ότι η καθυστέρηση της κατάθεσης οφειλόταν σε εσωτερική δυσλειτουργία της Επιτροπής, η αιτιολόγηση αυτή δεν μπορεί να θεμελιώσει βασίμως το παραδεκτό της επίμαχης συμπληρωματικής απάντησης. Συγκεκριμένα, ο ισχυρισμός αυτός, ο οποίος αφορά αμιγώς εσωτερικές δυσχέρειες, δεν αναφέρεται σε έκτακτες περιστάσεις ικανές να δικαιολογήσουν την προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων μετά τη δεύτερη ανταλλαγή υπομνημάτων [πρβλ. απόφαση της 22ας Ιουνίου 2017, Biogena Naturprodukte κατά EUIPO (ZUM wohl), T-236/16, EU:T:2017:416, σκέψη 19], και, επιπλέον, ουδόλως τεκμηριώνεται από αποδεικτικά στοιχεία προσκομισθέντα από την Επιτροπή (πρβλ. απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2019, HX κατά Συμβουλίου, C-540/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:707, σκέψεις 66 και 67). Επιπλέον, η ημερομηνία του κυρίως εγγράφου που προσκομίστηκε στις 19 Δεκεμβρίου 2019, ήτοι του εσωτερικού σημειώματος της Επιτροπής της 16ης Δεκεμβρίου 2016 (βλ. σκέψη 170 ανωτέρω), υποδηλώνει ότι η Επιτροπή κατείχε το έγγραφο αυτό ακόμη και πριν από την έναρξη της δίκης και ότι ήταν σε θέση να το προσκομίσει πριν από την περάτωση της έγγραφης διαδικασίας, εντός των προθεσμιών που τάχθηκαν για την κατάθεση των υπομνημάτων της και, a fortiori, σε απάντηση στα μεταγενέστερα μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας. Εξάλλου, καίτοι το Γενικό Δικαστήριο παρέσχε στις προσφεύγουσες τη δυνατότητα να καταθέσουν τις παρατηρήσεις τους επί της συμπληρωματικής απάντησης της Επιτροπής της 19ης Δεκεμβρίου 2019, ειδικότερα ως προς το παραδεκτό της, εγγράφως και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, βάσει της αρχής της εκατέρωθεν ακροάσεως που διέπει τη διαδικασία, το γεγονός αυτό δεν απαλλάσσει την Επιτροπή από την υποχρέωσή της να υποβάλει τα στοιχεία τα οποία στηρίζουν τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως βάσει των προϋποθέσεων που καθορίζει ο Κανονισμός Διαδικασίας.
- 178 Επιπλέον, μολονότι η Επιτροπή δεν επικαλέστηκε τη σχετική διάταξη, τα στοιχεία που προσαρτώνται στη συμπληρωματική απάντηση της 19ης Δεκεμβρίου 2019 δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ανταποδείξεις οι οποίες δεν εμπίπτουν στον κανόνα περί προθεσμιών του άρθρου 85, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας (διατάξεις της 21ης Μαρτίου 2019, Troszczynski κατά Κοινοβουλίου, C-462/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:239, σκέψη 39, και της 21ης Μαΐου 2019, Le Pen κατά

Κοινοβουλίου, C-525/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:435, σκέψη 48). Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο παρέσχε στην Επιτροπή τη δυνατότητα, μέσω των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας της 13ης Μαΐου και της 25ης Σεπτεμβρίου 2019, να απαντήσει στις αντιρρήσεις τις οποίες διατύπωσαν οι προσφεύγουσες όσον αφορά την κατοχή ενδείξεων που δικαιολογούσαν τον επίδικο έλεγχο, πράγμα το οποίο η Επιτροπή μπορούσε να είχε πράξει, επομένως, με τις απαντήσεις της 5ης Ιουνίου και της 18ης Οκτωβρίου 2019, πολλώ δε μάλλον αφού το κυρίως έγγραφο που προσκομίστηκε στις 19 Δεκεμβρίου 2019 χρονολογούνταν από τις 16 Δεκεμβρίου 2016 (βλ. σκέψη 177 ανωτέρω).

- 179 Ως εκ τούτου, η συμπληρωματική απάντηση της Επιτροπής της 19ης Δεκεμβρίου 2019 πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.
- 180 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, για την εκτίμηση του αρκούντως σοβαρού χαρακτήρα των ενδείξεων που δικαιολόγησαν την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, θα ληφθούν υπόψη μόνον οι ενδείξεις οι οποίες μνημονεύονται στη σκέψη 169 ανωτέρω.

2) Επί της εκτιμήσεως του αρκούντως σοβαρού χαρακτήρα των ενδείξεων που κατείχε η Επιτροπή

- 181 Το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τις προσφεύγουσες να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί των ενδείξεων που προσκόμισε η Επιτροπή και εκείνες υποστήριξαν ότι τα επίμαχα έγγραφα ενέχουν σοβαρά τυπικά ελαττώματα, ιδίως επειδή δεν έχουν καταγραφεί οι ακροάσεις βάσει των οποίων συντάχθηκαν τα προσκομισθέντα πρακτικά και δεν τεκμηριώνεται η ημερομηνία των εν λόγω πρακτικών. Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν επίσης τη νομολογία που επικαλέστηκε η Επιτροπή προς στήριξη του επιχειρήματος ότι η κρίσιμη ημερομηνία για την αξιολόγηση της κατοχής ενδείξεων για τις εικαζόμενες παραβάσεις είναι εκείνη των ακροάσεων με τους διάφορους προμηθευτές, και όχι της κατάρτισης των πρακτικών των ακροάσεων αυτών. Οι προσφεύγουσες εκτιμούν, εξάλλου, ότι οι προσκομισθείσες ενδείξεις σχετικά με το συνέδριο που οργάνωσε η Intermarché για τους προμηθευτές της δεν δικαιολογούσαν τη διενέργεια ελέγχου όσον αφορά εικαζόμενες εθνικές ανταλλαγές πληροφοριών σχετικά με τις μελλοντικές εμπορικές στρατηγικές και ότι, ως εκ τούτου, η προσβαλλόμενη απόφαση θα πρέπει να ακυρωθεί τουλάχιστον όσον αφορά τη δεύτερη εικαζόμενη παράβαση. Οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι η έκδοση από την Επιτροπή, στις 13 Μαΐου 2019, νέας αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου στους χώρους τους, η οποία αφορούσε ακριβώς αυτές τις εθνικές ανταλλαγές πληροφοριών, καταδεικνύει ότι η Επιτροπή δεν διέθετε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις που να δημιουργούν υπόνοιες για την ύπαρξη των εν λόγω ανταλλαγών.
- 182 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι ο αρκούντως σοβαρός χαρακτήρας των ενδείξεων που έχει στη διάθεσή της η Επιτροπή πρέπει να εκτιμάται λαμβάνοντας υπόψη ότι η απόφαση περί διενέργειας ελέγχου εντάσσεται στο στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης, σκοπός του οποίου είναι να παρέχεται στην Επιτροπή η δυνατότητα να συλλέξει όλα τα ουσιώδη στοιχεία για την εξακρίβωση της παραβάσεως των κανόνων ανταγωνισμού και να λάβει μια πρώτη θέση για την κατεύθυνση και τη συνέχεια της διαδικασίας.
- 183 Ως εκ τούτου, κατά το στάδιο αυτό δεν μπορεί να απαιτείται από την Επιτροπή, πριν από την έκδοση αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου, να έχει στην κατοχή της στοιχεία από τα οποία να προκύπτει η ύπαρξη παραβάσεως. Αυτό το επίπεδο απόδειξης απαιτείται στο στάδιο της ανακοίνωσης των αιτιάσεων σε επιχείρηση για την οποία υπάρχουν υπόνοιες ότι παρέβη τους κανόνες του ανταγωνισμού και για τις αποφάσεις της Επιτροπής με τις οποίες αυτή διαπιστώνει την ύπαρξη παραβάσεως και επιβάλλει πρόστιμα. Αντιθέτως, για την έκδοση αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου δυνάμει του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003, αρκεί η Επιτροπή να έχει στη διάθεσή της σοβαρά και απτά στοιχεία και ενδείξεις που να εγείρουν υπόνοιες περί υπάρξεως παραβάσεως (αποφάσεις της 29ης Φεβρουαρίου 2016, EGL κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-251/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:114, σκέψη 149, και της 20ής Ιουνίου 2018, České dráhy κατά Επιτροπής, T-325/16, EU:T:2018:368, σκέψη 66). Επομένως, πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ, αφενός, των αποδείξεων παραβάσεως και,

αφετέρου, των ενδείξεων οι οποίες μπορούν να δημιουργήσουν εύλογη υπόνοια σχετικά με την τέλεση των εικαζόμενων παραβάσεων (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 14ης Μαρτίου 2014, *Cementos Portland Valderrivas* κατά Επιτροπής, T-296/11, EU:T:2014:121, σκέψη 43), ή, κατ' άλλη διατύπωση η οποία έχει επίσης χρησιμοποιηθεί στη νομολογία, να δημιουργήσουν αρχική υπόνοια για συμπεριφορά αντίθετη προς τον ανταγωνισμό (πρβλ. απόφαση της 29ης Φεβρουαρίου 2016, *EGL* κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-251/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:114, σκέψεις 153 και 155).

- 184 Ως εκ τούτου, πρέπει να ελεγχθεί εν προκειμένω αν, κατά τον χρόνο έκδοσης της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή κατείχε τέτοιες σοβαρές ενδείξεις ικανές να δημιουργήσουν υπόνοια περί παραβάσεως. Στο πλαίσιο αυτό δεν απαιτείται η εξέταση της κατοχής αποδείξεων ικανών να τεκμηριώσουν την ύπαρξη των σχετικών παραβάσεων.
- 185 Η διάκριση αυτή έχει συνέπειες όσον αφορά τις απαιτήσεις που αφορούν τη μορφή, την πηγή και το περιεχόμενο των ενδείξεων που δικαιολογούν την έκδοση των αποφάσεων περί διενέργειας ελέγχου, απαιτήσεις οι οποίες, κατά τις προσφεύγουσες, δεν πληρούνταν στο σύνολό τους εν προκειμένω.

ι) Επί της μορφής των ενδείξεων που δικαιολόγησαν την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως

- 186 Από τη διάκριση μεταξύ αποδείξεων παραβάσεως και ενδείξεων που θεμελιώνουν απόφαση περί διενέργειας ελέγχου προκύπτει ότι οι ενδείξεις αυτές δεν μπορούν να υπόκεινται σε τυπικές διατυπώσεις ίδιες με εκείνες οι οποίες διέπουν, μεταξύ άλλων, την τήρηση των κανόνων που επιβάλλουν ο κανονισμός 1/2003 και η σχετική με αυτόν νομολογία όσον αφορά τις εξουσίες έρευνας της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, εάν για τη συγκέντρωση των ενδείξεων προ του ελέγχου και για τη συλλογή αποδείξεων περί παραβάσεως ίσχυαν οι ίδιες τυπικές διατυπώσεις, η Επιτροπή θα έπρεπε να τηρεί τους κανόνες που διέπουν τις εξουσίες έρευνας τις οποίες διαθέτει χωρίς να έχει ακόμη κινήσει τυπικώς καμία έρευνα κατά την έννοια του κεφαλαίου V του κανονισμού 1/2003 και χωρίς να έχει κάνει ακόμη χρήση των εξουσιών έρευνας που της αναγνωρίζουν ειδικότερα τα άρθρα 18 έως 20 του κανονισμού 1/2003, ήτοι χωρίς να έχει λάβει μέτρο το οποίο να ενέχει αιτίαση περί διάπραξης παραβάσεως, όπως απόφαση περί διενέργειας ελέγχου.
- 187 Αυτός ο ορισμός της αφετηρίας της έρευνας και του σταδίου της προκαταρκτικής εξέτασης απορρέει από πάγια νομολογία, η οποία υπενθυμίστηκε με τη σκέψη 88 ανωτέρω, επιβεβαιώθηκε προσφάτως (απόφαση της 12ης Ιουλίου 2018, *The Goldman Sachs Group* κατά Επιτροπής, T-419/14, εκκρεμεί η εκδίκαση αναιρέσεως, EU:T:2018:445, σκέψη 241), πλην όμως είχε ήδη εδραιωθεί προηγουμένως με αποφάσεις του Δικαστηρίου (αποφάσεις της 15ης Οκτωβρίου 2002, *Limburgse Vinyl Maatschappij* κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P έως C-252/99 P και C-254/99 P, EU:C:2002:582, σκέψη 182, και της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied* κατά Επιτροπής, C-105/04 P, EU:C:2006:592, σκέψη 38), και του Γενικού Δικαστηρίου (απόφαση της 16ης Ιουνίου 2011, *Heineken Nederland* και *Heineken* κατά Επιτροπής, T-240/07, EU:T:2011:284, σκέψη 288), εκ των οποίων ορισμένες στηρίζονταν στη νομολογία του ΕΔΔΑ.
- 188 Συγκεκριμένα, έχει θεωρηθεί ότι μπορούν, καταρχήν, να συνιστούν ενδείξεις που δικαιολογούν βασίμως τη διενέργεια ελέγχου τόσο η γραπτή καταγγελία (πρβλ. απόφαση της 20ής Ιουνίου 2018, *České dráhy* κατά Επιτροπής, T-325/16, EU:T:2018:368, σκέψη 95), η οποία μπορεί να καταλήξει στην κίνηση έρευνας από την Επιτροπή, ακόμη και αν δεν πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις που προβλέπονται για τις καταγγελίες στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 [σημείο 4 της ανακοίνωσης της Επιτροπής περί χειρισμού των καταγγελιών από την Επιτροπή βάσει των άρθρων [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2004, C 101, σ. 65)], όσο και η προφορική καταγγελία στο πλαίσιο αιτήσεως εφαρμογής μέτρων επιείκειας (πρβλ. απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2012, *Nexans France* και *Nexans* κατά Επιτροπής, T-135/09, EU:T:2012:596, σκέψη 74).

- 189 Ομοίως, στην προκειμένη περίπτωση, εν αντιθέσει προς τα όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να τηρήσει τις απαιτήσεις του άρθρου 19 του κανονισμού 1/2003 και του άρθρου 3 του κανονισμού (ΕΚ) 773/2004 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη διεξαγωγή από την Επιτροπή των διαδικασιών δυνάμει των άρθρων [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2004, L 123, σ. 18), όπως ερμηνεύθηκαν από την απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, Intel κατά Επιτροπής (C-413/14 P, EU:C:2017:632), και, επομένως, δεν όφειλε να καταγράψει τις ακροάσεις με τους προμηθευτές, βάσει των οποίων συντάχθηκαν τα πρακτικά σύμφωνα με τους όρους που καθορίζονται στις διατάξεις αυτές (βλ. σκέψη 169, πρώτη περίπτωση, ανωτέρω).
- 190 Υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 19, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, το οποίο περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο V με τίτλο «Εξουσίες έρευνας», «[π]ρος εκπλήρωση των καθηκόντων που της ανατίθενται βάσει του παρόντος κανονισμού, η Επιτροπή δύναται να καλεί σε ακρόαση κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο συναινεί προς αυτό για το σκοπό της συλλογής πληροφοριών σχετικά με το αντικείμενο της εκάστοτε έρευνας».
- 191 Το άρθρο 3 του κανονισμού 773/2004 παρέχει τις ακόλουθες διευκρινίσεις:
- «1. Οσάκις η Επιτροπή καλεί σε ακρόαση πρόσωπο, με τη συναίνεσή του σύμφωνα με το άρθρο 19 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1/2003, γνωστοποιεί κατά την έναρξη της κατάθεσης τη νομική βάση και τον σκοπό της ακρόασης, ενώ υπενθυμίζει και τον συναινετικό χαρακτήρα της. Ενημερώνει επίσης [για] την πρόθεσή της να καταγράψει τη συνέντευξη.
2. Η σχετική συνέντευξη μπορεί να διεξαχθεί με οποιοδήποτε μέσο, συμπεριλαμβανόμενου του τηλεφώνου και των ηλεκτρονικών μέσων.
3. Η Επιτροπή μπορεί να καταγράψει τις καταθέσεις που λαμβάνει από τα ερωτώμενα πρόσωπα, σε οποιαδήποτε μορφή. Αντίγραφο της καταγραμμένης κατάθεσης τίθεται στη διάθεση του προσώπου που την έχει δώσει, προς έγκριση. Εφόσον είναι αναγκαίο, η Επιτροπή τάσσει προθεσμία εντός της οποίας το ερωτηθέν πρόσωπο μπορεί να γνωστοποιήσει στην Επιτροπή τυχόν διορθώσεις που πρέπει να γίνουν στην κατάθεσή του.»
- 192 Ασφαλώς, από τις διατάξεις αυτές και από την απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, Intel κατά Επιτροπής (C-413/14 P, EU:C:2017:632, σκέψεις 84 έως 91), προκύπτει ότι η Επιτροπή υπέχει την υποχρέωση να καταγράψει με όποιον τρόπο επιλέξει κάθε ακρόαση την οποία διενεργεί βάσει του άρθρου 19 του κανονισμού 1/2003, με σκοπό τη συλλογή στοιχείων σχετικών με το αντικείμενο της έρευνάς της, χωρίς να συντρέχει λόγος διάκρισης μεταξύ επίσημων ακροάσεων και ανεπίσημων ακροάσεων που δεν θα υπόκεινται στην υποχρέωση αυτή.
- 193 Εντούτοις, επισημαίνεται ότι η υποχρέωση αυτή δεν επιβάλλεται όσον αφορά ακροάσεις που πραγματοποιούνται πριν από την κίνηση της έρευνας από την Επιτροπή, η οποία μπορεί μεταξύ άλλων να σηματοδοτείται με την έκδοση αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου.
- 194 Συγκεκριμένα, όπως καθίσταται σαφές από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 19 του κανονισμού 1/2003, η διάταξη αφορά τις ακροάσεις που συνδέονται με «το[ν] σκοπό της συλλογής πληροφοριών σχετικά με το αντικείμενο της εκάστοτε έρευνας», η οποία πρέπει εξ ορισμού να έχει κινηθεί και της οποίας το αντικείμενο πρέπει να έχει καθοριστεί πριν από την πραγματοποίησή τους (πρβλ. επίσης, εγχειρίδιο της διαδικασίας σε θέματα πολιτικής του ανταγωνισμού της Γενικής Διεύθυνσης Ανταγωνισμού της Επιτροπής, κεφάλαιο 8, σημεία 4, 5 και 22).
- 195 Ομοίως, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, Intel κατά Επιτροπής (C-413/14 P, EU:C:2017:632), η ακρόαση σε σχέση με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι ίσχυε η υποχρέωση καταγραφής, δυνάμει του άρθρου 19 του κανονισμού 1/2003 και του άρθρου 3 του κανονισμού 773/2004, είχε πραγματοποιηθεί μετά την κίνηση έρευνας η οποία δρομολογήθηκε

- από την έκδοση αποφάσεων περί διενέργειας ελέγχου (απόφαση της 12ης Ιουνίου 2014, Intel κατά Επιτροπής, T-286/09, EU:T:2014:547, σκέψεις 4 έως 6). Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να συναχθεί ότι αυτή η υποχρέωση καταγραφής επιβάλλεται επίσης σε ακροάσεις πριν από την κίνηση έρευνας.
- 196 Αυτός ο περιορισμός της υποχρέωσης καταγραφής στις ακροάσεις που πραγματοποιούνται στο πλαίσιο έρευνας προκύπτει επίσης από τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα N. Wahl στην υπόθεση Intel Corporation κατά Επιτροπής (C-413/14 P, EU:C:2016:788, σημεία 232 και 233). Ο γενικός εισαγγελέας N. Wahl εκτίμησε ότι δεν προέκυπτε από την απαίτηση των διατάξεων του άρθρου 19 του κανονισμού 1/2003 σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 3 του κανονισμού 773/2004 περί καταγραφής των πληροφοριών που συλλέγονται κατά τις ακροάσεις οι οποίες αφορούν το αντικείμενο έρευνας ότι η Επιτροπή δεν έχει τη δυνατότητα να επικοινωνεί με τρίτους ανεπίσημα. Συναφώς, ο γενικός εισαγγελέας στηρίχθηκε στο σαφές γράμμα του ίδιου του άρθρου 19 του κανονισμού 1/2003 και συνήγαγε ότι στο πεδίο εφαρμογής της διάταξης αυτής εμπίπτει μόνον η ανταλλαγή πληροφοριών σχετικών με το αντικείμενο έρευνας και ότι, εάν οι συζητήσεις μεταξύ της Επιτροπής και τρίτων δεν αφορούν το αντικείμενο συγκεκριμένης έρευνας, δεν συντρέχει καμία υποχρέωση καταγραφής τους.
- 197 Σε αντίθετη περίπτωση, θα θίγονταν σοβαρά τόσο η δυνατότητα της Επιτροπής να εντοπίζει τις παραβατικές πρακτικές όσο και η άσκηση των εξουσιών έρευνας που αυτή διαθέτει συναφώς. Πράγματι, η Επιτροπή υπογράμμισε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τα δυνητικά αποτρεπτικά αποτελέσματα επίσημης ακρόασης, όπως η προβλεπόμενη στο άρθρο 3 του κανονισμού 773/2004, ως προς την προθυμία των μαρτύρων να παράσχουν πληροφορίες και να καταγγείλουν παραβάσεις, με τη διευκρίνιση ότι οι πληροφορίες αυτές αντιπροσωπεύουν σημαντικό μέρος των ενδείξεων στις οποίες στηρίζεται η λήψη μέτρων έρευνας, όπως οι έλεγχοι.
- 198 Εν προκειμένω όμως, οι ακροάσεις με τους προμηθευτές πραγματοποιήθηκαν πριν από την κίνηση έρευνας δυνάμει του κανονισμού 1/2003. Λαμβανομένου υπόψη του ερωτηματολογίου βάσει του οποίου πραγματοποιήθηκαν οι ακροάσεις, στο πλαίσιο του οποίου οι προμηθευτές ερωτήθηκαν για τις σχέσεις τους με τις συμμαχίες διανομέων και, με απολύτως ανοιχτό τρόπο, για τη γνώση τους σχετικά με ενδεχόμενο αντίκτυπο των συμμαχιών αυτών στον ανταγωνισμό, είναι αληθές ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι ακροάσεις αυτές ενείχαν οποιαδήποτε αιτίαση έναντι των προσφευγουσών και κατά μείζονα λόγο έναντι των προμηθευτών, σχετικά με τη διάπραξη παραβάσεως. Τούτο επιβεβαιώνεται επίσης από το παράρτημα Q.12 της απάντησης της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 2019, το οποίο επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεδομένου ότι μνημονεύεται σε αυτό η ενδεχόμενη κίνηση «επίσημης έρευνας» κατόπιν των ακροάσεων και η χρήση των μέσων έρευνας που προβλέπονται για τον σκοπό αυτό από τη νομοθεσία της Ένωσης, ήτοι, συγκεκριμένα, η έκδοση αποφάσεως περί διενέργειας ελέγχου η οποία σηματοδότησε, εν προκειμένω, την κίνηση της έρευνας αυτής. Ως εκ τούτου, οι ενδείξεις που προέκυψαν από τις ακροάσεις αυτές δεν πρέπει να απορριφθούν ως ενέχουσες τυπικό ελάττωμα λόγω παραβάσεως της προβλεπόμενης στο άρθρο 19 του κανονισμού 1/2003 και στο άρθρο 3 του κανονισμού 773/2004 υποχρέωσης καταγραφής. Συνεπώς, δεν συντρέχει λόγος εξέτασης του επιχειρήματος της Επιτροπής ότι τα πρακτικά συνιστούν καταγραφές οι οποίες είναι σύμφωνες προς τις διατάξεις αυτές.
- 199 Εξάλλου, συνάγεται ότι δεν μπορεί να ευδοκιμήσει το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η Επιτροπή δεν κατείχε, κατά την ημερομηνία έκδοσης της προσβαλλομένης αποφάσεως, τις ενδείξεις που προέκυψαν από τις ακροάσεις δεκατριών προμηθευτών, διότι δεν τεκμηριώθηκε η ημερομηνία των πρακτικών των εν λόγω ακροάσεων.
- 200 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τα προεκτεθέντα και όπως ορθώς υπογραμμίζει η Επιτροπή, η κρίσιμη ημερομηνία η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη για τον καθορισμό της κατοχής ενδείξεων κατά την ημερομηνία έκδοσης της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι η ημερομηνία των ακροάσεων με τους προμηθευτές, οι οποίες εκτέθηκαν στα πρακτικά. Οι πληροφορίες που μεταγράφηκαν εν συνεχεία στα πρακτικά γνωστοποιήθηκαν στην Επιτροπή κατά την ημερομηνία αυτή και μπορεί να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή τις κατείχε από την ως άνω ημερομηνία. Τα πρακτικά που καταρτίστηκαν εκ των υστέρων,

έστω και αν καθιστούν δυνατό τον καθορισμό του περιεχομένου των ακροάσεων με τους προμηθευτές και πρέπει να ληφθούν υπόψη για τον λόγο αυτό, δεν είναι τα έγγραφα από τα οποία μπορεί να αποδειχθεί η ημερομηνία κατά την οποία η Επιτροπή κατείχε τις ενδείξεις που προέκυψαν από τις ακροάσεις. Με άλλα λόγια, οι ακροάσεις με τους προμηθευτές δεν κατέστησαν «ενδείξεις» στη διάθεση της Επιτροπής από τη στιγμή που εκτέθηκαν στα πρακτικά της Επιτροπής, αλλά ήταν «ενδείξεις» στη διάθεση της Επιτροπής από την ημερομηνία πραγματοποίησής τους.

- 201 Συναφώς, είναι σημαντικό να υπομνησθεί ότι, όπως σημείωσε και η Επιτροπή, η νομολογία η οποία εκδόθηκε μεν στο ειδικό πλαίσιο των διαδικασιών εφαρμογής μέτρων επιείκειας, αλλά της οποίας η εμβέλεια βαίνει πέραν του πλαισίου αυτού, λαμβανομένου υπόψη του γενικού χαρακτήρα της ερμηνευόμενης έννοιας, ήτοι της «κατοχής» αποδεικτικών στοιχείων και της λογικής και εύλογης ερμηνείας της καθώς και της πρακτικής αποτελεσματικότητας που αποδόθηκε σε αυτήν. Συγκεκριμένα, κατά τη νομολογία αυτή, η κατοχή αποδεικτικού στοιχείου από την Επιτροπή ισοδυναμεί με εκ μέρους της γνώση του περιεχομένου του [αποφάσεις της 9ης Ιουνίου 2016, Repsol Lubricantes y Especialidades κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-617/13 P, EU:C:2016:416, σκέψη 72, και της 23ης Μαΐου 2019, Recylex κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-222/17, εκκρεμεί η εκδίκαση αναίρεσεως, EU:T:2019:356, σκέψη 87 (μη δημοσιευθείσα): πρβλ., επίσης, απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 2014, Alstom Grid κατά Επιτροπής, T-521/09, EU:T:2014:1000, σκέψεις 77 έως 83]. Επομένως, εν προκειμένω και κατ' αναλογία, μπορεί να γίνει δεκτό ότι οι ακροάσεις της Επιτροπής με τους δεκατρείς προμηθευτές ισοδυναμούν με εκ μέρους της γνώση των πληροφοριών που γνωστοποιήθηκαν κατά τις ακροάσεις αυτές και κατοχή των επίμαχων πληροφοριών από την ημερομηνία των ακροάσεων.
- 202 Σε αντίθετη περίπτωση, θα έπρεπε να θεωρηθεί ότι οι ενδείξεις οι οποίες μπορούν να δικαιολογήσουν ελέγχους δεν επιτρέπεται να είναι αποκλειστικά και μόνον προφορικές, καίτοι υποχρέωση τυπικής μεταγραφής όχι μόνο δεν προβλέπεται στο στάδιο αυτό από τις σχετικές διατάξεις (βλ. σκέψεις 193 έως 198 ανωτέρω), αλλά θα μπορούσε επιπλέον να διακυβεύσει την αποτελεσματικότητα των ερευνών της Επιτροπής υποχρεώνοντάς την να εφαρμόσει τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 3 του κανονισμού 773/2004 (προηγούμενη ενημέρωση, θέσπιση διαδικασίας καταγραφής, θέση στη διάθεση του ερωτώμενου αντιγράφου της καταγραφής προς έγκριση, καθορισμός προθεσμίας έγκρισης) και, επομένως, να καθυστερήσει την ημερομηνία του ελέγχου, ενώ είναι πρωταρχικής σημασίας να εκδίδονται γρήγορα οι αποφάσεις περί διενέργειας ελέγχου μετά τη γνωστοποίηση πληροφοριών σχετικών με ενδεχόμενες παραβάσεις προκειμένου να ελαχιστοποιηθεί ο κίνδυνος διαρροών και απόκρυψης αποδεικτικών στοιχείων (πρβλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα N. Wahl στην υπόθεση Deutsche Bahn κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-583/13 P, EU:C:2015:92, σημεία 61 και 62).
- 203 Ως εκ τούτου, συνάγεται ότι βασίμως η Επιτροπή στηρίχθηκε στις ημερομηνίες των ακροάσεων με τους δεκατρείς προμηθευτές για να αποδείξει ότι κατείχε ενδείξεις οι οποίες προέκυψαν από τις ακροάσεις αυτές ήδη κατά την ημερομηνία της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 204 Επιπλέον, εν αντιθέσει προς τα όσα διατείνονται οι προσφεύγουσες, τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η Επιτροπή προσαρτημένα στην απάντηση της 5ης Ιουνίου 2019 (παραρτήματα R.1 έως R.13) αποδεικνύουν όντως ότι οι ακροάσεις της με τους δεκατρείς προμηθευτές πραγματοποιήθηκαν πριν από τις 9 Φεβρουαρίου 2017, ημερομηνία έκδοσης της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 205 Καταρχάς, από τα παραρτήματα αυτά επιβεβαιώνεται η συμφωνία, μέσω ηλεκτρονικών μηνυμάτων, για συναντήσεις ακροάσεων σε ημερομηνίες προγενέστερες της 9ης Φεβρουαρίου 2017, στο διάστημα από τις 4 Οκτωβρίου 2016 έως τις 8 Φεβρουαρίου 2017.
- 206 Δεν ασκεί επιρροή το γεγονός ότι, για δύο ερωτηθέντες προμηθευτές, η τελευταία ανταλλαγή πληροφοριών με την Επιτροπή πραγματοποιήθηκε την παραμονή της έκδοσης της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, η κρίσιμη ημερομηνία είναι αυτή της ανταλλαγής πληροφοριών και, στο μέτρο που πραγματοποιήθηκαν στις 8 Φεβρουαρίου 2017, αυτές παραμένουν προγενέστερες της ημερομηνίας έκδοσης της προσβαλλομένης αποφάσεως, στις 9 Φεβρουαρίου 2017.

- 207 Εν πάση περιπτώσει, έστω και αν έπρεπε να ληφθεί υπόψη η ημερομηνία κατάρτισης των πρακτικών, δεν μπορεί να συναχθεί από την ημερομηνία της τελευταίας ανταλλαγής πληροφοριών το συμπέρασμα στο οποίο καταλήγουν οι προσφεύγουσες, ότι η Επιτροπή κατάρτισε οπωσδήποτε το σύνολο των πρακτικών μετά τις 9 Φεβρουαρίου 2017. Αφενός, αυτό αφορά μόνο δύο προμηθευτές και, επομένως, δύο εκ δεκατριών πρακτικών. Αφετέρου, η Επιτροπή επισήμανε ότι κατάρτισε τα πρακτικά προκειμένου να εκπληρώσει την υποχρέωση που θεωρούσε ότι υπείχε, να καταγράψει τις δηλώσεις των προμηθευτών δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 773/2004 (βλ. σκέψη 198 ανωτέρω), και τούτο επιβεβαιώνει τον ισχυρισμό της ότι τα εν λόγω πρακτικά καταρτιζόνταν καθώς πραγματοποιούνταν οι ανταλλαγές πληροφοριών, ήτοι από την αρχή τους, και χρονολογούνται ως επί το πλείστον στα τέλη του 2016. Επομένως, τα δύο επίμαχα πρακτικά είχαν συνταχθεί, τουλάχιστον εν μέρει, κατά την ημερομηνία έκδοσης της προσβαλλομένης αποφάσεως και μπορούσε εύλογα να θεωρηθεί ότι περιείχαν κατά την ημερομηνία αυτή τις βασικές πληροφορίες που περιέχονται στην οριστικοποιημένη έκδοσή τους, δεδομένου ότι από τα συγκεκριμένα πρακτικά προκύπτει ότι η τελευταία ανταλλαγή πληροφοριών, στις 8 Φεβρουαρίου 2017, αποτελούσε συνέχεια άλλων και σκοπούσε στην εξασφάλιση μερικών τελευταίων διευκρινίσεων. Υπενθυμίζεται συναφώς η επιταγή της ταχύτητας η οποία καθοδηγεί την έκδοση των αποφάσεων περί διενέργειας ελέγχου προς ελαχιστοποίηση του κινδύνου διαρροών κατόπιν καταγγελιών (βλ. σκέψη 202 ανωτέρω).
- 208 Επιπλέον, έστω και αν έπρεπε να ληφθούν υπόψη το επιχείρημα και τα δικαιολογητικά έγγραφα που παρέσχε η Επιτροπή με τη συμπληρωματική απάντηση της 19ης Δεκεμβρίου 2019, προκειμένου να αποδειχθεί ότι τα πρακτικά οριστικοποιήθηκαν –και όχι καταρτίστηκαν– μεταξύ της ημερομηνίας της τελευταίας ακρόασης και της 21ης Φεβρουαρίου 2017, αυτή η μεταγενέστερη της ημερομηνίας έκδοσης της προσβαλλομένης αποφάσεως οριστικοποίηση δεν θα μπορούσε να θέσει υπό αμφισβήτηση τις προεκτεθείσες παρατηρήσεις. Συγκεκριμένα, από το εσωτερικό σημείωμα της Επιτροπής, της 16ης Δεκεμβρίου 2016, το οποίο προσαρτάται στην συμπληρωματική απάντηση και περιέχει πολύ λεπτομερή έκθεση των πληροφοριών που συλλέχθηκαν κατά τις ακροάσεις, προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε, ήδη από την ημερομηνία αυτή, καταρτίσει πολύ αναλυτικά πρακτικά, καίτοι όχι οριστικοποιημένα.
- 209 Εν συνεχεία, τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίστηκαν εν προκειμένω για να αποδειχθεί η ημερομηνία των ακροάσεων αρκούν για να διαπιστωθεί ότι οι επίμαχες ακροάσεις πραγματοποιήθηκαν όντως με τους δεκατρείς προμηθευτές στις καθορισμένες ημερομηνίες. Συναφώς, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα των προσφευγουσών, το οποίο άλλωστε ουδώς τεκμηριώθηκε, ότι αυτά τα αποδεικτικά στοιχεία δεν μπορούν καν να καταδείξουν ότι οι υπάλληλοι της Επιτροπής είχαν επικοινωνήσει με πρόσωπα εκτός της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, το επιχείρημα αυτό αντικρούεται σαφώς από τις ημερομηνίες που μνημονεύονται στις ηλεκτρονικές ατζέντες των οικείων υπαλλήλων της Επιτροπής (οι οποίες παρατίθενται στα τελευταία μέρη των παραρτημάτων R.1 έως R.13 της απάντησης της Επιτροπής της 5ης Ιουνίου 2019) οι οποίες αντιστοιχούν στις ημερομηνίες που μνημονεύονται στα ηλεκτρονικά μηνύματα που ανταλλάχθηκαν με σκοπό να καθοριστούν οι ημερομηνίες αυτές μεταξύ της Επιτροπής και εξωτερικών συνομιλητών (τα οποία παρατίθενται στα πρώτα μέρη των παραρτημάτων R.1 έως R.13), των οποίων η ιδιότητα ως προμηθευτών προκύπτει σαφώς από το ερωτηματολόγιο που επισυνάπτεται στα μηνύματα αυτά, με τίτλο «Ερωτήσεις σχετικά με τις συμμαχίες αγορών μεταξύ εμπόρων λιανικής προς τους προμηθευτές προϊόντων στους εμπόρους λιανικής».
- 210 Τέλος, και για τους ίδιους λόγους, και ειδικότερα τους πρόδηλους δεσμούς μεταξύ του προμνησθέντος ερωτηματολογίου και των στοιχείων που εκτίθενται στα πρακτικά, μπορεί να θεωρηθεί, εν αντιθέσει προς τα όσα διατείνονται οι προσφεύγουσες, ότι οι ανταλλαγές πληροφοριών που καθορίζονται στα ηλεκτρονικά μηνύματα είναι όντως αυτές βάσει των οποίων συντάχθηκαν τα πρακτικά. Συγκεκριμένα, όλα τα πρακτικά είναι διαρθρωμένα βάσει υποδείγματος το οποίο περιέχει κατ' ουσίαν τα ίδια επιμέρους μέρη (μεταξύ άλλων, συμμαχίες με τις οποίες ο προμηθευτής συνήψε συμφωνίες και ανταλλάγματα, ανταλλαγές πληροφοριών, μετακινήσεις προσωπικού), γεγονός το οποίο επιβεβαιώνει

ότι παρατίθεται σε αυτά τουλάχιστον μέρος των απαντήσεων στο ερωτηματολόγιο (κατ' ουσίαν, μέρος I, το οποίο περιλαμβάνει τις ερωτήσεις 1 έως 10, και μέρος III του ερωτηματολογίου, το οποίο περιλαμβάνει τις ερωτήσεις 15 έως 18).

- 211 Επομένως, από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η Επιτροπή διέθετε κατά την ημερομηνία έκδοσης της προσβαλλομένης απόφασεως ενδείξεις τις οποίες εξέθεσε συνολικά στα πρακτικά και ότι αυτά μπορούν να ληφθούν υπόψη κατά την ανάλυση της κατοχής, εκ μέρους της Επιτροπής, αρκούντως σοβαρών ενδείξεων, χωρίς να συντρέχει λόγος επακριβούς καθορισμού των ημερομηνιών σύνταξης και οριστικοποίησης των πρακτικών.
- 212 Ως εκ τούτου, είναι απορριπτέο το σύνολο των τυπικών αιτιάσεων με τις οποίες τίθενται υπό αμφισβήτηση οι ενδείξεις που εξέθεσε η Επιτροπή.

ii) Επί της πηγής των ενδείξεων που δικαιολόγησαν την έκδοση της προσβαλλομένης απόφασεως

- 213 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία σχετικά με την εκτίμηση των αποδείξεων παραβάσεως, το μόνο πρόσφορο κριτήριο προς εκτίμηση των αποδείξεων αυτών συνίσταται στην αξιοπιστία τους, με τη διευκρίνιση ότι η αξιοπιστία και, επομένως, η αποδεικτική αξία ενός εγγράφου εξαρτώνται από την προέλευσή του, από τις περιστάσεις υπό τις οποίες αυτό συντάχθηκε, από τον αποδέκτη του και από τον λογικό και αξιόπιστο χαρακτήρα του περιεχομένου του και ότι πρέπει, μεταξύ άλλων, να αποδίδεται ιδιαίτερη σημασία στο γεγονός ότι το έγγραφο αφορά ευθέως τα πραγματικά περιστατικά ή συνετάχθη από άμεσο μάρτυρα των πραγματικών περιστατικών (βλ. αποφάσεις της 27ης Ιουνίου 2012, Coats Holdings κατά Επιτροπής, T-439/07, EU:T:2012:320, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, Goldfish κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-54/14, EU:T:2016:455, σκέψη 95 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 214 Η εφαρμογή αυτών των κριτηρίων εκτίμησης των αποδείξεων περί παραβάσεως στις ενδείξεις που δικαιολογούν τη διενέργεια ελέγχου δεν μπορεί να οδηγήσει σε αποκλεισμό του χαρακτήρα αρκούντως σοβαρής ένδειξης του συνόλου των ενδείξεων που δεν προκύπτουν ευθέως από τις υποβληθείσες σε έλεγχο επιχειρήσεις. Κάτι τέτοιο θα εμπόδιζε τον χαρακτηρισμό δηλώσεων ή εγγράφων που προέρχονται από τρίτους ως αρκούντως σοβαρών ενδείξεων και θα στερούσε, τοιούτοτρόπως, κατ' ουσίαν από την Επιτροπή τη δυνατότητά της να διενεργεί ελέγχους.
- 215 Συγκεκριμένα, καίτοι οι αποδείξεις για τις παραβάσεις είναι συνήθως άμεσα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία προκύπτουν από τις επιχειρήσεις που διαπράττουν τις παραβάσεις αυτές, οι ενδείξεις οι οποίες δημιουργούν υπόνοιες για παραβάσεις προέρχονται, συνήθως, από τρίτους ως προς τις παραβάσεις, ανταγωνίστριες επιχειρήσεις ή θύματα των παραβατικών ενεργειών ή δημόσιες ή ιδιωτικές οντότητες που δεν έχουν καμία σχέση με τις ενέργειες αυτές, όπως εμπειρογνώμονες ή αρχές ανταγωνισμού.
- 216 Επομένως, εν προκειμένω, εν αντιθέσει προς τα όσα διατείνονται οι προσφεύγουσες, το γεγονός ότι τα πρακτικά συντάχθηκαν από την Επιτροπή η οποία θα αποφάσιζε αν θα κινήσει ενδεχομένως διαδικασία εναντίον τους και αν θα τους επιβάλει κυρώσεις δεν αρκεί καθεαυτό για να απολέσουν κάθε αποδεικτική αξία κατά την εκτίμηση της κατοχής, εκ μέρους της Επιτροπής, αρκούντως σοβαρών ενδείξεων.
- 217 Συγκεκριμένα, υπενθυμίζεται ότι σκοπός των πρακτικών είναι να δώσουν υπόσταση και, επομένως, να αποτυπώσουν τις πληροφορίες που γνωστοποίησαν στην Επιτροπή οι προμηθευτές (βλ. σκέψη 200 ανωτέρω). Πάντως, οι πληροφορίες αυτές, οι οποίες συνιστούν τις μόνες ενδείξεις αυτές καθεαυτές στις οποίες στηρίχθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, δεν προέρχονται από την Επιτροπή, αλλά από τους προμηθευτές που είχαν άμεσες εμπορικές σχέσεις με τις προσφεύγουσες. Συναφώς, υπογραμμίζεται ότι οι προμηθευτές έχουν εμπορικές σχέσεις με τις προσφεύγουσες και μπορούν, επομένως, να θιγούν άμεσα από την εικαζόμενη παραβατική συμπεριφορά των προσφευγουσών. Επομένως, ενδέχεται να έχουν συμφέρον να επιβληθούν κυρώσεις στις προσφεύγουσες. Εντούτοις,

λόγω ακριβώς των εμπορικών σχέσεων που έχουν με τις προσφεύγουσες, οι προμηθευτές έχουν, εν αντιθέσει προς τους απλούς ανταγωνιστές των παραβατών, άμεση γνώση των συνεπειών που ενδεχομένως αποδίδονται στην ενδεχόμενη αυτή παραβατική συμπεριφορά. Στο μέτρο αυτό, η σύνεση την οποία επιβάλλει η νομολογία όσον αφορά την ερμηνεία καταγγελιών επιχειρήσεων έναντι άλλων επιχειρήσεων όταν οι μεν έχουν συμφέρον να επιβληθούν κυρώσεις στις δε (πρβλ. απόφαση της 12ης Ιουλίου 2011, Mitsubishi Electric κατά Επιτροπής, T-133/07, EU:T:2011:345, σκέψη 88) δεν μπορεί να εφαρμοστεί απολύτως στις δηλώσεις των προμηθευτών, ειδικότερα όταν, όπως εν προκειμένω, αυτοί εκθέτουν συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά τα οποία προέρχονται από τις εμπορικές σχέσεις που έχουν με τους εικαζόμενους παραβάτες.

218 Όσον αφορά, επιπλέον, την αποδεικτική αξία των πρακτικών που συνέταξε η Επιτροπή, επισημαίνεται ότι αυτή δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση από το επιχείρημα και μόνον που προέβαλαν οι προσφεύγουσες για να την αντικρούσουν, το οποίο αντλείται από την τυποποιημένη παρουσίαση ορισμένων χωρίων των πρακτικών, η οποία αποδεικνύει, κατά τις προσφεύγουσες, ότι η Επιτροπή δεν παρέθεσε πιστά τις δηλώσεις των διάφορων προμηθευτών. Όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, το χωρίο που αφορά την ημερομηνία και τους μετέχοντες στο συνέδριο της Intermarché καθώς και τη συνέπεια της συμμετοχής αυτής, ήτοι τη γνώση, από τους μετέχοντες, ορισμένων εμπορικών στόχων της Intermarché, είναι ασφαλώς ταυτόσημο σε τέσσερα πρακτικά (παραρτήματα Q.4, Q.5, Q.7 και Q.8 της απάντησης της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 2019). Εντούτοις, η ταυτότητα αυτή, καθόσον χαρακτηρίζει μόνον τέσσερα από τα δεκατρία πρακτικά που γνωστοποιήθηκαν και αφορά στοιχεία τα οποία ενδέχεται να γνωστοποιήθηκαν σε απάντηση στο ερωτηματολόγιο και να εκτίθενται με τον ίδιο τρόπο, δεν μπορεί να οδηγήσει σε συμπέρασμα παραμόρφωσης των συλλεχθεισών δηλώσεων. Τούτο ισχύει έτι περισσότερο δεδομένου ότι το επίμαχο ταυτόσημο χωρίο συμπληρώνεται, σε καθένα από τα τέσσερα πρακτικά, από διαφορετικά στοιχεία σχετικά με το συνέδριο της Intermarché.

219 Συναφώς, υπενθυμίζεται επίσης ότι, δυνάμει των Συνθηκών, η Επιτροπή είναι το θεσμικό όργανο το οποίο είναι επιφορτισμένο να διασφαλίζει, με πλήρη αμεροληψία, την τήρηση του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης και ότι η σώρευση από την Επιτροπή των λειτουργιών διερεύνησης και επιβολής κύρωσης όσον αφορά τις παραβάσεις των κανόνων του ανταγωνισμού δεν συνιστά αυτή καθαυτήν παράβαση της απαιτήσεως περί αμεροληψίας (πρβλ. απόφαση της 27ης Ιουνίου 2012, Bolloré κατά Επιτροπής, T-372/10, EU:T:2012:325, σκέψη 66 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να θεωρηθεί, χωρίς αποδείξεις ή έστω αρχή απόδειξης, ότι η Επιτροπή εξετάζει τον υπό κρίση φάκελο κατά τρόπο ώστε να διαπιστώσει παράβαση παραμορφώνοντας τις δηλώσεις των προμηθευτών προκειμένου να εξασφαλίσει ενδείξεις σχετικά με τον παραβατικό χαρακτήρα των πρακτικών των διανομέων.

220 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι είναι απορριπτέο το σύνολο των επιχειρημάτων από τα οποία συνάγεται, από την ιδιότητα της πηγής των γνωστοποιηθεισών ενδείξεων, ότι η Επιτροπή δεν διέθετε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις για να διενεργήσει τον επίδικο έλεγχο.

iii) Επί του περιεχομένου των ενδείξεων που δικαιολόγησαν την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως

221 Από τη διάκριση μεταξύ αποδείξεων παραβάσεως και ενδείξεων που θεμελιώνουν απόφαση περί διενέργειας ελέγχου προκύπτει ότι οι ενδείξεις αυτές δεν απαιτείται να καταδεικνύουν την ύπαρξη και το περιεχόμενο παραβάσεως καθώς και τους μετέχοντες σε αυτήν, ειδάλως θα καθίσταντο περιττές οι εξουσίες τις οποίες αναθέτει στην Επιτροπή το άρθρο 20 του κανονισμού 1/2003 (πρβλ., και κατ' αναλογία, απόφαση της 14ης Μαρτίου 2014, Cementos Portland Valderrivas κατά Επιτροπής, T-296/11, EU:T:2014:121, σκέψη 59).

222 Ως εκ τούτου, η δυνατότητα διαφορετικής ερμηνείας των στοιχείων στα οποία στηρίχθηκε η Επιτροπή δεν αποκλείει τον χαρακτηρισμό τους ως αρκούντως σοβαρών ενδείξεων, εφόσον η ερμηνεία που προκρίνει η Επιτροπή φαίνεται εύλογη (βλ. κατ' αναλογία, για απόφαση περί αιτήσεως παροχής πληροφοριών, απόφαση της 14ης Μαρτίου 2014, Cementos Portland Valderrivas κατά Επιτροπής,

- T-296/11, EU:T:2014:121, σκέψη 59). Κατά την εκτίμηση του εύλογου αυτού χαρακτήρα, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι η εξουσία ελέγχου της Επιτροπής συνεπάγεται την ευχέρεια να αναζητεί διάφορα στοιχεία που δεν είναι ακόμη γνωστά ή πλήρως εξακριβωμένα (βλ. απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2012, Nexans και Nexans France κατά Επιτροπής, T-135/09, EU:T:2012:596, σκέψη 62 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 223 Υπενθυμίζεται επίσης ότι οι διάφορες ενδείξεις που δημιουργούν υπόνοιες παραβάσεως πρέπει να εκτιμώνται όχι μεμονωμένα, αλλά στο σύνολό τους και ότι μπορούν να αλληλοενισχύονται (βλ. αποφάσεις της 27ης Νοεμβρίου 2014, Alstom Grid κατά Επιτροπής, T-521/09, EU:T:2014:1000, σκέψη 54 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 29ης Φεβρουαρίου 2016, EGL κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-251/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:114, σκέψη 150 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 224 Ειδικότερα, όσον αφορά τις εικαζόμενες εν προκειμένω παραβάσεις, ήτοι εναρμονισμένες πρακτικές (βλ., μεταξύ άλλων, αιτιολογική σκέψη 6 της προσβαλλομένης απόφασεως), κατά πάγια νομολογία, όπως προκύπτει από το γράμμα του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, η έννοια της εναρμονισμένης πρακτικής ενέχει, πέρα από τη συνεννόηση μεταξύ επιχειρήσεων, και συμπεριφορά στην αγορά συνακόλουθη προς αυτή τη συνεννόηση και σχέση αιτίου και αιτιατού μεταξύ των δύο αυτών στοιχείων (αποφάσεις της 8ης Ιουλίου 1999, Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, C-49/92 P, EU:C:1999:356, σκέψη 118, και της 15ης Μαρτίου 2000, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-25/95, T-26/95, T-30/95 έως T-32/95, T-34/95 έως T-39/95, T-42/95 έως T-46/95, T-48/95, T-50/95 έως T-65/95, T-68/95 έως T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 και T-104/95, EU:T:2000:77, σκέψη 1865). Επομένως, πρέπει να συντρέχουν τρία συστατικά στοιχεία.
- 225 Όσον αφορά την απόδειξη των τριών αυτών συστατικών στοιχείων, υπενθυμίζεται ότι η έννοια της «εναρμονισμένης πρακτικής» εισήχθη στις Συνθήκες με σκοπό να καταστεί δυνατή η εφαρμογή του δικαιού του ανταγωνισμού σε συμπαιγνίες οι οποίες δεν προσλαμβάνουν τη μορφή επίσημης σύμπτωσης βουλήσεων και οι οποίες, ως εκ τούτου, προσδιορίζονται και αποδεικνύονται δυσχερέστερα. Όπως επανειλημμένως υπογράμμισε ο δικαστής της Ένωσης, αν το άρθρο 101 ΣΛΕΕ διακρίνει την έννοια της «εναρμονισμένης πρακτικής» από την έννοια της «συμφωνίας μεταξύ επιχειρήσεων», αυτό γίνεται με την πρόθεση να υπαχθεί στις απαγορεύσεις του άρθρου αυτού μια μορφή συντονισμού μεταξύ επιχειρήσεων η οποία, χωρίς να έχει φθάσει μέχρι του σημείου συνάψεως μιας κατά κυριολεξία συμφωνίας και, επομένως, χωρίς να πληροί όλα τα στοιχεία μιας συμφωνίας, αντικαθιστά συνειδητά τους κινδύνους του ανταγωνισμού με πρακτική συνεργασία μεταξύ των επιχειρήσεων (αποφάσεις της 14ης Ιουλίου 1972, Imperial Chemical Industries κατά Επιτροπής, 48/69, EU:C:1972:70, σκέψη 64, και της 5ης Απριλίου 2006, Degussa κατά Επιτροπής, T-279/02, EU:T:2006:103, σκέψη 132).
- 226 Ομοίως, και γενικότερα, υπενθυμίζεται ότι η απαγόρευση συμμετοχής σε αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού πρακτικές και συμφωνίες καθώς και οι κυρώσεις που μπορούν να επιβληθούν στους παραβάτες είναι γνωστές. Είναι, επομένως, σύνηθες να αναπτύσσονται λαθραίως οι δραστηριότητες τις οποίες συνεπάγονται αυτές οι πρακτικές και συμφωνίες, να πραγματοποιούνται μυστικές συσκέψεις και να περιορίζονται στο ελάχιστο τα σχετικά έγγραφα. Ακόμη και όταν η Επιτροπή ανακαλύπτει στοιχεία τα οποία αποτελούν ρητές μαρτυρίες για παράνομες επαφές μεταξύ των επιχειρηματιών, τα στοιχεία αυτά είναι συνήθως αποσπασματικά και διασκορπισμένα, οπότε είναι συχνά αναγκαία η ανασύσταση ορισμένων λεπτομερειών διά της επαγωγής. Στις περισσότερες περιπτώσεις, η ύπαρξη αντίθετης προς τον ανταγωνισμό πρακτικής ή συμφωνίας πρέπει να συνάγεται από ορισμένο αριθμό συμπτώσεων οι οποίες, συνολικά θεωρούμενες, μπορούν να αποτελέσουν, ελλείψει άλλης εύλογης εξηγήσεως, απόδειξη περί παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού (αποφάσεις της Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, EU:C:2004:6, σκέψεις 55 έως 57, και της 25ης Ιανουαρίου 2007, Sumitomo Metal Industries και Nippon Steel κατά Επιτροπής, C-403/04 P και C-405/04 P, EU:C:2007:52, σκέψη 51· πρβλ., επίσης, απόφαση της 27ης Ιουνίου 2012, Coats Holdings κατά Επιτροπής, T-439/07, EU:T:2012:320, σκέψη 42).

- 227 Ως εκ τούτου, σε ορισμένες περιπτώσεις, ο δικαστής της Ένωσης έκανε δεκτή την ελάφρυνση, για την Επιτροπή, του βάρους απόδειξης της συνδρομής των τριών συστατικών στοιχείων εναρμονισμένης πρακτικής.
- 228 Επομένως, η ύπαρξη παράλληλης συμπεριφοράς στην αγορά μπορεί, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να θεωρηθεί απόδειξη συνεννόησης, ειδικότερα εάν η συνεννόηση αποτελεί τη μόνη εύλογη εξήγηση για τη συμπεριφορά αυτή (αποφάσεις της 31ης Μαρτίου 1993, Ahlström Osakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 και C-125/85 έως C-129/85, EU:C:1993:120, σκέψη 71, και της 8ης Ιουλίου 2008, BPB κατά Επιτροπής, T-53/03, EU:T:2008:254, σκέψη 143).
- 229 Επίσης, πλην αποδείξεως του εναντίου, με την προσκόμιση της οποίας βαρύνονται τα ενδιαφερόμενα μέρη, οι μετέχουσες στη συνεννόηση επιχειρήσεις που εξακολουθούν να δραστηριοποιούνται στην αγορά τεκμαίρεται ότι λαμβάνουν υπόψη τις πληροφορίες που έχουν ανταλλάξει με τους ανταγωνιστές τους για να καθορίσουν τη συμπεριφορά τους στην αγορά (αποφάσεις της 8ης Ιουλίου 1999, Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, C-49/92 P, EU:C:1999:356, σκέψη 121, και της 8ης Οκτωβρίου 2008, Schunk και Schunk Kohlenstoff-Technik κατά Επιτροπής, T-69/04, EU:T:2008:415, σκέψη 118). Με άλλα λόγια, η απόδειξη της συνδρομής των δύο πρώτων συστατικών στοιχείων εναρμονισμένης πρακτικής μπορεί, σε ορισμένες περιπτώσεις, να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι συντρέχει και το τρίτο συστατικό στοιχείο της.
- 230 Αυτοί οι ειδικοί κανόνες απόδειξης των εναρμονισμένων πρακτικών έχουν συνέπειες στις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται για να θεωρηθεί ότι συντρέχουν αρκούντως σοβαρές ενδείξεις οι οποίες δημιουργούν υπόνοιες για την ύπαρξη τέτοιων πρακτικών. Ειδικότερα, λαμβανομένης υπόψη της αναγκαίας διάκρισης μεταξύ αποδείξεων εναρμονισμένης πρακτικής και ενδείξεων που δικαιολογούν τη διενέργεια ελέγχου για τη συλλογή των αποδείξεων αυτών, το όριο προσδιορισμού της κατοχής, εκ μέρους της Επιτροπής αρκούντως σοβαρών ενδείξεων πρέπει να είναι κατ' ανάγκην κατώτερο του ορίου διαπίστωσης της ύπαρξης εναρμονισμένης πρακτικής.
- 231 Επομένως, τα επιχειρήματα που οι προσφεύγουσες θεμελιώνουν στο περιεχόμενο των πληροφοριών που είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή, βάσει του οποίου συνάγουν ότι αυτή δεν κατείχε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις για την έκδοση της προσβαλλομένης απόφασης, πρέπει να απαντηθούν υπό το πρίσμα των ως άνω παρατηρήσεων.

– Επί της ελλείψεως αρκούντως σοβαρών ενδείξεων όσον αφορά την υπόνοια της πρώτης παραβάσεως

- 232 Υπενθυμίζεται, προκαταρκτικώς, ότι η πρώτη παράβαση προσδιορίζεται ως ακολούθως στο άρθρο 1, στοιχείο α', της προσβαλλομένης απόφασης:

«[...] ανταλλαγές πληροφοριών, από το 2015, μεταξύ επιχειρήσεων ή/και ενώσεων επιχειρήσεων, μεταξύ άλλων της ICDC [...], ή/και των μελών της, μεταξύ άλλων της Casino και της AgeCore ή/και των μελών της, μεταξύ άλλων της Intermarché, σχετικά με τις εκπτώσεις που αυτές έλαβαν στις αγορές εφοδιασμού αγαθών ευρείας κατανάλωσης στους τομείς των τροφίμων, των ειδών ατομικής υγιεινής και των προϊόντων καθαρισμού και επί των τιμών στην αγορά πώλησης υπηρεσιών στους κατασκευαστές προϊόντων αναγνωρισμένου σήματος στους τομείς των τροφίμων, των ειδών ατομικής υγιεινής και των προϊόντων καθαρισμού σε πλείονα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μεταξύ άλλων στη Γαλλία [...]».

- 233 Οι προσφεύγουσες δεν αντέκρουσαν, επί της ουσίας, την κατοχή αρκούντως σοβαρών ενδείξεων σχετικών με την πρώτη παράβαση ούτε στα υπομνήματά τους ούτε στις απαντήσεις τους στις ερωτήσεις που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο με τις οποίες αυτό ζήτησε από τις προσφεύγουσες να λάβουν θέση επί των ενδείξεων που προσκόμισε η Επιτροπή. Οι προσφεύγουσες διατύπωσαν, το πρώτον κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δύο αιτιάσεις τις οποίες δεν είχαν προβάλει προηγουμένως. Πρώτον, η συγχώνευση της αγοράς πώλησης υπηρεσιών και της αγοράς εφοδιασμού

στον πίνακα 1 που προσαρτάται στην απάντηση της Επιτροπής της 5ης Ιουνίου 2019, ενώ οι δύο αυτές αγορές μνημονεύονταν χωριστά στο άρθρο 1, στοιχείο α', της προσβαλλομένης απόφασης, επιβεβαιώνει, δυνάμει της νομολογίας που απορρέει από την απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2012, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (T-135/09, EU:T:2012:596), ότι η Επιτροπή δεν κατείχε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις σχετικά με την πρώτη παράβαση. Δεύτερον, η κίνηση της επίσημης διαδικασίας έναντι ορισμένων μόνον πτυχών της δεύτερης παραβάσεως επιβεβαιώνει ότι η Επιτροπή δεν διέθετε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις σχετικά με την πρώτη παράβαση.

234 Η πρώτη αιτίαση που διατύπωσαν οι προσφεύγουσες κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, καθόσον προεβλήθη καθυστερημένα. Συγκεκριμένα, εν αντιθέσει προς τα προβλεπόμενα στο άρθρο 84, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, οι προσφεύγουσες δεν προέβαλαν την πρώτη αιτίαση μόλις έλαβαν γνώση του πίνακα 1 ο οποίος προσαρτάται στην απάντηση της Επιτροπής της 5ης Ιουνίου 2019, δεδομένου ότι, παρά την αίτηση του Γενικού Δικαστηρίου να λάβουν θέση επί της απάντησης αυτής έως τις 4 Ιουλίου 2019, οι προσφεύγουσες προέβαλαν την πρώτη αιτίαση μόλις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση στις 29 Ιανουαρίου 2020.

235 Επιπλέον, εν πάση περιπτώσει, η πρώτη αυτή αιτίαση δεν μπορεί να γίνει δεκτή επί της ουσίας. Ασφαλώς, από τον πίνακα 1 που προσαρτάται στην απάντηση της Επιτροπής της 5ης Ιουνίου 2019 προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν διέκρινε μεταξύ της αγοράς εφοδιασμού αγαθών ευρείας κατανάλωσης και της αγοράς πώλησης υπηρεσιών στους κατασκευαστές, οι οποίες μνημονεύονται εντούτοις χωριστά στην προσβαλλόμενη απόφαση, εκθέτοντας στον εν λόγω πίνακα ότι οι «εκπτώσεις [στην αγορά εφοδιασμού] μπορούν επίσης να θεωρηθούν ως τιμές πώλησης υπηρεσιών στους κατασκευαστές προϊόντων αναγνωρισμένου σήματος στους τομείς των τροφίμων, των ειδών ατομικής υγιεινής και των προϊόντων καθαρισμού». Εντούτοις, η μνεία αυτή σημαίνει απλώς ότι, βάσει της νομολογίας και ειδικότερα της αποφάσεως της 14ης Νοεμβρίου 2012, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (T-135/09, EU:T:2012:596, σκέψη 62), η Επιτροπή δεν έχει ακόμη καθορίσει, στο στάδιο αυτό, τη μορφή που προσελάμβανε το ποσό κατά το οποίο οι διανομείς ωφελούνταν εις βάρος των προμηθευτών και ως προς το οποίο είχε υπόνοιες περί υπάρξεως συμφωνίας των διανομέων, όπως άλλωστε αναγνωρίζει διευκρινίζοντας, στην απάντηση της 5ης Ιουνίου 2019, ότι χρησιμοποιεί, στα προσαρτημένα παραρτήματα, μόνον τον όρο «έκπτωση», «χωρίς να προδικάζει το αν διεξοδική έρευνα θα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι πρόκειται για εκπτώσεις στις αγορές εφοδιασμού ή επί των τιμών πώλησης υπηρεσιών στους κατασκευαστές». Συγκεκριμένα, υπενθυμίζεται ότι, κατά την εν λόγω απόφαση, η εξουσία ελέγχου της Επιτροπής συνεπάγεται την ευχέρεια να αναζητεί διάφορα στοιχεία που δεν είναι ακόμη γνωστά ή πλήρως εξακριβωμένα (βλ., επίσης, σκέψη 222 ανωτέρω).

236 Αντιθέτως, και εν αντιθέσει προς τα όσα διατείνονται οι προσφεύγουσες, δεν μπορεί να συναχθεί από την απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2012, Nexans France και Nexans κατά Επιτροπής (T-135/09, EU:T:2012:596, σκέψεις 60 έως 94), ότι η Επιτροπή οφείλει, στην περίπτωση ενδείξεων περί ύπαρξης πλεονεκτήματος όσον αφορά την τιμή υπέρ των επιχειρήσεων που υποβλήθηκαν σε έλεγχο, να προσδιορίσει τις ενδείξεις αυτές, κάνοντας διάκριση βάσει των δύο αγορών που αφορά το πλεονέκτημα αυτό, πόσω μάλλον που, κατά πάγια νομολογία σχετικά με την υποχρέωση αιτιολογήσεως, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να οριοθετήσει επακριβώς τη σχετική αγορά (βλ. σκέψη 112 ανωτέρω). Συγκεκριμένα, στην απόφαση αυτή, το Γενικό Δικαστήριο δεν προσήψε στην Επιτροπή ανεπαρκή διάκριση των δύο αγορών τις οποίες αφορούσαν δυνητικώς οι ενδείξεις που κατείχε, πλην όμως της προσήψε ότι το πεδίο του ελέγχου υπερέβη το πλαίσιο της μόνης αγοράς για την οποία κατείχε ενδείξεις. Εν προκειμένω, όμως, οι προσφεύγουσες δεν παρέχουν κανένα στοιχείο το οποίο υποδεικνύει τέτοια υπέρβαση, στο μέτρο που, εν αντιθέσει προς τα όσα υποστήριξαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι δηλώσεις των προμηθευτών δεν αφορούν μόνον την ICDC, η οποία δραστηριοποιείται μόνο στην αγορά πώλησης υπηρεσιών στους κατασκευαστές (βλ. σκέψη 248 κατωτέρω).

237 Η δεύτερη αιτίαση που προέβαλαν οι προσφεύγουσες κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση μπορεί να θεωρηθεί παραδεκτή δυνάμει του άρθρου 84, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, στο μέτρο που στηρίζεται στην απόφαση κίνησης της επίσημης διαδικασίας, την οποία η Επιτροπή εξέδωσε στις

- 4 Νοεμβρίου 2019, ήτοι μετά την προμνησθείσα προθεσμία απάντησης της 4ης Ιουλίου 2019 και την έναρξη της προφορικής διαδικασίας στην υπό κρίση υπόθεση, και στο μέτρο που προβλήθηκε κατά την εν λόγω προφορική διαδικασία. Εντούτοις, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.
- 238 Συγκεκριμένα, ανεξαρτήτως του ότι η απόφαση κίνησης της επίσημης διαδικασίας είναι μεταγενέστερη της προσβαλλομένης αποφάσεως και ανεξαρτήτως του ότι δεν είναι, επομένως, ικανή να θέσει υπό αμφισβήτηση τη νομιμότητά της, δεν μπορεί να συναχθεί από το περιεχόμενο της αποφάσεως αυτής ότι η Επιτροπή δεν κατείχε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις σχετικά με την πρώτη παράβαση.
- 239 Ασφαλώς, από την απόφαση C(2019) 7997, της 4ης Νοεμβρίου 2019, σχετικά με την κίνηση της διαδικασίας στην υπόθεση AT.40466 όσον αφορά υπόνοιες παραβάσεως διαφορετικές από εκείνες που αφορούν την πρώτη παράβαση, προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν θεώρησε ότι διέθετε επαρκή στοιχεία για να κινήσει τη διαδικασία σε σχέση με την παράβαση αυτή. Εντούτοις, εκ φύσεως, οι ενδείξεις που δικαιολογούν τη διενέργεια ελέγχου δημιουργούν μόνον υπόνοιες περί παραβάσεως, η οποία μπορεί τελικώς να μην αποδειχθεί, και τούτο συνιστά, εξάλλου, τον λόγο για τον οποίο δεν καταλήγουν όλοι οι έλεγχοι σε απόφαση περί κίνησης της διαδικασίας ούτε, πόσω μάλλον, σε απόφαση διαπιστώνουσα παράβαση. Επομένως, η ύπαρξη ενδείξεων περί παραβάσεως δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκην την ύπαρξη αποδείξεων για την εικαζόμενη παράβαση ούτε βεβαίως την ύπαρξη επαρκών στοιχείων για την κίνηση της διαδικασίας. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να συναχθεί από το γεγονός ότι ο επίδικος έλεγχος δεν κατέστησε δυνατή τη συλλογή τέτοιων στοιχείων ότι η Επιτροπή δεν διέθετε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις πριν από τον έλεγχο.
- 240 Επιπλέον, η Επιτροπή γνωστοποίησε στο Γενικό Δικαστήριο ορισμένες ενδείξεις, τις οποίες κατείχε κατά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με την ύπαρξη παράλληλης συμπεριφοράς μεταξύ της ICDC (Casino) και της AgeCore (Intermarché), η οποία χαρακτηριζόταν συγκεκριμένα από τη χρονική σύμπτωση και τη σύγκλιση των αιτημάτων έκπτωσης προς τους προμηθευτές.
- 241 Πάντως, οι επίμαχες πληροφορίες συνιστούν αρκούντως σοβαρές ενδείξεις της ύπαρξης τέτοιας χρονικής σύμπτωσης και σύγκλισης.
- 242 Συγκεκριμένα, από τους δεκατρείς ερωτηθέντες προμηθευτές, εκ των οποίων δέκα επιβεβαιώνουν ότι έχουν εμπορικές σχέσεις τόσο με την ICDC όσο και με την AgeCore, οκτώ μνημόνευσαν, με τεκμηριωμένο τρόπο, ταυτόσημα αιτήματα έκπτωσης εκ μέρους της ICDC (Casino) και της AgeCore (Intermarché) (ήτοι, οι επιχειρήσεις A, B, C, D, E, G, H και J· παραρτήματα Q.1 έως Q.5, Q.7, Q.8 και Q.10 της απάντησης της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 2019), ένας μνημόνευσε την ευθυγράμμιση της AgeCore με τους ανταγωνιστές της χωρίς να τους κατονομάσει (επιχείρηση I· παράρτημα Q.9) και δύο προμηθευτές επισήμαναν, γενικά, ότι δέχθηκαν παρόμοια αιτήματα έκπτωσης από διαφορετικές συμμαχίες διανομέων (επιχειρήσεις L και M· παραρτήματα Q.12 και Q.13).
- 243 Επιπλέον, η Επιτροπή δεν περιορίστηκε να γνωστοποιήσει ενδείξεις σχετικές με το πρώτο αυτό συστατικό στοιχείο εναρμονισμένης πρακτικής, ήτοι την ύπαρξη παράλληλης συμπεριφοράς στην αγορά, το οποίο μπορεί, εξάλλου, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι συντρέχει και το δεύτερο συστατικό στοιχείο εναρμονισμένης πρακτικής, ήτοι η συνεννόηση (βλ. σκέψη 228 ανωτέρω). Η Επιτροπή επισήμανε ότι είχε επίσης στη διάθεσή της ενδείξεις σχετικές με την ύπαρξη της συνεννόησης αυτής, η οποία συνίστατο, συγκεκριμένα, σε ανταλλαγές πληροφοριών, οι οποίες μπορούν επίσης να θεωρηθούν, σε συνδυασμό μεταξύ τους, αρκούντως σοβαρές.
- 244 Είναι αληθές ότι οι προμηθευτές οι οποίοι κάνουν ρητώς λόγο για ανταλλαγές πληροφοριών μεταξύ των διανομέων σχετικά με τις εκπτώσεις είναι ασφαλώς λιγότεροι και οι σχετικές δηλώσεις τους είναι συνήθως αόριστες και βασισμένες σε εικασίες. Τρεις προμηθευτές μνημονεύουν ρητώς ανακοίνωση ή ανταλλαγές πληροφοριών (ήτοι, οι επιχειρήσεις C, E και H· παραρτήματα Q.3, Q.5 και Q.8 της απάντησης της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 2019) και αρκετοί άλλοι κάνουν λόγο για γνώση από μια συμμαχία των εκπτώσεων που εξασφάλιζαν οι άλλες (μεταξύ άλλων, οι επιχειρήσεις B, D, G και I·

παραρτήματα Q.2, Q.4, Q.7 και Q.9). Εξάλλου, ένας προμηθευτής παρέχει ως ενδεχόμενη εξήγηση για τη χρονική σύμπτωση των αιτημάτων έκπτωσης την ηθελημένη δημιουργία ψευδών εντυπώσεων εκ μέρους των διανομέων κατά τις διαπραγματεύσεις τους με σκοπό να εξασφαλίσουν ευνοϊκότερους εμπορικούς όρους (επιχείρηση L· παράρτημα Q.12).

- 245 Εντούτοις, καταρχάς, επισημαίνεται ότι ουδείς προμηθευτής δηλώνει ότι θεωρεί ελάχιστα πιθανό να είναι η χρονική σύμπτωση και η σύγκλιση των αιτημάτων έκπτωσης αποτέλεσμα ανταλλαγών πληροφοριών. Οι μόνοι προμηθευτές οι οποίοι διατύπωσαν άποψη διαφορετική από εκείνη της ύπαρξης ανταλλαγής πληροφοριών είτε δεν εξέφεραν καμία άποψη είτε απάντησαν ότι δεν διαθέτουν πληροφορίες σχετικά με ανταλλαγές πληροφοριών μεταξύ διανομέων (ήτοι, οι επιχειρήσεις A, F, J, K και M· παραρτήματα Q.1, Q.6, Q.10, Q.11 και Q.13 της απάντησης της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 2019), χωρίς να αποκλείσουν ρητώς την ύπαρξη τέτοιων ανταλλαγών πληροφοριών.
- 246 Εν συνεχεία, υπογραμμίζεται ότι ο προμηθευτής ο οποίος έκανε λόγο για το ενδεχόμενο ηθελημένης δημιουργίας ψευδών εντυπώσεων εκ μέρους των διανομέων όχι μόνο μετρίασε την πιθανότητα του ενδεχομένου αυτού, επισημαίνοντας ότι «πιστεύ[ει] ότι η μνημονευθείσα πληροφορία [σχετικά με τη γνώση των όρων που εξασφάλισαν οι άλλες συμμαχίες] ήταν εντούτοις ορθή», αλλά διευκρίνισε επίσης ότι δεν μετέχει σε διαπραγματεύσεις που βγαίνουν πέραν του εθνικού πλαισίου, τις οποίες αφορά κυρίως η πρώτη εικαζόμενη παράβαση, και τούτο μειώνει την αξιοπιστία των δηλώσεών του. Ως εκ τούτου, οι ενδείξεις που διέθετε η Επιτροπή δεν μπορούσαν να την οδηγήσουν στο συμπέρασμα ότι τα χρονικά συμπίπτοντα και συγκλίνοντα αιτήματα έκπτωσης εξηγούνταν, ευλόγως, από άλλο λόγο εκτός της υποκείμενης συνεννόησης (βλ. σκέψη 228 ανωτέρω).
- 247 Τέλος, οι δηλώσεις των προμηθευτών σχετικά με τις ανταλλαγές πληροφοριών μεταξύ διανομέων για τις εκπτώσεις επιβεβαιώνονται από πληροφορίες οι οποίες κάνουν λόγο για τους διαύλους μέσω των οποίων μπορούν να διέλθουν αυτές οι ανταλλαγές πληροφοριών.
- 248 Συγκεκριμένα, αρκετοί προμηθευτές και η αλληλογραφία του διευθυντή της ένωσης N κάνουν λόγο για μετακινήσεις μεταξύ συμμαχιών διανομέων, μεταβιβάσεις καταστημάτων καθώς και μετακινήσεις προσωπικού μεταξύ διανομέων και μεταξύ συμμαχιών, τις οποίες εκθέτουν ως δυνητικές πηγές γνώσης, μεταξύ άλλων, των εκπτώσεων που εξασφάλιζαν οι διάφοροι διανομείς (μεταξύ άλλων, παράρτημα Q.2, σ. 4, παράρτημα Q.7, σ. 4 και παράρτημα Q.8, σ. 5, καθώς και παραρτήματα Q.14, Q.16 και Q.18 της απάντησης της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 2019). Μνημονεύεται ειδικότερα η συμμαχία την οποία δημιούργησαν στη Γαλλία η Casino και η Intermarché, με τη μορφή της κοινής θυγατρικής Intermarché Casino Achats (INCA), και γίνεται λόγος για σύνδεσμο μεταξύ της συμμετοχής αυτής στην ίδια συμμαχία σε εθνικό επίπεδο και της γνώσης, από την Casino και την Intermarché, των εκπτώσεων που εξασφάλιζε καθεμία από τους αντίστοιχους προμηθευτές της (μεταξύ άλλων, παράρτημα Q.4, σ. 4, και παράρτημα Q.7, σ. 4 και 6).
- 249 Από τους πολλαπλούς διαύλους επικοινωνίας που αναδεικνύονται κατ' αυτόν τον τρόπο, τις παρασχεθείσες διευκρινίσεις σχετικά με τους διαύλους αυτούς και τη συμφωνία των γνωστοποιηθεισών πληροφοριών, ενώ οι πηγές τους δεν διαθέτουν εκ προοιμίου τα ίδια μέσα και τις ίδιες πηγές πληροφόρησης, μπορεί να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή είχε στη διάθεσή της αρκούντως σοβαρές ενδείξεις οι οποίες δημιουργούσαν υπόνοιες για τις επίδικες ανταλλαγές πληροφοριών. Συγκεκριμένα, υπενθυμίζεται ότι, καίτοι οι προμηθευτές μπορούν να είναι άμεσοι μάρτυρες συμπεριφοράς αντίθετης προς τον ανταγωνισμό στην αγορά (βλ. σκέψη 217 ανωτέρω), δεν μπορούν να είναι άμεσοι μάρτυρες σε περίπτωση υποκείμενης και κρυφής συνεννόησης. Υπό τις συνθήκες αυτές, το πλήθος, η ακρίβεια και η σύμπτωση των γνωστοποιηθεισών πληροφοριών σχετικά με τις επίμαχες ανταλλαγές πληροφοριών αντισταθμίζουν, κατά τη σφαιρική εκτίμηση με στόχο την εξακρίβωση της ύπαρξης αρκούντως σοβαρών ενδείξεων, το γεγονός ότι οι εν λόγω πληροφορίες είναι συχνά βασισμένες σε εικασίες.

250 Ως εκ τούτου, λαμβανομένου επίσης υπόψη του γεγονότος ότι αυτές οι σχετικές με τις εικαζόμενες ανταλλαγές πληροφοριών ενδείξεις συμπληρώνουν εκείνες που αφορούν τη συμπεριφορά στην αγορά, πρέπει να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή κατείχε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις οι οποίες δημιουργούσαν υπόνοιες όσον αφορά την πρώτη παράβαση.

– *Επί της ελλείψεως αρκούντως σοβαρών ενδείξεων όσον αφορά την υπόνοια της δεύτερης παραβάσεως*

251 Υπενθυμίζεται ότι η δεύτερη αυτή παράβαση προσδιορίζεται ως ακολούθως στο άρθρο 1, στοιχείο β', της προσβαλλομένης αποφάσεως:

«[...] ανταλλαγές πληροφοριών, τουλάχιστον από το 2016, μεταξύ της Casino και της Intermarché σχετικά με τις μελλοντικές εμπορικές στρατηγικές τους, μεταξύ άλλων όσον αφορά το μείγμα προϊόντων, την ανάπτυξη καταστημάτων, το ηλεκτρονικό εμπόριο και την πολιτική εμπορικής προώθησης στις αγορές εφοδιασμού αγαθών ευρείας κατανάλωσης και στις αγορές πώλησης στους καταναλωτές αγαθών ευρείας κατανάλωσης, στη Γαλλία.»

252 Επισημαίνεται εξ αρχής, όπως έπραξαν οι προσφεύγουσες και όπως αναγνωρίζει η Επιτροπή, ότι η Επιτροπή θεμελίωσε τις υπόνοιές της σχετικά με τη δεύτερη παράβαση σε μια βασική ένδειξη, την οποία άντλησε από τη διεξαγωγή του συνεδρίου της Intermarché.

253 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι το συνέδριο της Intermarché πραγματοποιήθηκε στις 21 Σεπτεμβρίου 2016 στην έδρα της Intermarché και ότι η διεύθυνση της Intermarché, μαζί με τους υπευθύνους των καταστημάτων της, κάλεσε σε αυτό τους κύριους προμηθευτές της για να εκθέσει τις φιλοδοξίες και τις εμπορικές προτεραιότητές της.

254 Δεν αμφισβητείται ότι στο συνέδριο αυτό μετείχαν εκπρόσωποι μεγάλου αριθμού προμηθευτών της Intermarché, καθώς και εκπρόσωποι της INCA, κοινής θυγατρικής της Intermarché και της Casino, και ειδικότερα ο Α, διευθυντής εξάλλου στον όμιλο Casino, καθώς και ο Β, εκπρόσωπος της AgeCore, διευθυντικό στέλεχος αυτής της ένωσης επιχειρήσεων. Δεν αμφισβητείται επίσης ότι τα θέματα που εξετάστηκαν στο συνέδριο αυτό, τα οποία εξέθεσε η διευθυντική ομάδα της Intermarché, αφορούσαν τους στόχους και τους άξονες ανάπτυξης της επιχείρησης όσον αφορά μερίδια αγοράς, αύξηση του αριθμού καταστημάτων, ψηφιακό μετασχηματισμό και ανάπτυξη του ηλεκτρονικού εμπορίου, καινοτομίες με σκοπό την επιτάχυνση της διάθεσης νέων προϊόντων, αύξηση των σημείων πώλησης χωρίς έξοδο του καταναλωτή από το όχημα και υλοποίηση νέων προωθητικών ενεργειών.

255 Οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι αυτή η έκθεση πληροφοριών δεν αναδεικνύει καμία ανταλλαγή ευαίσθητων και εμπιστευτικών εμπορικών δεδομένων τα οποία δημιουργούν υπόνοιες για συνεννόηση μεταξύ ανταγωνιστών, η οποία απαγορεύεται από το άρθρο 101 ΣΛΕΕ, και συνάγουν εξ αυτού ότι η Επιτροπή δεν διέθετε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις για να υποθέσει την ύπαρξη της δεύτερης παραβάσεως.

256 Όσον αφορά, πρώτον, τη δυνατότητα να συναχθεί η ύπαρξη ανταλλαγών πληροφοριών και, επομένως, συνεννόησης από τις ανακοινώσεις ενός και μόνο διανομέα, εν προκειμένω της Intermarché, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, τα κριτήρια του συντονισμού και της συνεργασίας τα οποία συμβάλλουν στον καθορισμό της έννοιας της εναρμονισμένης πρακτικής πρέπει να γίνονται νοητά υπό το πρίσμα της βαθύτερης αντίληψης που διέπει τις διατάξεις περί ανταγωνισμού της Συνθήκης, ότι κάθε επιχειρηματίας πρέπει να διαμορφώνει αυτοτελώς την πολιτική που προτίθεται να ακολουθήσει στην κοινή αγορά. Και ναι μεν η επιταγή αυτή της αυτοτέλειας δεν αναιρεί το δικαίωμα των επιχειρήσεων να προσαρμόζονται ευφυώς στην ήδη εκδηλωθείσα ή στην αναγγελθείσα συμπεριφορά των ανταγωνιστών τους, αποκλείει όμως αυστηρώς κάθε άμεση ή έμμεση επαφή μεταξύ τους, επιδιώκουσα είτε να επηρεάσει τη συμπεριφορά ενός υπάρχοντος ή δυνητικού ανταγωνιστή στην αγορά είτε να αποκαλύψει σε έναν τέτοιο ανταγωνιστή τη συμπεριφορά που οι ίδιες έχουν

- αποφασίσει ή έχουν κατά νουν να τηρήσουν στην αγορά (αποφάσεις της 4ης Ιουνίου 2009, T-Mobile Netherlands κ.λπ., C-8/08, EU:C:2009:343, σκέψεις 32 και 33, και της 24ης Οκτωβρίου 1991, Rhône-Poulenc κατά Επιτροπής, T-1/89, EU:T:1991:56, σκέψη 121).
- 257 Συνεπώς, το γεγονός ότι μόνον ένας από τους μετέχοντες σε συναντήσεις μεταξύ ανταγωνιστριών επιχειρήσεων αποκαλύπτει τις προθέσεις του δεν αρκεί για να αποκλειστεί η ύπαρξη συμπράξεως. Συγκεκριμένα, επίσης κατά πάγια νομολογία, καίτοι είναι αληθές ότι η έννοια της εναρμονισμένης πρακτικής προϋποθέτει όντως την ύπαρξη επαφών χαρακτηριζόμενων από αμοιβαιότητα, εντούτοις η προϋπόθεση αυτή πληρούται όταν η εκ μέρους ενός ανταγωνιστή αποκάλυψη σε άλλον ανταγωνιστή των προθέσεων του ή της μελλοντικής συμπεριφοράς του στην αγορά ζητήθηκε ή, τουλάχιστον, έγινε δεκτή από τον δεύτερο. Αυτός, χάρη στη λήψη των πληροφοριών αυτών, τις οποίες θα πρέπει κατ' ανάγκην να λάβει υπόψη, άμεσα ή έμμεσα, εξαλείφει εκ των προτέρων την αβεβαιότητα που αφορά τη μελλοντική συμπεριφορά του πρώτου, ενώ κάθε επιχείρηση πρέπει να καθορίζει αυτοτελώς την εμπορική πολιτική που προτίθεται να ακολουθήσει στην αγορά. Επομένως, η λήψη από επιχείρηση πληροφοριών προερχομένων από ανταγωνιστή σχετικών με μελλοντική συμπεριφορά αυτού στην αγορά συνιστά εναρμονισμένη πρακτική η οποία απαγορεύεται από το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (πρβλ. αποφάσεις της 15ης Μαρτίου 2000, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-25/95, T-26/95, T-30/95 έως T-32/95, T-34/95 έως T-39/95, T-42/95 έως T-46/95, T-48/95, T-50/95 έως T-65/95, T-68/95 έως T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 και T-104/95, EU:T:2000:77, σκέψη 1849, της 12ης Ιουλίου 2001, Tate & Lyle κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-202/98, T-204/98 και T-207/98, EU:T:2001:185, σκέψη 54, και της 8ης Ιουλίου 2008, BPB κατά Επιτροπής, T-53/03, EU:T:2008:254, σκέψεις 231 έως 234).
- 258 Πάντως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η παρουσία και μόνο διευθυντή του ανταγωνιστή ομίλου Casino κατά την έκθεση από την Intermarché των εμπορικών προτεραιοτήτων της αρκεί, εν προκειμένω, για να δημιουργηθούν υπόνοιες για λήψη των γνωστοποιηθεισών πληροφοριών, όπως η απαιτούμενη από τη νομολογία για τη διαπίστωση αμοιβαιότητας, και για να συναχθεί η ύπαρξη εναρμονισμένης πρακτικής μεταξύ της Casino και της Intermarché.
- 259 Συγκεκριμένα, αφενός, όπως ορθώς υπογράμμισαν οι προσφεύγουσες χωρίς άλλωστε η Επιτροπή να αντικρούσει το επιχειρήματός τους, ο Α παρέστη στο συνέδριο της Intermarché όχι ως εκπρόσωπος της Casino, αλλά υπό την ιδιότητα του συνδιαχειριστή της INCA, του οποίου η παρουσία ήταν δικαιολογημένη από το γεγονός ότι αυτή διαπραγματευόταν, εξ ονόματος της Intermarché, τους όρους εφοδιασμού από τους κύριους προμηθευτές της. Αφετέρου, ο Α υπείχε αυστηρές υποχρεώσεις εμπιστευτικότητας έναντι της Casino, οι οποίες επίσης δεν αμφισβητήθηκαν, και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι υποχρεώσεις αυτές δεν τηρήθηκαν.
- 260 Πάντως, αυτός ο λόγος της παρουσίας του Α στο συνέδριο της Intermarché και οι υποχρεώσεις που αυτός υπέχει δεν μπορούν, καθεαυτοί και χωρίς άλλα συγκλίνοντα στοιχεία, τα οποία δεν παρέσχε εν προκειμένω η Επιτροπή, να δημιουργήσουν εύλογη υπόνοια λήψης από την Casino των πληροφοριών που γνωστοποίησε η Intermarché, η οποία θα δικαιολογούσε τη συνέχιση των ερευνών προκειμένου να καθοριστεί αν η Casino είχε ζητήσει ή, τουλάχιστον, λάβει τις πληροφορίες που γνωστοποίησε η Intermarché. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή περιορίζεται να μνημονεύσει ένα μόνον πρακτικό στο οποίο γίνεται λόγος για συζητήσεις μεταξύ του Α και του εκπροσώπου της Intermarché στην INCA κατά τη διάρκεια του συνεδρίου (παράρτημα Q.5, σ. 7 και 8, της απάντησης της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 2019), κατ' ιδίαν συζητήσεων οι οποίες δεν συνάδουν προς λήψη δημόσιων δηλώσεων και των οποίων το περιεχόμενο δεν συνδέεται κατ' ανάγκη με το περιεχόμενο των δηλώσεων αυτών, λαμβανομένων υπόψη των καθηκόντων που ασκούν τα δύο αυτά πρόσωπα στην INCA, τα οποία δικαιολογούν την ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ τους σχετικά με άλλα θέματα. Συναφώς, επιβάλλεται η επισήμανση ότι, εν αντιθέσει προς τα όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, επισημαίνοντας, στην εισαγωγή του πίνακα 2 που προσαρτάται στην απάντηση της 5ης Ιουνίου 2019, ότι έλαβε πληροφορίες κατά τις οποίες η INCA μπορούσε να είναι όχημα για την ανταλλαγή των πληροφοριών που σχετίζονται με τη δεύτερη παράβαση, στα αποσπάσματα των πρακτικών που

- παρατίθενται στον εν λόγω πίνακα μνημονεύεται μόνον η παρουσία του A στο συνέδριο της Intermarché, χωρίς να μπορεί να συναχθεί εξ αυτού ότι η INCA διαδραμάτισε συγκεκριμένο ρόλο στο πλαίσιο αυτό.
- 261 Όσον αφορά, δεύτερον, τις πληροφορίες που γνωστοποιήθηκαν κατά το συνέδριο της Intermarché, υπενθυμίζεται ότι ο χαρακτηρισμός ανταλλαγής πληροφοριών ως παραβάσεως εξαρτάται, μεταξύ άλλων, από τη φύση των πληροφοριών που ανταλλάσσονται (πρβλ. αποφάσεις της 28ης Μαΐου 1998, Deere κατά Επιτροπής, C-7/95 P, EU:C:1998:256, σκέψεις 88 έως 90, και της 23ης Νοεμβρίου 2006, Asnef-Equifax και Administración del Estado, C-238/05, EU:C:2006:734, σκέψη 54).
- 262 Εν προκειμένω, επισημαίνεται, όπως έπραξαν και οι προσφεύγουσες, ότι στα πρακτικά στα οποία γίνεται λόγος για το συνέδριο της Intermarché (παραρτήματα Q.4, Q.5, Q.7, Q.9 και, με περισσότερες διευκρινίσεις, παράρτημα Q.8 της απάντησης της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 2019) μνημονεύονται, γενικώς, τα στοιχεία εμπορικής πολιτικής που αφορούν το μείγμα προϊόντων, το ηλεκτρονικό εμπόριο ή τις πρακτικές εμπορικής προώθησης, τα οποία συζητήθηκαν κατά το εν λόγω συνέδριο. Τέτοιες γενικές μνείες περιέχονται επίσης στο παράρτημα της αλληλογραφίας του διευθυντή της ένωσης N (π παράρτημα Q.15). Επιπλέον, επαναλήφθηκαν σε άρθρο που δημοσιεύθηκε στον ειδικευμένο Τύπο, το οποίο γνωστοποίησαν οι προσφεύγουσες.
- 263 Από τη δικογραφία προκύπτει όντως, πράγμα το οποίο δεν αμφισβητεί άλλωστε η Επιτροπή, ότι το συνέδριο της Intermarché διεξήχθη δημοσίως, με την παρουσία άνω των 400 προμηθευτών, καθώς και δημοσιογράφων, και ότι προβλήθηκε εκτενώς στον ειδικευμένο Τύπο. Επιπλέον, η Επιτροπή ήταν ενήμερη για τον δημόσιο αυτό χαρακτήρα του συνεδρίου, όπως επιβεβαιώνεται από τα πρακτικά των ακροάσεων με τους προμηθευτές, ένας εκ των οποίων επισήμανε την παρουσία του Τύπου στο συνέδριο της Intermarché (π παράρτημα Q.2, σ. 7). Η Επιτροπή διευκρίνισε, εξάλλου, απαντώντας σε ερώτηση που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο, ότι δεν ενημερώθηκε για τυχόν παρουσιάσεις πραγματοποιηθείσες κατά τη διάρκεια του συνεδρίου της Intermarché χωρίς την παρουσία δημοσιογράφων.
- 264 Πάντως, κατά πάγια νομολογία, ένα σύστημα ανταλλαγής δημόσια γνωστών πληροφοριών δεν μπορεί, καθεαυτό, να συνιστά παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού της Συνθήκης (βλ. απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, Atlantic Container Line κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-191/98 και T-212/98 έως T-214/98, EU:T:2003:245, σκέψη 1154 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 265 Ομοίως, κατά το σημείο 92 των κατευθυντήριων γραμμών για την εφαρμογή του άρθρου 101 [ΣΛΕΕ] στις συμφωνίες οριζόντιας συνεργασίας (ΕΕ 2011, C 11, σ. 1, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές για τις συμφωνίες οριζόντιας συνεργασίας), με τις οποίες η Επιτροπή αυτοπεριορίστηκε κατά την άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει και από τις οποίες δεν μπορεί να αποκλίσει διότι άλλως θα της επιβληθούν κυρώσεις (πρβλ. απόφαση της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P à C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 211), οι «πραγματικά δημόσιες πληροφορίες» είναι πληροφορίες που γενικά είναι εξίσου εύκολα προσβάσιμες από όλους τους ανταγωνιστές και πελάτες. Πάντως, στο ίδιο αυτό σημείο των κατευθυντήριων γραμμών σχετικά με τις συμφωνίες οριζόντιας συνεργασίας διευκρινίζεται ότι, «[π]ροκειμένου οι πληροφορίες να είναι πραγματικά δημόσιες, η απόκτησή τους δεν πρέπει να είναι πιο δαπανηρή για τους πελάτες και τις εταιρείες που δεν συμμετέχουν στο σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών από ό,τι για τις εταιρείες που ανταλλάσσουν τις πληροφορίες» και ότι, «[γ]ια τον λόγο αυτόν, οι ανταγωνιστές κατά κανόνα δεν επιλέγουν να ανταλλάξουν δεδομένα τα οποία μπορούν να συγκεντρώσουν εξίσου εύκολα από την αγορά και, ως εκ τούτου, στην πράξη οι ανταλλαγές πραγματικά δημόσιων δεδομένων δεν είναι πιθανές». Εξάλλου, από το σημείο 63 των κατευθυντήριων γραμμών σχετικά με τις συμφωνίες οριζόντιας συνεργασίας, το οποίο αφορά ειδικώς τις μονομερείς δημόσιες αναγγελίες και το οποίο επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, προκύπτει ότι, «αυθεντική δημόσια αναγγελία, π.χ. μέσω εφημερίδας [...] γενικά δεν συνιστά εναρμονισμένη πρακτική κατά την έννοια του άρθρου 101 [ΣΛΕΕ]».

- 266 Εν προκειμένω, προκύπτει σαφώς από τις συνθήκες διεξαγωγής του συνεδρίου της Intermarché ότι οι πληροφορίες που γνωστοποίησε η Intermarché σε αυτό είναι πραγματικά δημόσια δεδομένα κατά την έννοια των κατευθυντήριων γραμμών για τις συμφωνίες οριζόντιας συνεργασίας. Χάρη στην παρουσία δημοσιογράφων και στη λεπτομερή παρουσίασή τους στον ειδικευμένο Τύπο μόλις μερικές ημέρες μετά την πραγματοποίηση του συνεδρίου της Intermarché, οι πληροφορίες που παρέσχε η Intermarché κατά τη διάρκεια του συνεδρίου αυτού κατέστησαν προσιτές όχι μόνο στον Α, διευθυντή στον ανταγωνιστή όμιλο Casino, αλλά επίσης, με την ίδια ευχέρεια, στο σύνολο των άλλων ανταγωνιστών της Intermarché.
- 267 Επιπλέον, από το άρθρο στον εξειδικευμένο Τύπο στο οποίο παρουσιάστηκε η διεξαγωγή του συνεδρίου της Intermarché, του οποίου το περιεχόμενο δεν αμφισβήτησε η Επιτροπή, προκύπτει ότι οι πληροφορίες που εκτέθηκαν κατά την εκδήλωση αυτή είχαν πολύ γενικό χαρακτήρα και αφορούσαν την ανάδειξη, στους προμηθευτές της επιχείρησης, της πολιτικής ανάπτυξης και καινοτομίας της διευθυντικής ομάδας της Intermarché. Η Επιτροπή δεν εξέθεσε επακριβώς τους λόγους για τους οποίους οι πληροφορίες αυτές μπορούσαν να μη χαρακτηριστούν δημόσια δεδομένα. Καίτοι είναι αληθές ότι κατά την εκδήλωση αυτή ανακοινώθηκε ο στόχος δημιουργίας 200 καταστημάτων, η πληροφορία αυτή και μόνο, λόγω του γενικού χαρακτήρα της, δεν είναι, καθεαυτήν, ικανή να δημιουργήσει υπόνοια εναρμονισμένης πρακτικής μεταξύ ανταγωνιστών, η οποία απαγορεύεται από το άρθρο 101 ΣΛΕΕ. Επομένως, ο δημόσιος χαρακτήρας των πληροφοριών που γνωστοποιήθηκαν στο συνέδριο της Intermarché εμποδίζει να θεωρηθεί ότι αυτές μπορούν να αποτελούν αντικείμενο παραβατικής ανταλλαγής πληροφοριών καθώς και, επομένως, να χαρακτηριστεί το συνέδριο της Intermarché ως αρκούντως σοβαρή ένδειξη της επίμαχης παραβάσεως.
- 268 Αυτό ισχύει έτι περισσότερο λαμβανομένου υπόψη ότι, εν προκειμένω, η ίδια η Επιτροπή εξέθεσε τις ενδείξεις των εικαζόμενων παραβάσεων στην προσβαλλόμενη απόφαση ως στοιχεία που επιβεβαιώνουν μυστικές ανταλλαγές πληροφοριών μεταξύ περιορισμένου αριθμού προσώπων και μέσω μυστικών εγγράφων (βλ. σκέψη 117 ανωτέρω). Συγκεκριμένα, όπως ορθώς υπενθύμισαν οι προσφεύγουσες, κατά την αιτιολογική σκέψη 8 της προσβαλλομένης αποφάσεως, «οι εικαζόμενες εναρμονισμένες πρακτικές πραγματοποιήθηκαν υπό συνθήκες άκρας μυστικότητας, η δε γνώση της ύπαρξης και της εφαρμογής τους περιορίστηκε στα ανώτερα διευθυντικά στελέχη και σε περιορισμένο αριθμό εμπιστων μελών του προσωπικού σε κάθε επιχείρηση», και «[τ]α έγγραφα που αφορούσαν τις εικαζόμενες εναρμονισμένες πρακτικές περιορίζονται στα ελάχιστα αναγκαία και φυλάσσονται σε μέρη και υπό μορφή που διευκολύνει την απόκρυψη, τη διατήρηση ή την καταστροφή τους». Πάντως, ενδείξεις οι οποίες συνίστανται σε δημόσιες δηλώσεις, όπως αυτές που πραγματοποιήθηκαν κατά το συνέδριο της Intermarché, δεν μπορούν καθεαυτές να δημιουργήσουν υπόνοιες σχετικά με ανταλλαγές οι οποίες αφορούν τις ίδιες πληροφορίες και για τις οποίες τηρείται άκρα μυστικότητα.
- 269 Οι παρατηρήσεις αυτές δεν αναιρούνται από τη μνεία, στο σημείο 63 των κατευθυντήριων γραμμών σχετικά με τις συμφωνίες οριζόντιας συνεργασίας, ότι, «η διαπίστωση εναρμονισμένης πρακτικής δεν μπορεί να αποκλειστεί» όταν εταιρία «προβεί μονομερώς σε αυθεντική δημόσια αναγγελία». Συγκεκριμένα, πέραν του ότι τέτοιες δημόσιες αναγγελίες δεν ανταποκρίνονται στην επίμαχη υπόθεση περί μυστικών παραβατικών ανταλλαγών πληροφοριών, επισημαίνεται ότι η Επιτροπή δεν υποστήριξε ούτε *a fortiori* εξέθεσε στην προσβαλλόμενη απόφαση, πόσω μάλλον κατά τη διάρκεια της παρούσας δίκης, ότι η δεύτερη παράβαση αντιστοιχεί στην περίπτωση αυτή της εναρμονισμένης πρακτικής βάσει μονομερών δημόσιων δηλώσεων.
- 270 Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν μπορούσε να συναγάγει βασίμως από την εκτίμηση του συνόλου των χαρακτηριστικών του συνεδρίου της Intermarché υπόνοια ανταλλαγής εμπορικών δεδομένων μεταξύ ανταγωνιστών, η οποία απαγορεύεται από το άρθρο 101 ΣΛΕΕ. Εξ αυτού προκύπτει επίσης ότι το συνέδριο αυτό δεν μπορεί να συνιστά αρκούντως σοβαρή ένδειξη η οποία δημιουργεί υπόνοιες όσον αφορά τη δεύτερη παράβαση.

- 271 Εν πάση περιπτώσει, η συνεκτίμηση του εσωτερικού σημειώματος της Επιτροπής της 16ης Δεκεμβρίου 2016, το οποίο προσαρτάται στη συμπληρωματική απάντηση της Επιτροπής της 19ης Δεκεμβρίου 2019, καθώς και η προσκόμιση, στο πλαίσιο μέτρου διεξαγωγής αποδείξεων, της εμπιστευτικής εκδοχής των πρακτικών που η Επιτροπή γνωστοποίησε στη μη εμπιστευτική εκδοχή τους δεν θα μπορούσε να μεταβάλει το συμπέρασμα αυτό. Συγκεκριμένα, αφενός, από το εσωτερικό αυτό σημείωμα δεν προκύπτει κανένα στοιχείο διαφορετικό από εκείνα που περιέχονται στα πρακτικά. Αφετέρου, από τη μη εμπιστευτική εκδοχή των πρακτικών αυτών προκύπτει ότι η παράλειψη στοιχείων προορίζεται μόνο να εμποδίσει την αναγνώριση οντοτήτων ή προσώπων, ημερομηνιών και αριθμητικών στοιχείων και, επομένως, η συνεκτίμηση των στοιχείων αυτών δεν θα συνέβαλε περαιτέρω στην απόδειξη του συνδέσμου μεταξύ των δημόσιων δηλώσεων που πραγματοποιήθηκαν κατά το συνέδριο της Intermarché και των εικαζόμενων μυστικών ανταλλαγών πληροφοριών. Ως εκ τούτου, δεν συντρέχει, εξάλλου, λόγος για να διαταχθεί το ως άνω μέτρο διεξαγωγής αποδείξεων, το οποίο είχε ζητήσει η Επιτροπή από το Γενικό Δικαστήριο.
- 272 Δεν μπορούν επίσης να συνιστούν αρκούντως σοβαρή ένδειξη η οποία δημιουργεί υπόνοιες για τη δεύτερη παράβαση τα ταυτόχρονα αιτήματα για την ίδια «επιβράβευση καινοτομίας» τα οποία υπέβαλαν στους προμηθευτές τους η Casino και η Intermarché. Συγκεκριμένα, καμία από τις γνωστοποιηθείσες ενδείξεις δεν συμβάλλει στη σαφή διάκριση αυτής της επιβράβευσης ή αυτών των «εκπτώσεων καινοτομίας» από τις επίμαχες στο πλαίσιο της πρώτης παραβάσεως εκπτώσεις και τις τιμές πώλησης υπηρεσιών στους προμηθευτές. Λαμβανομένων υπόψη των εξηγήσεων που παρέχονται για αυτές στα πρακτικά (παράρτημα Q.6, σ. 3, και παράρτημα Q.7, σ. 5 καθώς και υποσημείωση 7, της απάντησης της Επιτροπής της 10ης Ιανουαρίου 2019), οι εν λόγω εκπτώσεις συνίστανται είτε σε έκπτωση η οποία ζητείται από τους προμηθευτές είτε σε αμοιβή για τις υπηρεσίες πρακτορείου προμηθειών τις οποίες παρέχουν οι διανομείς στους προμηθευτές, έστω και αν συνδέεται ειδικά με τα καινοτόμα προϊόντα και εφαρμόζεται στη Γαλλία, την οποία αφορά επίσης η πρώτη παράβαση. Ομοίως, στον πίνακα 2 που κατάρτισε προκειμένου να ανακεφαλαιώσει τις ενδείξεις που αντιστοιχούν στη δεύτερη παράβαση (βλ. σκέψη 169, τελευταία περίπτωση, ανωτέρω), η Επιτροπή διαχώρισε τις ενδείξεις που αφορούν τις «εκπτώσεις καινοτομίας» από εκείνες που αφορούν το μείγμα προϊόντων, την ανάπτυξη καταστημάτων, το ηλεκτρονικό εμπόριο και την πολιτική εμπορικής προώθησης, οι οποίες είναι οι μόνες που μνημονεύονται στην προσβαλλόμενη απόφαση. Επισημαίνεται, επιπλέον, ότι μόνο δύο από τους δεκατρείς ερωτηθέντες προμηθευτές (παράρτηματα Q.6 και Q.7) κάνουν λόγο για ταυτόχρονα αιτήματα εκπτώσεων καινοτομίας.
- 273 Ως εκ τούτου, έστω και αν ληφθούν σφαιρικά υπόψη τα στοιχεία που αφορούν το συνέδριο της Intermarché και την «πριμοδότηση καινοτομίας», επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν κατείχε αρκούντως σοβαρές ενδείξεις οι οποίες δημιουργούσαν υπόνοιες για την ύπαρξη της δεύτερης παραβάσεως και δικαιολογούσαν το άρθρο 1, στοιχείο β', της προσβαλλομένης αποφάσεως, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστούν τα επιχειρήματα των προσφευγουσών σχετικά με τη νέα απόφαση περί διενέργειας ελέγχου που αφορά, μεταξύ άλλων, πτυχές της δεύτερης παραβάσεως, την οποία η Επιτροπή απήθυνε στις προσφεύγουσες κατά τη διάρκεια της παρούσας δίκης [απόφαση C(2019) 3761 της Επιτροπής, της 13ης Μαΐου 2019, με την οποία διατάχθηκε η υποβολή της Casino, Guichard-Perrachon SA καθώς και όλων των άμεσα ή έμμεσα ελεγχόμενων από αυτήν εταιριών σε έλεγχο βάσει του άρθρου 20, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου (AT.40466 – Tute 1)].
- 274 Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως που αφορά προσβολή του δικαιώματος του απαραβίαστου της κατοικίας των προσφευγουσών πρέπει να γίνει δεκτός όσον αφορά τη δεύτερη παράβαση.
- 275 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί καθόσον διατάσσει, στο άρθρο της 1, στοιχείο β', την υποβολή των προσφευγουσών σε έλεγχο σχετικά με την ενδεχόμενη συμμετοχή τους στη δεύτερη παράβαση και ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

Επί των δικαστικών εξόδων

²⁷⁶ Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων, κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του. Δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρώνεται εν μέρει, πρέπει να κριθεί ότι οι προσφεύγουσες και η Επιτροπή φέρουν αντιστοίχως τα δικαστικά έξοδά τους. Το Συμβούλιο, το οποίο παρενέβη υπέρ της Επιτροπής, φέρει τα δικαστικά έξοδά του, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει το άρθρο 1, στοιχείο β', της αποφάσεως C(2017) 1054 final της Επιτροπής, της 9ης Φεβρουαρίου 2017, με την οποία διατάχθηκε η υποβολή της Casino, Guichard-Perrachon καθώς και όλων των άμεσα ή έμμεσα ελεγχόμενων από αυτήν εταιριών σε έλεγχο βάσει του άρθρου 20, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου (υπόθεση AT.40466 – Tute 1).
- 2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.
- 3) Οι Casino, Guichard-Perrachon και Achats Marchandises Casino SAS (AMC), η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Gervasoni

Madise

da Silva Passos

Kowalik-Bańczyk

Mac Eochaidh

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Οκτωβρίου 2020.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

I. Νομικό πλαίσιο	2
II. Ιστορικό της διαφοράς	3
III. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων	5
IV. Σκεπτικό	7
A. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003	7
1. Επί του παραδεκτού της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας	7
2. Επί του βασίμου της ένστασης ελλείψεως νομιμότητας	11
α) Επί της πρώτης αιτίας, η οποία αφορά προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής	11
β) Επί της δεύτερης αιτιάσεως, η οποία αφορά παραβίαση της αρχής της ισότητας των όπλων και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας	21
B. Επί του δεύτερου και του τρίτου λόγου ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως και προσβολή του δικαιώματος του απαραβίαστου της κατοικίας	24
1. Επί της παραβάσεως της υποχρέωσης αιτιολογήσεως	25
2. Επί της προσβολής του δικαιώματος του απαραβίαστου της κατοικίας	28
α) Επί της τηρήσεως της αρχής της αναλογικότητας	29
1) Ως προς τις εταιρίες και τους χώρους που υποβλήθηκαν σε έλεγχο	30
2) Ως προς τη διάρκεια του ελέγχου	33
3) Ως προς την ημερομηνία του ελέγχου	34
β) Επί της κατοχής από την Επιτροπή αρκούντως σοβαρών ενδείξεων	35
1) Επί της διαπίστωσης των ενδείξεων που κατείχε η Επιτροπή	36
2) Επί της εκτιμήσεως του αρκούντως σοβαρού χαρακτήρα των ενδείξεων που κατείχε η Επιτροπή	39
i) Επί της μορφής των ενδείξεων που δικαιολόγησαν την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως	40
ii) Επί της πηγής των ενδείξεων που δικαιολόγησαν την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως	45
iii) Επί του περιεχομένου των ενδείξεων που δικαιολόγησαν την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως	46

– Επί της ελλείψεως αρκούντως σοβαρών ενδείξεων όσον αφορά την υπόνοια της πρώτης παραβάσεως	48
– Επί της ελλείψεως αρκούντως σοβαρών ενδείξεων όσον αφορά την υπόνοια της δεύτερης παραβάσεως	52
Επί των δικαστικών εξόδων	57